

Mùa Thu Lá Bay

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Website: <http://motsach.info>

Date: 26-October-2012

Chương 1 -

Một buổi chiều mùa đông tại thị xã Đài Bắc.

Mẫn Vân Lâu thẫn thờ lê bước. Mưa rơi trên mái tóc, trên mặt, trên áo, thấm qua làn vải tê buốt thịt da. Những bước chân hoang bất định, chàng không muốn nghĩ đến bất cứ một cái gì! Những vũng nước dưới chân, những chiếc xe phóng vút qua, tiếng còi, tiếng người chửi rửa... Mặc, đầu óc chẳng bây giờ là một khoảng trống tối mò!

Gió rít bên tai, ánh đèn màu chói chang trước mắt... Tất cả đều vô nghĩa trước một bóng dáng, một tiếng gọi buồn buồn Hàn Ni và tiếng dương cầm không bao giờ dứt...

Đôi tay thon gầy trắng xanh khẽ nhấn phím đàn, âm thanh trong sáng nhẹ nhàng, nhạc khúc "Người Thợ Rèn" của Handel. "U Mặc Khúc" của Tchaikovsky, "Người Thiểu Nữ Tóc Nâu" của Debussy, và "Bi Khúc" của Mozart... Những âm thanh lúc vội vã, lúc trầm buồn, khi mơ mộng, như khuôn mặt của Hàn Ni, như tiếng hát, như những lời thì thầm tình tự Hàn Ni, Hàn Ni! Những âm thanh hỗn độn, những tiếng gọi mời, những lời thương nhớ chất ngất Hàn Ni!

Mẫn Vân Lâu cắn môi, bao âm thanh hỗn độn như xoắn lấy óc chàng, Hàn Ni! Hàn Ni! Vân Lâu đụng vào một người khách qua đường. Lập tức có tiếng hét bên tai chàng:

- Có say chưa mà đi đứng chẳng trông thấy ai hết vậy!

Đúng, Vân Lâu có uống rượu thật, nhưng chàng thấy mình đâu có say. Ta chưa say mà, hình bóng của Hàn Ni vẫn ngời ngời trong trí ta mà! Hàn Ni, Hàn Ni, Hàn Ni em! Vân Lâu loạng choạng bước, chàng không còn thiết đến gì ngoài tiếng gọi tuyệt vọng như vang bên tai. Hàn Ni! Hàn Ni! Hai ngọn đèn thật sáng, rồi có tiếng xe thắng gấp. Vân Lâu ngỡ ngàng đứng lại, nhìn vào xe, tên tài xế này lái nhải cái gì thế? Mặc, ta không cần nghe, không cần biết, vì đầu óc chàng ngập đầy bóng dáng Hàn Ni và tiếng đàn... Hình như có đám người bu quanh, có người giữ lấy chàng.

- Hấn say mềm rồi, đưa hấn đến bót đi!

A, họ định làm gì thế? Vân Lâu vùng vẫy cố thoát ra. Chàng đẩy đám đông sang một bên, rồi cầm đầu cầm cổ chạy, mặc cho tiếng hét phía sau đuổi tới:

- Bắt lấy hấn! Bắt thằng say rượu lại đi!

Có những bước chân dồn dập đuổi theo, Vân Lâu chạy bán sống bán chết. Có tiếng còi xe cảnh sát, tiếng còi inh ỏi, tiếng người... Tất cả như một bản nhạc đại hợp tấu với những nhịp trống dồn dập. Đúng rồi đây là khúc nhạc cuồng nhiệt của Hung Gia Lợi. Những ngón tay lướt nhẹ trên phím ngà! Vân Lâu vẫn chạy, chàng có cảm tưởng như mình đang đuổi theo khúc nhạc. Đột nhiên, một bức tường chắn ngang trước mắt, Vân Lâu tối sầm mặt mũi. Như chiếc bóng xi hơi chàng ngã nhào xuống. Mặt chàng úp xuống mặt đất lạnh!... Mưa vẫn rơi nhưng lòng Vân Lâu có những ánh lửa cháy sáng không bao giờ bị dập tắt. Chàng mở mắt ra, đất đen và ẩm kè bên môi, ánh đèn màu phản chiếu trên giòng nước lấp lánh! Đẹp tuyệt, Vân Lâu hé miệng ra với nụ hôn đầm ấm.

- Hàn Ni em!

Hàn Ni. Nhưng Hàn Ni bây giờ ở đâu? Hình như... Đầu chàng đau như búa bổ. Vân Lâu cố gắng đứng lên, tựa người vào tường. Rồi chàng thảng thốt gọi lớn:

- Hàn Ni!

Chương 2 -

Mùa hè năm dân quốc thứ 52 (1963). Sau khi được khám xét hành lý, hoàn tất thủ tục nhập cảnh, Mẫn Vân Lâu bước ra hàng rào kiểm soát, theo chuyến xe chở hành lý tới phi trường. Đám người đưa tiễn nhau đứng chật cả lối đi trong phòng đợi. Đưa mắt nhìn quanh, chàng vẫn không tìm thấy một khuôn mặt quen thuộc. Ngơ ngác giữa khung cảnh xa lạ, Lâu nghĩ đến một tiếng đồng hồ trước đây nơi phi trường Khải Đức (Hương Cảng) bao nhiêu bạn bè quyến thuộc vây quanh. Khuôn mặt mếu máo của mẹ với những giọt lệ xa con và bao lời cha dặn dò. Chàng còn như nghe rõ giọng nói của cha ban nãy:

- Làm gì kỳ vậy? Con nó sang Đài Loan học, chớ có gì đâu mà khóc? Hè nó về. Nếu bà muốn chỉ cần một tiếng đồng hồ là sẽ gặp mặt con ngay Hừ! làm như con nó lên cung trăng không bằng.

Mẹ vừa mếu máo nói:

- Em biết, em biết! Nhưng con cái sống gần gũi bên mình luôn trong hai mươi năm, lần đầu tiên xa gia đình em không lo sao được?

- Con cái lớn phải xa nhà mới nên người, không lẽ bà định nhốt nó suốt ngày trong nhà sao?

- Em biết! Nhưng em không nén nổi xúc động.

- Bà quả thật một là người đàn bà á Đông, chỉ có nước mắt, lúc nào cũng thấy nước mắt.

Lâu đứng một bên, chàng thấy tay chân thừa thãi, bối rối không biết phải làm sao. Trong khi đó Vân Nhi, cô em gái của chàng đứng bên trên:

- Sang bên ấy anh nhớ lo giấy nhập nội cho em để năm sau em đưa chị Mỹ Tuyên qua nhé.

Mỹ Tuyên, người con gái xinh xắn, nụ cười lúc nào cũng nở trên môi. Nàng đến tiễn mà không một lời chúc tụng. Lâu không hiểu tại sao ở gần bên nhau suốt hai năm trời mà chẳng có một tình cảm đặc biệt nào nảy sinh. Hôm nay, chàng chỉ thấy có một sự xúc động nhỏ trước giờ chia tay như giữa hai người bạn sơ giao.

- Nhớ viết thư về cho nhà luôn nhé, con phải chăm học và phải giữ lễ độ với gia đình bác Dương, đừng để người ta coi thường mình.

Trước lời dặn dò cẩn thận của cha, Lâu thấy khó chịu vì chàng đâu phải là thằng bé lên ba!

Nước mắt của mẹ, lời dặn dò của cha, tất cả khiến cho Lâu bồi hồi pha lẫn ngượng nghịu. Lên ngôi phi cơ rồi chàng mới thở ra nhẹ nhõm.

Bây giờ đứng dưới cái nắng chói chang của buổi chiều tháng chín, thành phố Đài Bắc nóng như lửa. Tựa lưng vào cổng phi trường, chàng lấy bức thư của cha để tìm địa chỉ của bác Dương. Đường Nhân ái? Đường Nhân ái ở nơi nào? Không rõ gia đình bác Dương có sẵn sàng đón nhận mình không đây chứ? Lâu ngại ngùng. Tuy rằng chàng thừa biết là những chuyến đi Hương Cảng, bác Dương đều thường xuyên ở nhà chàng. Nhưng đấy là những cuộc tạm trú vài ba hôm

chứ đâu có như chàng ở trọ đi học, là cả một vấn đề. Thời buổi này đâu phải là thời hoàng kim của tình bằng hữu, nó mong manh như tờ giấy lụa dễ rách. Còn bác gái nữa? Bà ta sẽ đối đãi với chàng ra sao? Xếp phong thư lại, Lâu đứng thẳng lưng. Mặc, đến nơi hậu xét.

Vừa định cho va li vào taxi, thì một chiếc xe du lịch màu đen từ xa chạy như bay tới.

Cửa vừa mở, Lâu đã thấy ngay bác Dương.

- Lâu, tôi đến trễ quá phải không, may là cháu chưa đi mất!

- Dạ chào bác, cháu không ngờ được bác đến đón thế này!

Lâu khẽ cúi đầu, nỗi vui mừng hiện trên nụ cười, chàng có cảm giác của một kẻ may mắn. Dù sao có người đến đón còn hơn là phải lang bang tìm nhà. Bác Dương vồn vã:

- Không đến đón cháu sao được. Lần đầu tiên đến Đài Bắc, lạ nơi lạ chốn bác sợ cháu lạc đường. À này, cháu mau lớn quá, trông cũng ra vẻ lắm.

Vân Lâu cười:

- Thì bây giờ cháu đã hai mươi tuổi rồi!

Tại sao người lớn lúc nào cũng muốn coi kẻ ra sau mình là trẻ con mãi thế? Ông Dương phụ mang hành lý của Lâu lên xe và bảo:

- Lên xe đi chứ!

Vân Lâu quay sang người bạn già của cha:

- Bác lái xe lấy à?

- Ờ, cháu biết lái xe không?

Vân Lâu được cơ hội trở tài, vội khoe:

- Cháu có cả bằng lái xe quốc tế, bác muốn cháu thử không?

- Thôi hôm khác đi, bao giờ cháu rành đường đi nước bước bác sẽ để cháu trở tài. Vả lại bây giờ sự lưu thông ở thành phố này không được khá mấy, lái không quen dễ gặp tai nạn lắm.

Ngồi trên xe, Lâu thích thú nhìn qua khung kính. Xe be, xe ba bánh, xe đạp, xe gắn máy... đủ loại đủ kiểu chạy như mắc cửi. Thế này chẳng trách ông Dương không dám đưa xe chàng lái. Phố xá hai bên có lối kiến trúc hoàn toàn khác biệt với Hương Cảng, những ngôi biệt thự xinh xắn nằm dọc bên đường trông thật thoải mái.

Ông Dương vừa lái xe vừa đưa mắt dò xét chàng thanh niên ngồi bên cạnh mình. Chiếc trán rộng, đôi mắt to suy tư, nhưng nụ cười vẫn còn trẻ thơ. Ông Mẫn vậy mà vẫn có được thằng con trai dễ thương thế này! Một thứ tình cảm phức tạp hiện trong tim, đột nhiên ông linh cảm như có một điều bất hạnh đang chực chờ. Cho nó ở trong nhà là tốt hay xấu đây? Đột nhiên ông Dương nghĩ đến câu nói mà đứng ra phải hỏi Lâu từ đâu:

- Cha mẹ cháu lúc này ra sao? Mẹ cháu bằng lòng để cháu sống xa gia đình thế này à?

Vân Lâu đáp không nghĩ ngợi:

- Dạ mẹ cháu khóc lu bù chứ đâu có buồn cháu đi dễ dàng được!

Từ lâu rồi, tình mẹ đã trở thành một sợi giây ràng buộc chàng vào gia đình, nhưng sao mẹ không chịu nghĩ đến việc đó? Lâu lơ đãng tiếp:

- Sang năm Vân Nhi nó cũng định sang đây!

Ông Dương nhìn thẳng con đường trước mặt:

- Vân Nhi à? Được mà, sang năm cô ấy đến Đài Bắc, bảo cô ấy cứ đến nhà tôi ở đi. Nhà chúng tôi rộng lại ít người. Có tiếng cười nói của các cô các cậu chắc sẽ vui lắm.

- Nhưng hình như bác cũng có một chị mà.

Đôi mày ông Dương khẽ chau, vẻ rạn rở trên khuôn mặt đã biến mất.

- Cháu muốn nói đến Hàn Ni của bác à? Nó...

Ông Dương ngập ngừng. Vân Lâu lạ lùng quay sang, vẻ thắc mắc. Ta đã nói gì khiến ông buồn? Ông Dương không nói thêm một tiếng nào cả, như không có gì để nói. Ông nghĩ khách mới đến nhà, không nên để người ta buồn nỗi buồn riêng của mình. Cẩn nhẹ môi ông để cho bao nhiêu câu trả lời biến thành tiếng thở dài. Xe quẹo qua khúc quanh, tiến vào con hiẻm rộng và thoáng, ngừng trước đôi cánh cổng to sơn màu đỏ.

- Đến nhà rồi, cháu vào trước đi, bác cho xe vào nhà xe.

Lâu bước xuống, tiếng còi xe kêu vang.

Chàng nhìn bức tường cao trước mặt, những cành phù dung vươn mình nhìn ra ngoài tường. Đời sống của gia đình này có vẻ phong lưu quá.

Cửa mở, một cô tớ khoảng mười tám, mười chín tuổi ló người ra. Tiếng ông Dương gọi:

- Tú Lan, cô mời cậu Lâu vào phòng khách ngồi chơi, rồi ra mở cửa nhà xe cho tôi nhanh lên.

- Dạ thưa cậu.

Người Đài Loan gọi chủ bằng cậu chứ không bằng ông chủ như ở Hương Cảng. Chàng theo Tú Lan, vượt qua vườn hoa rộng, hai bên con đường trải sỏi là những cụm hoa hồng. Đằng kia, bên vách tường cao những cành phù dung và trúc mọc xen kẽ, bên trái ngôi nhà hai tầng là một cái ao sen có một cây cầu sơn đỏ bắc ngang. Dương liễu và mọc cần mọc rải rác. Cảnh đẹp như thơ. Lối kiến trúc là một sự tổng hợp giữa đông và tây. Qua khỏi con đường trải đá, Vân Lâu bước vào phòng khách rộng có cửa kính. Ngồi xuống ghế sa lông, Lâu quan sát khắp phòng. Một màu xanh độc nhất được bài trí, từ tấm màn cửa đến vải bọc nệm ghế. Khung cảnh mát dịu và yên lặng một cách hơi khác lạ làm chàng thấy lòng rộn ràng.

Người tớ gái đã đi ra từ bao giờ. Cả gian phòng to lớn không một tiếng động, Vân Lâu bị lạc lõng. Trước mặt chàng là cầu thang dẫn lên lầu, bên chân thang bày một chậu kiểng đẹp mà Lâu chẳng rõ tên. Góc đằng kia chiếc đàn dương cầm nằm im, một cái khăn bằng nỉ màu xanh phủ kỹ, trên có một ngọn đèn bàn và một bình hoa cô độc. Bình không phải để cắm hoa mà chỉ

để cắm những sợi lông công đủ màu kim tuyến.

Đẹp thật! Đẹp lại trang nhã, không khí có vẻ thần tiên, cao quý chứ không trần tục như ở Hương Cảng. Vân Lâu không dám tin rằng chỉ mới có một tiếng đồng hồ mà chàng đã từ một nơi ồn ào đầy tiếng người, đầy xe cộ, thoát đến một vùng đất bình yên thế này.

Có tiếng mở cửa, bác Dương bước vào, sau lưng là cô Tú Lan khệ nệ mang hai cái va-li của Lâu.

- Cô mang hành lý của cậu Lâu lên phòng mà mấy hôm trước tôi đã bảo sửa soạn sẵn đấy, xong mời mợ xuống ngay nhé!

Vân Lâu vội bước tới đỡ lấy va-li:

- Để tôi mang cho!

Dù Tú Lan là người làm trong nhà, nhưng chàng không nỡ để người con gái làm một việc nặng nề chẳng hợp với khả năng mình. Ông Dương can và nói nửa đùa nửa thật:

- Thôi, để cô ấy mang lên cho, cháu ngồi nghỉ cho khỏe. Đừng khách sáo quá tôi không bằng lòng đâu nhé!

Vân Lâu ngồi xuống, ông Dương tự nhiên đốt điếu thuốc, nhả khói, xong nhìn lên lầu, đôi mày ông khẽ chau lại. Có chuyện gì thế mà sao bà Dương lại chưa xuống? ông Dương gọi to:

- Nhà ơi!

Trên lầu có tiếng chân bước nhè nhẹ, Vân Lâu ngẩng mặt lên, một người đàn bà đứng tuổi đang bước xuống. Trong chiếc áo dài màu đen, mái tóc búi gọn ra sau, một ít phấn hồng trên má, trông bà thật quý phái. Bất giác Lâu cảm thấy tôn kính bà lạ lùng. Chàng chắc chắn đây là bác Dương gái. Tuy đã được nghe nói tới bà nhiều lần, nhưng Lâu vẫn không làm sao ngờ được bác lại đài các đến thế. Hèn gì căn phòng chẳng lịch sự, trang nhã.

Tiếng giới thiệu của ông Dương:

- Nhà, em xem, con trai của anh Mẫn, cháu Lâu đây cũng đã lớn nhanh quá nhỉ?

Vân Lâu đứng dậy. Tia mắt bà Dương liếc nhanh về phía ông chồng, giọng trách nhẹ:

- Anh nói nhỏ một tí, nó mới ngủ đấy!

Mắt ông Dương thoáng buồn:

- Nó lại thấy khó chịu trong người nữa à?

- Vâng.

Bà Dương đáp xong mới chậm rãi quay sang Vân Lâu với cái nhìn thăm dò. Trên khuôn mặt bà một thoáng lạ lùng ẩn hiện. Vân Lâu ngơ ngác, chuyện gì thế này? Chàng ngập ngừng cúi đầu với một dấu hỏi to trong đầu:

- Thưa... có phải bác gái không ạ?

Bà Dương không để ý đến câu hỏi của Vân Lâu, bà quay sang chồng nói:

- Nó trông cũng bô trai như anh Mẫn lúc còn trẻ, hở anh?

Ông Dương âm ờ, bà Dương lại quay sang Lâu cười thật tươi, đôi mắt sáng thật nồng nàn:

- Rất sung sướng được nhận cháu ở đây. Cháu Lâu, cháu cứ ở đây như ở nhà, thuở mẹ của cháu còn mang cháu trong người, bà đã cho cháu cho bác làm con nuôi rồi đấy nhé. Bà Dương lại cười, bà quay sang nói với chồng. Anh xem tôi thấy nó còn bô trai hơn anh Mẫn nữa là khác, không như ông bố gàn gàn ương ương.

Ông Dương cười theo:

- Em đừng có phê bình cháu nó mãi như thế. Ngồi, ngồi xuống đi cháu, đừng ngại ngần gì cả nhé, đàn bà họ thăm hỏi ồn ào như thế đó.

Bà Dương nói đùa:

- Ông định nói xấu tôi đấy à?

Ông Dương vội vã chạy:

- Thôi, được rồi, tôi xin chịu thua.

Bà Dương cười, ông Dương cũng cười theo. Lâu vui lây cái vui đầm ấm của gia đình này. Ở nhà chàng, cha mẹ chàng làm gì có cái cảnh thân mật thế này. Cha chàng bao giờ cũng giữ vẻ nghiêm nghị, mẹ thì chỉ biết phục tùng. Một khung cảnh gia đình điển hình của luân lý Trung Hoa cổ hủ. Chồng là ông trời, là vua, là vũ trụ, là biểu tượng quyền uy, Lâu không bao giờ nghe được tiếng cười đùa của cha mẹ. Không khí gia đình lúc nào cũng khô khan, không đầm ấm, không tình cảm như ở đây. Chàng thấy có một chút cảm phục lẫn thân thiện. Vân Lâu bắt đầu thấy thích người đàn bà này, một người đàn bà tế nhị đầy tình cảm, tươi mát như gian phòng này...

- Thôi được rồi, tôi không dám làm phiền các ông nữa đâu. Anh Dương, anh đưa Lâu lên phòng xem có còn thiếu gì không, để em xuống bếp lo liệu mấy thứ. Cháu mới đến, chúng ta cũng nên chọn thức ăn đặc biệt một chút chứ.

Vân Lâu vội cản ngăn:

- Thưa bác, xin bác đừng nhọc lòng như vậy.

Bác Dương vẫn giữ nụ cười dễ mến:

- Cháu đừng ngại, thật ra hôm nay bác muốn ăn ngon nhưng không lẽ nói ra kỳ quá, mới lợi dụng danh nghĩa của cháu đấy mà.

Ông Dương chen vào:

- Đừng có ham, thức ăn của nhà Lâu nổi tiếng ở Hương cảng, bà coi chừng đừng múa rìu qua mắt thợ đấy nhé.

Bà Dương cười:

- Nhập gia tùy tục mà. Đến nhà chúng ta, thức ăn bảo ngon là phải ngon chứ đâu thể đem so

sánh ở đây với ở nhà được phải không cháu Lâu?

- Vâng, vâng. Thức ăn hằng ngày mẹ cháu làm cũng thường thôi. Có lẽ hôm nay cháu sẽ được bữa cơm ngon.

- Đó ông có nghe ra chưa?

Bà Dương liếc chồng thật bén. Ông Dương cười xòa, nhìn Vân Lâu nói:

- Tôi không ngờ cháu lại khéo nói như thế. Cha mẹ cháu đâu có như cháu? Cháu giống ai thế?

Vân Lâu cười không đáp, bà Dương quay lưng bước xuống bếp.

- Thôi, chúng ta đi xem phòng nào!

Theo chân ông Dương. Lâu lên lầu. Chiếc phòng ngủ dành cho chàng tuy nhỏ nhưng thật xinh, bên trong có một bộ ghế mây. Phòng có ba cửa ra vào. Một cửa đưa đến những chiếc phòng bên cạnh, một cửa đưa ra hành lang và một cửa đưa thẳng đến cầu thang, ông Dương nhìn Lâu nói:

- Mong gian phòng này sẽ hợp ý cháu.

Quả thật Vân Lâu rất ưng ý, gian phòng ngập đầy ánh sáng và đầy đủ tiện nghi. Cửa sổ được mắc màn màu trắng đục, chiếc bàn viết rộng, trên có ngọn đèn bàn, lịch sách, mực viết đầy đủ. Ông Dương bảo thêm:

- Máy thứ này đều do bác gái sắm sửa cả đấy.

- Cháu không biết phải nói với hai bác thế nào mới phải.

Ông Dương khoát tay:

- Thôi cháu nghỉ đi, bây giờ tôi phải đến sở. Đến bữa cơm tối tôi sẽ bảo cô Lan lên gọi cháu.

- Vâng, cảm ơn bác.

- Được rồi chiều gặp lại nhé. À quên, phòng tắm ở bên kia hành lang đấy.

Ông Dương đưa tay chỉ về phía hành lang, hàng cửa hai bên cho thấy rõ hành lang sâu hút.

- Dạ, xin cảm ơn bác.

Ông Dương đi xong. Vân Lâu cài cửa phòng lại, chàng ngắm nghía gian phòng lại một lần nữa. Cảm ơn thật nhiều cho sự săn sóc này, nhưng Lâu không biết phải nói thế nào, hình như khoảng cách giữa hai thế hệ quá rộng làm chàng ngại ngùng.

Ngồi lên cái ghế xoay, chàng nhìn ra song cửa. Bên ngoài là một hồ sen. Bây giờ là mùa hạ, những đóa hoa sen rộ rỡ bên bờ lá xanh. Vân Lâu bỏ vào trong, mở va li lấy quà cha mẹ gói tặng gia đình bác Dương. Chàng định lúc ăn cơm tối sẽ mang xuống. Hai món quà cho hai người lớn tuổi, và một cho cô con gái. Dương Hàn Ni! Nhưng cô ấy bây giờ ở đâu? Đúng rồi, hôm nay không phải chủ nhật, có lẽ cô ấy ở nội trú. Cô ta bao nhiêu tuổi nhỉ? tại sao mình lại bận tâm thế, lúc dùng cơm sẽ thấy mặt ngay mà.

Sau khi sắp xếp đồ đạc xong, chàng thấy mệt. Cả ngày qua không chớp mắt được một chút. Vân Nhi lại bày trò tiễn đưa rắc rối, rồi mẹ lại dặn đi dò lại cả một đêm, làm sao ngủ được! Cái mệt thấm vào người, Vân Lâu nằm xuống, gối đầu nhìn lên trần nhà nghĩ đến cha mẹ, Vân Nhi, Mỹ Tuyên và đời sống mới sắp đến. Hai vợ chồng bác Dương, có con gái - Hàn Ni, cái tên đẹp thật, không hiểu người có đẹp như cái tên không? Xoay lưng lại, chiếc giường nệm thật êm, mùi thơm vải mới của chăn mền làm chàng dễ chịu, chàng nhắm mắt lại.

Chương 3 -

Tiếng gọi cửa đồm độp làm Vân Lâu giật mình tỉnh giấc. Nắng đã tắt bên ngoài song tự bao giờ, bóng tối che mờ cả phòng. Vân Lâu ngồi ngay người lại, đưa tay dụi mắt, vươn vai, ngáp một cái thật dài, giấc ngủ ngon thật! Bên ngoài tiếng gọi cửa của cô Lan tiếp tục:

- Cậu Lâu ơi, thức dậy dùng cơm!

- Tôi thức rồi đây.

Vân Lâu nói xong nhảy xuống giường, đưa tay vuốt mái tóc rối. áo quần nhăn nếp, nhưng giờ này mà còn thay quần áo thì phiền quá, Vân Lâu mở cửa bước nhanh ra ngoài, nhảy vọt trên bậc thang khi thấy vợ chồng ông Dương chờ đợi. Ngồi vào bàn ăn Vân Lâu ngượng ngùng:

- Cháu ngủ ngon quá quên cả giờ cơm làm hai bác phải đợi...

Bà Dương nhìn Lâu với cái nhìn thật dịu dàng:

- Ngủ ngon không cháu?

Nụ cười ngượng ngập như trẻ thơ của Lâu, đôi mắt sáng sau giấc ngủ đầy đủ, thân thể tràn đầy sinh lực, tất cả những điều đó làm bà thấy mến Lâu vô cùng. Lòng bà nhen nhúm một thứ tình mẫu tử dành cho Lâu.

Vân Lâu hít một hơi dài, gian phòng đầy mùi thức ăn, chàng thấy đói. Nhìn nhanh quanh bàn, bấy giờ Lâu mới trông thấy một thiếu nữ đang ngồi trên ghế nhìn chàng bình thần. Có lẽ đây là Hàn Ni! Vân Lâu nghĩ. Đứa con gái duy nhất của vợ chồng ông Dương mà mỗi lần đọc tên lên là lòng thấy mát lạnh. Sực nhớ đến những món quà, không suy nghĩ gì nữa, Vân Lâu quay lưng lại chạy bay lên lầu, tiếng bà Dương đuổi theo:

- Lâu, cháu đi đâu thế?

- Mang quà xuống. Quà của cha con gói biếu hai bác, con quên để trên phòng.

- Gì mà vội thế? Ăn cơm cái đã, thức ăn nguội lạnh cả rồi.

Vân Lâu đứng lại, bà Dương quay sang cô gái ngồi cạnh giới thiệu:

- Nãy giờ quên giới thiệu...

Bà Dương chưa nói hết câu thì Vân Lâu đã nhanh mồm:

- Cháu biết rồi, đây là... Hàn Ni.

Không phải sao? Người con gái có đôi mắt đen, đôi môi đầy, chưa hơn hai mươi tuổi thì còn ai vào đây. Nàng không đẹp lắm, nhưng thân hình cân đối, ở lứa tuổi yêu đời, dễ gây lòng thiện cảm.

- Trời ơi! Người con gái đột nhiên cười to, nét tinh quái hiện lên mắt. Tôi mà là Hàn Ni à?

Bà Dương quay sang thiếu nữ trách yêu:

- Thôi đừng đùa con, quay lại Vân Lâu, bà giới thiệu. Con bé này không phải là Hàn Ni, nó là cháu gọi tôi bằng dì, tên là Thúy Vi đấy!

Quê thật! Vân Lâu nóng cả mặt, khuôn mặt người con gái trông như trêu chọc Lâu, thật quê! Vân Lâu lấp bắp:

- Xin lỗi cô nhé!

Ông Dương giảng hòa:

- Có gì đâu mà lỗi với phải, ngồi xuống ăn cơm đi, hôm nay bác gái con đích thân xuống bếp đấy. Ăn thử xem sao?

Vân Lâu ngồi xuống nhìn quanh. Trên bàn ngoài hai vợ chồng bác Dương và Thúy Vi ra không còn một ai khác. Bụng chén cơm lên, do dự một chút, Vân Lâu hỏi:

- Còn... còn Hàn Ni đâu bác?

- Hàn Ni à? Bà Dương có một chút gì không thoải mái, đôi mày chau lại. Nó... nó không được khỏe, nên bác cho mang cơm lên phòng nó rồi.

Vân Lâu không hỏi thêm gì nữa, chuyện Hàn Ni xuống hay không xuống dùng cơm chẳng có một liên hệ nào với chàng. Những món ăn trên bàn đang hấp dẫn dạ dày. Chiếc bụng đói cần phải làm việc. Vân Lâu nâng chén lên, vừa ăn vừa khen ngon.

Vẻ tự nhiên của chàng khiến bà Dương hài lòng. Bà cảm thấy thật không phí một buổi chiều mệt nhọc nơi nhà bếp. Thúy Vi ngồi cạnh thỉnh thoảng nhìn lên. Không có gì để nói. Bữa cơm tự nhiên và trầm lặng. Bà Dương lên tiếng:

- Tháng chín mới tựu trường, cháu còn mười mấy hôm rảnh rồi nên đi chơi để biết thêm xứ Đài Loan này. Lâu muốn đi đâu nào? Hồ Nhật Nguyệt, núi A Lý, xa lộ xuyên tỉnh? Tiếc là bác không rảnh để đưa cháu đi...

Vân Lâu vội nói:

- Cám ơn bác, cháu còn ở Đài Loan bốn năm mà, thiếu gì thời giờ đi thăm viếng.

- Hay là để tôi nhờ Thúy Vi đưa cháu đến các vùng lân cận thành phố chơi nhé? gần đây có hồ Bích Đàm, núi Dương Minh, Dã Liễu... Phải rồi còn bờ biển Kim Sơn đẹp lắm. Lâu có biết lợi không?

Vân Lâu cười:

- Dạ biết, con bơi cũng khá.

Bà Dương quay sang Thúy Vi:

- Thúy Vi ở thêm mấy hôm nữa để đưa cậu khách của tôi đi chơi được không?

Thúy Vi cười thật tươi:

- Đối với cháu thì không thành vấn đề, chỉ sợ Hàn Ni...

Hàn Ni à? Nét cười trên khuôn mặt bà Dương biến thật nhanh, đôi mi chớp nhanh mấy cái, bà tiếp, nhưng giọng nói thấp hẳn xuống. Cháu ở chơi với Hàn Ni cũng được, nó buồn cũng tội.

Ông Dương chau mày, sự vui vẻ trên bàn ăn đột nhiên mất hẳn. Vân Lâu hết nhìn ông Dương lại sang nhìn bà Dương. sao lạ vậy? Sự hiện diện của ta đã làm xáo trộn trật tự gia đình này à? Do dự một lúc chàng nói:

- Hai bác đừng quá bận tâm, cháu có thể tự lo liệu được. Ngày mai cháu ra phố một mình cũng được, cháu lớn rồi mà!

Sự vui vẻ trên gương mặt bà Dương:

- Chúng tôi đâu có lo lắng gì đâu, chỉ tại... Thôi được rồi, chuyện ngày mai thì để ngày mai tính.

Thúy Vi chen vào:

- Thật ra thì cháu có thể hướng dẫn anh Vân... Vân gì nhỉ?

Cô bé ngược đôi mắt to nhìn Lâu, Vân Lâu cười xòa:

- Vân Lâu!

Thúy Vi quay sang bà Dương:

- Con sẵn sàng hướng dẫn anh Lâu đi phố, với điều kiện là Hàn Ni không cần con. Thật ra, con biết Hàn Ni chắc cũng không cần con lắm đâu, nó có đời sống riêng, thế giới riêng của nó.

Bà Dương buồn buồn thở dài:

- Nó có cần con đến mấy đi nữa nó cũng không nói ra cho con biết đâu.

Vân Lâu nhìn bà Dương không hiểu, Hàn Ni, Hàn Ni sao thế? Tại sao tất cả những người ở đây ai cũng muốn đem cô nàng dấu kín cả vậy? Gia đình này có gì bí mật? Dù có hay không, Lâu cũng nhìn thấy một sự khác lạ trong không khí bàn bạc này. Mặc họ, chàng ăn thật nhanh, can hệ gì mình. Bản tính phóng khoáng khiến chàng thoát ngay khỏi ý quẩn. Nhìn Thúy Vi chàng nghĩ: may thật, mới đến Đài Bắc lần đầu tiên, mà đã có người đẹp tình nguyện đi phố thế này là nhất rồi! Vân Lâu hỏi Thúy Vi:

- Cô học ở đâu?

- Tôi không học ở đâu cả. Thúy Vi trả lời, vẻ tinh nghịch lại hiện lên khuôn mặt xinh xắn. Tôi đã thi rớt đại học, thế nên suốt ngày không có việc gì làm dì Dương mới bảo tôi đến đây chơi với Hàn Ni. Và lại, cha tôi dữ lắm, ông ấy cứ đánh tôi mãi, nên tôi phải chạy đến đây trốn đó chứ. Còn anh? Anh sang đây học gì?

- Dạ học môn Mỹ Thuật ở đại học sư phạm.

- Mỹ Thuật à? Cô gái nhướn mày. Tôi cũng thích môn đó lắm nhưng ông bố tôi không chịu, bảo học kiến trúc hay hóa lợi hơn. Kết quả là tôi thi rớt?

- Tại sao mà rớt!

- Thì tại kẹt! Thúy Vi nhún vai. Người lớn bao giờ cũng thực tế quá, phải không?

Ông Dương cười:

- Cô muốn phê bình ai cũng được, nhưng đừng kéo tôi vào trong là được.

Vân Lâu cười. Ông bố của cô ta sao giống ông bố ta quá. Nhìn Thúy Vi, chàng không biết phải nói cái gì nữa. Bà Dương gấp thức ăn đầy chén cho Lâu, thừa cơ hội Vân Lâu ăn nhanh để đỡ ngượng.

Sau buổi cơm, bà Dương pha một ấm cà phê mang ra, mọi người quây quần trong phòng khách, bắt đầu chuyện phiếm.

Hộp từng hộp cà phê, mọi người ngồi yên lặng giữa ánh sáng mờ tỏa. Một thứ hạnh phúc tuyệt vời làm ấm hẳn gian phòng. Đối với bà Dương, Vân Lâu thấy tình cảm mình sâu đậm nhất. Một người đàn bà tế nhị dễ mến. Ông Dương quả thật là người đàn ông có phước lớn mới gặp được người đàn bà như vậy. Cà phê ngon thật, vị ngọt lại thơm. Muốn pha cà phê ngon phải xem nó là một nghệ thuật mới thành công được.

Thúy Vi ngả dài người trên ghế, đôi chân thon dài, chiếc áo màu đỏ sọc trắng, trông nàng thật tươi mát. Nhìn nàng, Vân Lâu thấy ngay sự sung túc của gia đình này. Gian phòng toàn một màu xanh mà cô ta thì mặc áo đỏ trông như chú mèo nghịch ngợm. Không khí yên lặng của gian phòng biến mất khi Thúy Vi lên tiếng:

- Di ơi, di nên mua thêm một chiếc máy hát!

Bà Dương mỉm cười bảo cô cháu:

- Nhà đã có rồi mua thêm làm gì?

Thúy Vi nhìn sang Vân Lâu:

- Đâu có đủ, phải không anh Lâu? Anh biết khiêu vũ chứ?

- Tạm được, miễn cưỡng vài ba bước cũng được.

Người con gái nhướn cao đôi chân mày:

- Tôi không tin chuyện con trai Hương Cảng mà không biết nhảy bao giờ cả.

Vân Lâu cười:

- Đâu phải là con trai Hương Cảng nào cũng ăn chơi cả đâu? Em gái tôi thường cười tôi việc đó.

- Anh nên học khiêu vũ, bổ ích lắm, ở đây có mấy cái vũ trường cũng khá lắm. Nếu anh thích tôi sẽ đưa anh đi khắp Đài Bắc xem có thua kém gì Hương Cảng không?

Ông Dương ngồi yên lặng, điệu thuốc trên tay Hình như ông có điều gì lo nghĩ. Thịnh thoảng Lâu thấy ông đưa mắt nhìn về phía thang lầu. Ông buồn chuyện gì thế? Vân Lâu tò mò. Nhớ đến quà cáp, chàng vụt đứng dậy, đi về phía cầu thang. Ông Dương hỏi:

- Cháu đi đâu đấy?

Vừa bước lên nấc thanh Vân Lô vừa đáp:

- Cháu đi lấy quà.

Bà Dương cười nhẹ:

- Cháu thật...

Lên trên lầu, bước vào phòng lấy quà, vừa ra và cài cửa lại chàng đã thấy ngay dưới bóng đèn mờ bên khung cửa sổ một bóng người. Một người mặc áo trắng, vừa nghe tiếng động đã bước nhanh về phía hành lang như bỏ trốn. Vân Lô chỉ kịp nhìn thấy mái tóc dài buông xõa trên thân áo trắng thướt tha. Ai vậy? Tại sao lại chạy trốn? Hàn Ni chăng? Chàng lắc đầu. Gian nhà to lớn này sao có điều đáng nghi ngờ. Mặc! Ôm mấy gói quà xuống lầu, mới bước xuống nửa cầu thang Vân Lô đã nghe tiếng ông Dương nói:

-... Em phải bảo nó ra ngoài chứ, thế này mãi không tốt!

Tiếng bà Dương:

- Nó nhút nhát quá, thôi mặc nó đi!

Khi nhìn thấy Vân Lô bước xuống, họ chợt ngưng bật. Sao lạ vậy? Vân Lô mang quà đến trước mặt hai người. Chàng biết hai vợ chồng ông Dương chắc không mấy ưng ý với món quà này. Cha chàng đã tặng quà theo ý thích cổ hủ của ông. Một đôi bút máy sang trọng cho ông Dương, một sấp vải may áo cho bà Dương. Riêng Hàn Ni cha đã chọn một xách tay cẩn đá.

Bà Dương cầm xách tay lên ngắm nghía:

- Xách tay đẹp quá, nhưng thật tội cho Hàn Ni, con bé không xài được! Quay sang Thúy Vi, bà bảo. Thôi tặng cho con này chịu không?

Thúy Vi do dự một chút:

- Cho con? Còn Hàn Ni thì...

Nụ cười, bà Dương có vẻ thoáng buồn:

- Hàn Ni à? Nó làm gì chứ?

Vân Lô lạ lùng, Hàn Ni? Hàn Ni làm sao? Cô bé còn sống hay chỉ là một bóng ma lảng đảng? Tại sao? Hàn Ni là người thế nào?

Chương 4 -

Buổi tối Vân Lâu không ngủ được. Suốt buổi chiều nằm say như chết, rồi ly cà phê đậm sau bữa cơm, thêm hoàn cảnh mới chưa thích ứng được khiến chàng không sao chợp mắt.

Nằm trên giường, tay gối đầu, nhìn bầu trời xám đục ngoài song cửa, lòng chàng thật bình thản. Trong không khí chìm đắm này, con người thường hay nghĩ ngợi vu vơ.

Nằm bâng khuâng trong bóng tối, không biết đã bao lâu, Vân Lâu yên lặng thụ hưởng cái đẹp của đêm. Đột nhiên, chàng cảm thấy có tiếng đàn văng vẳng. Đúng là tiếng đàn. Vân Lâu nghiêng đầu lắng nghe. Tiếng đàn vọng lại từ bên ngoài. Giữa đêm khuya khoắt, tiếng đàn như sống động hẳn. Chàng tiếp tục lắng nghe, âm thanh chợt tắt. Mùi thơm của hoa lài, hoa hường nở trong đêm ngào ngạt đưa hương. Đêm thật yên, thật bình thản, thật đẹp. Lũ côn trùng cũng tấu khúc nhạc êm dịu như ru ngủ. Vân Lâu xoay người qua bên vùi đầu vào gối, chàng tiếp tục dỗ giấc ngủ. Nhưng, những âm thanh thánh thót lại vang lên. Đầu óc Vân Lâu lại bị cuốn hút theo tiếng nhạc. Chàng nghi ngờ, giữa đêm khuya vắng làm gì có những âm thanh đó? Tiếng đàn dương cầm thánh thót như những giọt nước trong đêm. Vân Lâu ngồi dậy, chăm chú lắng tai nghe. Ở nhà, tuy chàng không được liệt kê vào hạng mê nhạc cổ điển, nhưng không phải vì thế mà Lâu không yêu loại nhạc này, mỗi lần nghe độc tấu dương cầm, dù không nức nở như tiếng vĩ cầm, nhưng cũng đủ làm cho Vân Lâu xúc cảm. Nhất là những tiếng đàn trong đêm. Tất cả bóng tối như say theo tiếng nhạc... Bản "Tiểu Tấu Khúc" của Stravinsky với những nốt nhạc thật êm, lướt nhanh, khi vui, khi rã rời... Bản nhạc vừa dứt, một bản khác nối tiếp. Bản dân ca Anh Quốc "Đóa Hoa Hồng Cuối Cùng Của Mùa Hè". Không dần được tính hiếu kỳ, Vân Lâu chậm rãi đứng lên, khoác chiếc áo rồi đi nhẹ ra cửa.

Tiếng nhạc càng lúc càng rõ. Lâu nghe thấy nó phát ra từ dưới nhà. Chàng sực nhớ đến chiếc đàn dương cầm nơi góc phòng khách. Ai đàn thế? Bà Dương? Thúy Vi hay người con gái bí mật, Hàn Ni? Ra khỏi phòng, bước xuống thang lầu như kẻ mộng du, bước chân chàng thật nhẹ, không phát ra một tiếng động nào khiến kẻ đang đàn phải giật mình.

Thật xúc động khi nhìn thấy người ngồi ở dương cầm là thiếu nữ mặc áo trắng ban chiều. Vân Lâu đứng nơi cầu thang nên chỉ trông thấy phần lưng và một bên mặt của thiếu nữ. Chiếc đèn bàn có chụp màu xanh đang tỏa ánh sáng mát dịu cho cả gian phòng rộng. Mái tóc đen xõa dài trên chiếc áo ngủ màu trắng, những ngón tay lướt nhanh trên phím đàn tạo nên những âm thanh thánh thót. Thiếu nữ say đắm trong tiếng đàn như một bức tranh tuyệt đẹp trong mơ.

Đứng một lúc thật lâu, Vân Lâu mới chậm rãi ngồi xuống. Tay chồng cầm, yên lặng thưởng thức. Thiếu nữ vẫn không hay biết, hết khúc nhạc này khúc nhạc khác lại tiếp nối. "Mộng ảo khúc" của Schumann. Rồi "Điệu Vũ dưới trăng" của Chopin. Bài "Chim vũ" của Tchaikovsky... Người đàn say đắm theo nhạc khúc, kẻ thưởng thức đắm mình trong tiếng đàn. Không còn biết đến thời gian. Bây giờ chỉ có tiếng đàn. Không còn biết đến thời gian. Bây giờ chỉ có tiếng đàn với người con gái đang dạo nhạc có dáng gầy gầy trong chiếc áo ngủ rộng. Một thứ tình cảm nhẹ lâng lâng. Rồi khúc nhạc cuối cùng đã hết, người con gái ngưng đàn. Một tiếng thở dài vừa luyến tiếc vừa mãn nguyện. Bàn tay thiếu nữ vuốt ve trên thành đàn. Nàng đẩy nắp lại, mệt mỏi đứng dậy.

Vân Lâu chợt tỉnh, chàng luống cuống với sự hiện diện không đúng chỗ của mình. Đứng dậy định lánh đi, nhưng không kịp nữa, cô gái đã quay lại đối diện với chàng. Một phút bàng hoàng, không kịp cảm nhận thái độ của mình, Vân Lâu nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ. Đó là một khuôn mặt nhợt nhạt, nhưng đôi mắt đẹp tuyệt trần. Khuôn mặt của người thiếu nữ trong truyện liêu trai... Thiếu nữ không đẹp lắm, nhưng dưới ánh đèn mờ trông như thiên thần, Vân Lâu đứng nhìn thần thờ.

Người thiếu nữ vừa nhìn thấy Vân Lâu là vẻ hoảng hốt hiện lên mặt ngay. Nàng đưa tay lên chặn ngực và lui dần ra sau, nhưng chiếc đàn dương cầm đã chắn lối đi của nàng. Một khoảng thời gian ngưng đọng và sau cùng nàng như lấy lại bình tĩnh:

- Ông là ai?

- Tôi là Vân Lâu.

Mẫn Vân Lâu đáp, chàng nói thật nhỏ như sợ làm nàng hoảng hốt.

- À, có phải anh là người từ Hương Cảng sang đây học không?

- Vâng, còn cô?

- Tôi là Hàn Ni.

Hàn Ni Mẫn Vân Lâu lẩm bẩm tên người con gái trong miệng. Thật ra chàng đã đoán đúng tên nàng ngay từ đầu. Hàn Ni, cái tên nghe quen thuộc làm sao?

- Anh làm gì ở đây?

Bây giờ Hàn Ni không còn thấy sợ hãi nữa, ngược lại vẻ thân thiết đã bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt đáng yêu. Nàng bước đến chiếc ghế thấp trước mặt Vân Lâu, ngồi xuống và nhìn Vân Lâu với đôi mắt tò mò.

Vân Lâu thông thả đáp:

- Tôi ngồi nghe cô đàn.

- Anh ngồi lâu lắm rồi à?

- Vâng, hình như từ khi cô bắt đầu.

Vân Lâu vừa đáp vừa nhìn thẳng vào mặt người con gái.

- Thế à? Đôi mắt Hàn Ni đỏ lên vì thẹn, nàng rụt rè nói. Chắc anh cười tôi dữ lắm phải không? Có mấy chỗ tôi đàn sai.

- Vậy sao? Tôi không biết rõ âm nhạc cho lắm.

Vân Lâu thành thật, đối với âm nhạc, chàng là người biết nghe chứ không hiểu rõ nhạc lý cho lắm. Hàn Ni cười, nụ cười pha lẫn thẹn thùng.

- Nếu biết có anh nghe, có lẽ tôi sẽ cố gắng đàn khá hơn... mà nếu biết có người nghe trộm chắc tôi cũng không đàn.

- Tại sao vậy?

Trên môi Hàn Ni ẩn nụ cười ngây thơ:

- Tôi không thích đàn cho ai nghe hết, nhất là người ấy là khách.

- Tôi không phải là khách. Vân Lâu vội đính chính, chàng cảm thấy rằng mình đã thu phục được cảm tình của người thiếu nữ. Tôi không phải là khách, vì tôi còn sống ở đây lâu lắm.

Người con gái cười, mặt vẫn còn e thẹn. Đứng lên, ôm kín đôi tay trần, Hàn Ni chợt nói:

- Lạnh quá!

Vâng, lạnh thật! Cánh cửa sổ còn mở toang nên gió đêm mặc tình lùa vào. Nhưng nào có lạnh lắm đâu! Nhìn lại đôi vai trần, Vân Lâu chợt hiểu:

- Cô có cần khoác áo của tôi không?

Đột nhiên người thiếu nữ lùi nhanh ra sau như sợ hãi, đôi mắt đen mở to, lòng tay úp lên ngực, lấp bắp:

- Ông... Ông làm gì thế?

Vân Lâu chùn tay lại, chàng hối hận khi biết mình làm cho nàng hoảng sợ:

- Xin lỗi, tôi chỉ định đưa áo cho cô mặc đỡ lạnh thôi.

- Thế à? Hàn Ni đã bình tĩnh trở lại, nhưng không khí thân mật ban nãy đã biến mất. Thôi tôi lên lầu.

Mẫu Vân Lâu đứng yên trên cầu thang, chàng đã định nép sang bên để Hàn Ni bước lên, nhưng không hiểu sao chàng lại đứng bất động một chỗ:

- Tại sao cô cứ phải trốn lánh mãi như vậy?

Hàn Ni ngược mắt nhìn lên ngạc nhiên:

- Tôi trốn à? Tại sao tôi phải trốn chứ?

- Thế tại sao tôi đến đây suốt buổi trời vẫn không thấy cô xuống dùng cơm, cũng không thấy cô dùng cà phê?

Hàn Ni cúi nhìn xuống:

- Tôi ngủ suốt hôm qua, vì vậy bây giờ ông mới thấy tôi ở đây chứ.

- Tôi cũng thế, suốt buổi chiều tôi cũng đã ngủ, bây giờ ngủ nữa không được. Nếu cô chưa buồn ngủ thì vội về phòng làm gì? Ở lại đây nói chuyện chơi.

Đột nhiên, Vân Lâu trở nên dạn dĩ, và cũng thật lạ lùng, Hàn Ni gật đầu:

- Vâng, về phòng cũng chẳng làm gì. Có hôm suốt ngày tôi rảnh rỗi như thế. Ngoài cách giải trí bằng đàn tôi không biết phải làm gì khác, Thúy Vi thì hai ba ngày đến chơi một lần, nhưng nhìn

thấy cô ấy sức khỏe dồi dào, và nghĩ lại mình tôi thấy buồn quá.

Vân Lâu nhìn người con gái trước mặt. Sống thế này chán thật. Chàng không hiểu tại sao ông Dương lại nhốt kín cô con gái mỏng mảnh như thế này để làm gì.

- Thế sao cô không đi học?

- Đi học à? Hàn Ni cúi đầu thờ dài, nói tiếp. Mấy năm trước tôi cũng có đi học, nhưng... chuyện có lẽ xảy ra lâu lắm rồi. Hàn Ni ngồi xuống cầu thang với nụ cười buồn dễ mến. Tôi cũng không quen học hành, đến đó chỉ tổ nhức đầu thêm.

Vân Lâu chăm chú nhìn thiếu nữ trước mặt, cái nhìn hiếu kỳ pha lẫn ít nhiều thương hại. Làn da trắng xanh của thiếu nữ, đôi mắt đen hun hút trông nàng thật yếu đuối. Sự hiện diện của nàng như một làn khói, như một hình hài khói mây chứ không phải là một thực thể sống động. Một cơn gió to cũng đủ làm nàng dao động. Cô bé có vẻ không được bình thường lắm.

- Cô đã được bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?

- Mười tám... mà không phải, mười chín. Còn anh?

Vân Lâu mỉm cười:

- Lớn hơn cô, tôi hai mươi.

- Anh ở đây đi học à?

- Vâng.

Nét vui hiện trên mắt Hàn Ni:

- Vậy thì hay quá, anh ở đây lâu lâu nhé? Tôi sẽ đàn cho anh nghe.

Vân Lâu lây cả niềm vui của nàng. Chàng biết Hàn Ni cô độc. Hàn Ni buồn vì thiếu bạn.

- Anh thích nghe tôi đàn không?

- Thích lắm, thích nên mới xuống đây nghe đấy chứ.

Hàn Ni cười, nụ cười hiền lành tin tưởng:

- Thầy Hồ lâu lắm rồi không đến dạy, bằng không tôi còn đàn hay hơn nhiều. Mẹ tôi sợ tôi mệt, nên không cho học nữa đó chứ. Hàn Ni nghiêng nghiêng đầu nhìn vào mắt Vân Lâu. Anh biết sức khỏe tôi ra sao không?

Vân Lâu lo lắng:

- Thế nào?

- Tôi bệnh, tôi biết cha mẹ tôi không muốn cho tôi biết, nhưng tôi hiểu bệnh mình. Bác sĩ Lý thường xuyên đến xem mạch, chích thuốc cho tôi, tôi không hiểu mình đã chích bao nhiêu mũi rồi, chỉ nghe họ nói cô yếu quá, phải chích, thế thôi. Đặt tay lên ngực, Hàn Ni tiếp. Ở đây hơi khó chịu, có nhiều khi đau muốn chết đi được.

- Thế à?

Đôi mắt đen ngưng lại trên mặt Vân Lâu:

- Đó là tất cả bí mật, nhưng anh đừng nói cho ba mẹ tôi biết là tôi biết hết sự thật về bệnh tình của tôi, anh nhé?

- Vâng.

- Chắc nhé!

- Vâng.

- Vậy thì ngoéo tay nhé?

Hàn Ni chìa ngón tay nhỏ gầy của mình ra. Ngón tay trông thật dễ thương, họ ngoéo tay nhau như trẻ con, xong nhìn nhau cười thật vui. Hình như bí mật là cây cầu đưa đến thông cảm. Hàn Ni nhìn bàn tay rám nắng, mạnh mẽ với đôi mắt cảm phục:

- Anh mạnh quá!

Vân Lâu vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn, an ủi:

- Tôi là con trai mà, trai bao giờ cũng to hơn con gái chứ, Hàn Ni chịu khó phơi nắng một tí thì da sẽ sạm màu ngay.

Hàn Ni đưa tay sờ lên mặt mình:

- Chắc tôi xấu lắm hở anh?

Vân Lâu lắc đầu, vội nói:

- Không, không. Hàn Ni đẹp lắm tôi chưa gặp ai đẹp như Hàn Ni cả.

Hàn Ni nghi ngờ:

- Có thật vậy không?

- Thật mà, tôi không dấu cô đâu!

Hàn Ni cười, nụ cười thơ ngây dễ tin. Ngồi tựa lưng vào lan can, vân vê vạt áo. Hàn Ni nói:

- Anh cho tôi biết về chuyện của anh đi!

- Chuyện gì?

- Đời sống, gia đình, vân vân. Ở Hương Cảng vui không? Anh có anh chị em gì nữa không?

Vân Lâu bắt đầu nói, chàng nói thật nhiều, từ thời thơ ấu, niềm vui và sự hối tiếc trong những tháng ngày qua. Mỗi lần Vân Lâu ngưng lại, là Hàn Ni lại thúc dục:

- Rồi sao nữa anh?

Thế là chàng lại phải tiếp tục nói, cô bé nghe một cách thích thú. Thật ra Lâu thấy giọng kể lể

của mình cũng không có gì là hấp dẫn. Một gia đình như bao gia đình khác, đời sống bình lặng, những chuỗi ngày đi học rồi lớn lên. Nhưng không hiểu sao Hàn Ni lại đắm đuối theo dõi. Đêm mùa hạ, họ ngồi dưới thang lầu nói chuyện dĩ vãng...

Họ đã quên hết thời gian. Đêm càng lúc càng khuya, người thiếu nữ trước mặt không còn là một thiếu nữ xa lạ.

Vân Lâu tiếp tục nói đến những tranh chấp giữa chàng với cha chàng, sự học của chàng gặp bao nhiêu chống đối. Vân Lâu yêu nghệ thuật mà cha chàng thì quá thực tế, vân vân... Trông ánh mắt thương hại của Hàn Ni, Vân Lâu chột cảm động, nàng hiền lành quá. Khi chàng nói đến sự tranh chấp giữa chàng với cha chàng đã đoạt được thắng lợi, niềm sung sướng như hiện ra.

Họ say sưa kể cho nhau nghe, mãi đến lúc trên cầu thang có tiếng động, họ mới bừng tỉnh ngẩng đầu lên. Bà Dương nhìn họ với ánh mắt hờn trách:

- Hàn Ni con!

Hàn Ni vui hẳn ra:

- Mẹ, chúng con nói chuyện vui quá!

Bà Dương đưa mắt sang Vân Lâu:

- Khuya rồi, sao cháu không đi ngủ đi!

Giữa đêm khuya, ngồi một mình bên người con gái là một điều không phải. Vân Lâu nói như giải thích:

- Cháu nghe có tiếng đàn, cháu bị tiếng đàn lôi cuốn và cháu làm quen với Hàn Ni.

Một chút trách móc trong lời nói của bà Dương:

- Hàn Ni, sao khuya rồi không ngủ lại xuống đàn chi vậy? Không ăn mặc cho ấm rồi cảm lạnh cho xem!

- Con ngủ không được vì ban ngày con đã ngủ no mắt rồi.

Bà Dương bước xuống, vịn vai Hàn Ni:

- Thôi bây giờ con đi ngủ đi, mẹ đưa con về phòng nhé?

Quay sang Vân Lâu, bà mỉm nụ cười thật tươi:

- Nửa khuya thức dậy, nghe có tiếng động dưới nhà là tôi biết Hàn Ni nó lại không ngủ được, nhưng không ngờ cháu cũng lại ở đây. Bây giờ hai người đã quen nhau rồi, đâu cần tôi giới thiệu phải không.

Hàn Ni nhìn Vân Lâu, ánh mắt thật vui tươi:

- Chúng con nói chuyện vui lắm mẹ ạ.

Bà Dương không tin, bà quay sang Lâu:

- Thế à? Cháu nói chuyện có duyên lắm. Con gái tính nhút nhát lắm, tôi chỉ ngại cháu làm nó sợ thôi.

Hàn Ni cười:

- Anh ấy đâu có làm con sợ.

- Thôi được rồi, bây giờ đi ngủ nhé? Quay sang Vân Lâu, bà Dương nói. Cháu cũng nên đi ngủ đi!

- Vâng, cháu đi ngay Cháu xin lỗi đã làm bác giật mình.

- Có gì đâu mà lỗi với phải.

Bà Dương dìu con gái lên lầu. Hàn Ni quay lại nói với Lâu:

- Ngủ ngon nhé! Anh tên gì nhỉ?

- Vân Lâu.

- Vậy thì ngủ ngon nhé anh Lâu.

- Vâng, chúc cô ngủ ngon.

Bà Dương quay lại nhìn, Vân Lâu khám phá thấy trong ánh mắt kia một cái gì âu lo, bất ổn. Dáng hai mẹ con bà Dương đã khuất trên cầu thang. Vân Lâu đứng thêm một chút, rồi bước tới bên đàn dương cầm, tắt ngọn đèn bàn. Mùi hương trinh nữ còn phảng phất đâu đây, một người con gái thật lạ lùng! Vân Lâu lắc đầu nghĩ ngợi. Đã bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên Lâu nghe có một xúc động nhẹ nhàng trong tận tâm hồn mình.

Chương 5 -

Mẫn Vân Lâu là một chàng trai khỏe mạnh, nhưng lại yếu nghệ thuật, một môn dành cho những người có tâm hồn nhạy cảm, yếu đuối. Chàng là kẻ tự tin và cương quyết, một trong những người không tin thuyết thiên mệnh, vì vậy chàng không bao giờ tin có phép lạ. Chàng nghĩ rằng sống là một thời khóa biểu tuần tự nhi tiến. Đến nhà ông Dương, lần đầu tiên trong đời, chàng trần trọc mãi trên giường với hình bóng Hàn Ni ám ảnh không rời, một thứ tình cảm lạ lùng sao ấy!

Hình như suốt đêm Vân Lâu không chợp mắt, đó chính là điều làm chàng thắc mắc. Trời vừa tờ mờ sáng, Vân Lâu đã thức dậy. Cả gian nhà im lìm, mọi người vẫn còn say trong giấc ngủ. Có lẽ Hàn Ni cũng đang say trong mộng đẹp. Tối thức khuya quá, làm sao dậy sớm cho được.

Đầu óc Vân Lâu rối rắm với những ý nghĩ băng quơ, chàng đi lẩn quẩn trong phòng chờ đợi bữa ăn sáng.

Lâu mong mỗi sẽ trông thấy Hàn Ni trong bữa điểm tâm, nhưng chàng thất vọng. Hàn Ni không xuống lầu, trên bàn chỉ có Thúy Vi, hôm nay nàng diện bộ áo màu đỏ tươi.

- Chào anh, đêm rồi ngủ ngon chứ?

- Cảm ơn cô.

Vân Lâu ngạc nhiên không hiểu sao tiếng đàn vang trong đêm qua lại chẳng đánh thức ai cả. Nhưng rồi Lâu lại nghĩ, có lẽ họ đã coi tiếng đàn vang lên trong đêm là chuyện thường.

Bà Dương hỏi Lâu:

- Cháu ăn gì?

Vân Lâu cười nhẹ:

- Dạ nhà ăn cái chi là cháu ăn cái nấy được rồi ạ!

Trên bàn đã có mấy đĩa cải xào, thì ra nhà ông Dương dùng điểm tâm bằng cơm. Chàng nói:

- Buổi sáng cháu thích ăn cơm.

Bà Dương hỏi:

- Ở nhà cháu ăn gì?

- Dạ bánh mì.

- Vậy để tôi bảo cô Lan mang bánh mì ra nhé.

Vân Lâu vội can ngăn:

- Dạ được rồi bác, cháu thích dùng cơm hơn, lâu lâu đổi món ăn cho đỡ chán.

Bà Dương cười:

- Thật tình nhé, đừng có khách sáo. Nếu ăn cơm không quen cứ bảo chớ không thì đói đừng than.

- Cháu có làm khách bao giờ đâu?

Vân Lâu ngồi xuống, gạt đầu chào ông Dương. Ông Dương bảo:

- Dùng cơm đi, cơm xong tôi nhờ Thúy Vi đưa đi dạo. Không bận chuyện gì chứ Thúy Vi?

- Dạ không.

Thúy Vi liếc Vân Lâu với nụ cười, Lâu không nói gì cả, chàng không thích dạo phố nữa, nhưng thôi thì tùy sự sắp xếp của ông Dương vậy. Nâng chén cơm lên Vân Lâu nhìn quanh, rồi chợt do dự. Bà Dương hiểu ý:

- Cháu cứ dùng cơm đi, đừng lo cho con Hàn Ni, nó ít khi xuống đây lắm, cô Lan sẽ mang lên lầu cho nó.

Vân Lâu cúi xuống dùng cơm, chàng tò mò muốn hỏi một vài điều liên hệ đến Hàn Ni, nhưng thấy vợ chồng ông Dương vẫn yên lặng nên thôi. Đến đây với tư cách kẻ tạm trú, chàng không có quyền tò mò quá đáng.

Bữa điểm tâm kết thúc thật nhanh. Ông Dương qua ngồi bên sa lông, đốt điếu thuốc bảo Thúy Vi và Vân Lâu:

- Tiếc là tôi không thể nhường xe cho cháu, vì tôi có tí việc phải đến sở, nhưng tôi có thể cho hai người quá giang đến đường Hành Dương. Lâu, cháu có tiền đấy chứ?

- Vâng, nhưng tiền Mỹ Kim bác ạ.

- Vậy cháu đưa cho bác gái đổi ra tiền Đài Loan đi. Thành phố Đài Bắc hai năm nay thay đổi nhiều lắm, cháu cũng nên đi xem cho biết.

Bà Dương lên tiếng:

- Trưa nhớ về dùng cơm nhé!

Tất cả leo lên xe ông Dương đưa thẳng đến trung tâm thành phố Đài Bắc. Ông Dương là giám đốc của một xưởng kỹ nghệ hóa học. Hai mươi năm trước ông là bạn học của cha Lâu tại Đức Quốc. Xưởng kỹ nghệ này ông Dương có phần hùng lớn. Một người đàn ông đứng tuổi, thành công trên sự nghiệp, có vợ hiền, có một gia đình sung túc, thế này thì hạnh phúc quá rồi.

Ngồi bên cạnh ông Dương, Lâu nghĩ đến cha. Dù sao chàng cũng phải công nhận là ông Dương đã thành công hơn cha chàng nhiều, từ sự nghiệp đến hạnh phúc gia đình.

Tới đường Hành Dương họ xuống xe, mặc dù hôm nay không phải là ngày chủ nhật, nhưng người qua lại thật tấp nập, hai bên, hai dãy phố lầu cao ngất, những cửa hàng đồ sộ. Vân Lâu nói:

- Ở đây phồn thịnh hơn Hương Cảng nhiều. Còn gì đặc biệt nữa không?

Thúy Vi nhiệt thành:

- Anh muốn nói cái gì đặc biệt chứ?
- Có cái gì đặc biệt như biểu lộ văn hóa địa phương không?

Thúy Vi hiếu kỳ nhìn Vân Lâu, gã con trai Hương Cảng này thật lạ, tại sao lại tìm hiểu văn hóa trên đường phố? Kỳ cục! Nhưng bản tính tò mò khiến Thúy Vi thấy thích thích.

- Có viện bảo tàng, nếu anh thích thì mình đến xem!
- Vâng ở đâu?

Họ bước về phía bảo tàng viện. Vân Lâu quan sát các di vật trưng bày trong viện với tất cả thích thú. Suốt nửa tiếng đồng hồ phải chịu đựng, Thúy Vi mới thoát ra khỏi bảo tàng viện. Hai người đi vòng qua đường Nam Trưng Khánh, những nhà sách khiến anh chàng tò mò Vân Lâu mua một chồng sách cao ngất ngều, rồi mới quay ngược lại đường Hàm Dương. Thúy Vi lộ vẻ mệt mỏi, nhất là khi phải phơi đầu dưới ánh nắng chói chang thế này. Không chịu được, Vi than:

- Đi vòng xa quá, mệt thật.

Vân Lâu quay lại thấy mồ hôi lấm tấm trên trán của cô gái đi bên cạnh, mới sực nhớ đến sự vô ý của mình:

- Xin lỗi nhé, nãy giờ tôi quên mất. Mình tìm nơi nào ngồi xuống uống nước nhé?

Hai người đi đến nhà hàng Quốc Tế. Vân Lâu gọi ly cà phê đá, Thúy Vi gọi ly cam vắt. Đi đường xa mặt Thúy Vi ửng hồng, mồ hôi chảy dài dài. Đột nhiên Vân Lâu liên tưởng đến Hàn Ni, hai người con gái khác nhau một trời một vực. Thúy Vi thì tràn đầy nhựa sống, Hàn Ni yếu ớt thanh nhã.

- Anh nhìn gì nhìn dữ vậy?

Vân Lâu vội quay mặt nhìn sang nơi khác:

- Không, không có gì cả.

Thúy Vi nghịch ngợm hỏi tiếp khiến gã con trai phải đỏ mặt:

- Ở Hương Cảng anh có bạn gái chưa?
- Có.

Vân Lâu đáp nhanh. Chàng nghĩ đến Mỹ Tuyên. Lạ thật, tại sao từ lúc đến nhà ông Dương đến giờ, chẳng lúc nào chàng nhớ đến người bạn gái hiền lành đó.

- Hai người có gì với nhau chưa?
- Chưa, chỉ là bạn thôi.

Khùng thật. Thúy Vi rửa thầm. Nếu là bạn ai hỏi làm chi. Đôi chân mày gã con trai thật sậm, đôi mắt to đen, cái gì cũng khá nhưng phải cái tội hơi gàn. Mà gã con trai nào lại không gàn? Một thứ tình cả thân mật len vào tim Thúy Vi.

Tiếng Vân Lâu hỏi:

- Cô có hay đến nhà bác Dương chơi không?
- Thỉnh thoảng thôi, đến chơi với Hàn Ni cho nó đỡ buồn thôi đó mà.

Vân Lâu không che dấu được tính tò mò:

- Hàn Ni à? Cô ấy có vẻ làm sao ấy.

Thúy Vi chau mày:

- Nó như một chiếc bóng?

Vân Lâu không hiểu:

- Cái gì mà chiếc bóng?
- Vâng, đó là lời ví von của dưỡng tôi, dưỡng tôi bảo Hàn Ni là một chiếc bóng, và chiếc bóng đó có thể tan biến bất cứ lúc nào.
- Nghĩa là sao?
- Hàn Ni bị bệnh từ thừa nhỏ và bác sĩ bảo là nó có thể chết bất cứ lúc nào.
- Sao? Vân Lâu ngồi thẳng lưng dậy, ly cà phê trên bàn rung suýt rơi. Người con gái hiền lành dễ mến thế mà yếu mệnh à?
- Chuyện đó trong nhà ai cũng biết cả. Hàn Ni sống một ngày là mừng được một ngày. Chỉ có mình nó chưa biết, nó cứ tưởng nó hơi yếu một tí thôi.
- Cô ấy bị bệnh gì đấy?
- Tôi cũng không biết rõ lắm, hình như là bệnh tim hay tĩnh mạch phổi gặp trở ngại gì đó. Hàn Ni không thể đến trường, không thể xem hát, đi du lịch... Cái gì cũng không làm được cả, nếu là tôi, có lẽ tôi đã tự tử chết phứt cho rồi.

Thì ra là vậy! Vân Lâu nâng tách cà phê lên, nỗi chua xót làm đau nhói ruột gan. Một người con gái yếu đuối, giàu tình cảm, đầy nhiệt thành với đời sống, một cô bé cô đơn mà lại... Vân Lâu xúc động, chàng thấy không thể ngồi yên được nữa. Thúy Vi hớp một ngụm nước rồi tiếp:

- Thật ra muốn làm bạn Hàn Ni đâu phải là chuyện dễ, suốt ngày nó giam mình trong phòng nên cái gì cũng không biết. Nói chuyện với Hàn Ni là một việc khó khăn. Ngoài đàn ra Hàn Ni không còn biết làm gì cả. Nó cô độc một cách đáng thương, nên lúc nào cũng mong có bạn bè. Nhiều khi nghe tôi nói chuyện, nó thích lắm. Thấy cũng tội nghiệp thật.
- Tôi biết! Vân Lâu nói thầm. Đột nhiên chàng đứng bật dậy. Nghĩ đến lời yêu cầu của Hàn Ni. Anh ở đây lâu lâu nhé, tôi đàn cho anh nghe! Vân Lâu thấy lòng bút rút vô cùng. Tội nghiệp! Thế mà ta lại muốn Thúy Vi đưa ta đi dạo phố, để người con gái đáng thương kia phải lủi thủi một mình trong gian nhà rộng. Hớp cạn tách cà phê, Vân Lâu nói:
 - Thôi chúng về đi!

Thúy Vi ngạc nhiên:

- Sao gấp thế?
- Chúng ta hứa về sớm dùng cơm mà. Vả lại tôi còn phải viết thư gửi về nhà

Thúy Vi nhìn Vân Lâu một cách tinh quái:

- Gửi cho cô bạn à?
- Cũng có thể lắm.

Vân Lâu ồm ờ. Khuôn mặt hần lên một tí vui vẻ, chàng bắt đầu hiểu được bản tính tinh nghịch của Thúy Vi.

Chưa đến mười một giờ, Vân Lâu và Thúy Vi đã về tới nhà. Bước vào phòng khách Thúy Vi ngã người lên ghế thở phào mệt nhọc:

- Mệt chết đi được!

Phòng khách có gắn máy lạnh, dễ chịu không tưởng được. Nhưng Vân Lâu không cảm thấy thoải mái tí nào cả. Đưa mắt nhìn quanh không thấy Hàn Ni đâu. Từ lúc nghe Thúy Vi kể rõ cảnh Hàn Ni, lòng Vân Lâu bỗng ngập đầy bóng nàng.

Bây giờ Hàn Ni ở đâu? Phải chăng nàng đang trốn trong phòng nhỏ nhắn?

Bà Dương nghe tiếng bước xuống lầu, nói:

- Sao về sớm thế?

Thúy Vi trả lời thay Vân Lâu:

- Không có chuyện gì vui, vả lại nóng quá!

Bà Dương nhìn gương mặt dầu dầu của Vân Lâu, lấy làm thắc mắc. Có chuyện gì thế? Vân Lâu bước lên cầu thang lầu, bà hỏi theo:

- Cháu vừa đi đâu về đấy?
- Dạ đi loanh quanh một tí cho vui.

Vừa nói xong, chưa kịp bước thêm thì Vân Lâu đã chùn chân lại. Mắt chàng ngược lên cao. Bà Dương nhìn theo. Hàn Ni đang đứng đấy với nụ cười e thẹn. Chiếc áo trắng tinh, mắt long lanh theo nụ cười thật dễ thương. Bà Dương nhìn con với tất cả triu mến. Hôm nay trông nàng thật đẹp.

Vân Lâu khẽ gọi:

- Hàn Ni!

Nét vui trên mặt người thiếu nữ yếu đuối bắt đầu rực rỡ:

- Anh chưa biến mất à?

- Không, tôi còn ở đây lâu lắm.

Hàn Ni gật đầu, chậm rãi bước xuống thang, những bước chân nhẹ, tà áo phất phới bay tạo cho cô gái một dáng dấp siêu phàm. Bà Dương bàng hoàng, chỉ mới có một hôm thôi mà tình cảm có thể đột biến nhanh thế này sao? Nỗi lo lắng ngập đầy hồn. Không thể, không thể như vậy được! Bà gào thầm trong lòng.

- Hàn Ni, sao không ngủ nữa đi con. Có sợ lạnh không, mẹ tắt máy lạnh nhé?

Hàn Ni đã bước tới trước mặt Vân Lâu:

- Không, con không thấy lạnh.

Ngước mắt nhìn Vân Lâu, Hàn Ni hỏi:

- Anh nóng lắm sao mà mồ hôi đổ đầy thế?

- Tôi đi phố mới về.

Vân Lâu cố gắng tạo nụ cười trên môi mà không dám nhìn thẳng vào gương mặt người con gái. Như thế này mà yếu tướng sao? Nếu đúng như lời Thúy Vi thì tội thật. Thượng đế tạo ra cuộc sống thì cũng phải có trách nhiệm bảo vệ đời sống đó chứ. Vân Lâu nghĩ ngợi mông lung, quên cả mình là kẻ không tin tưởng ở trời đất.

Hàn Ni nhìn ra ngoài song cửa, nắng ấm đang rục rờ ngoài vườn hoa.

- Ở ngoài phố mới về à? Tôi cũng thích ra phố lắm, vui không anh?

- Làm sao bằng ở nhà, bên ngoài nóng quá.

Hàn Ni đưa tay lên sờ mặt:

- Thế sao hôm qua anh bảo tôi nên phơi nắng?

- Cô nhớ dai thật!

Vân Lâu nhìn thẳng vào mắt Hàn Ni Chàng chưa kịp lên tiếng thì bà Dương đã đỡ lời:

- Không cần phơi nắng mẹ thấy con cũng đẹp lắm rồi!

Nói xong bà vội kéo Hàn Ni đi. Đã có chuyện gì xảy ra giữa hai đứa, thật nguy hiểm. Bà Dương bảo con:

- Hàn Ni, con đến ngồi cạnh bên Thúy Vi này. Sao? Con thấy lạnh không?

Hàn Ni bước theo mẹ nhưng mắt vẫn không rời Vân Lâu:

- Không lạnh đâu!

Thúy Vi nãy giờ làm kẻ bàng quan, bây giờ mới chen lời vào:

- Hàn Ni, làm sao bỏ lại quen với Vân Lâu?

Nụ cười nở trên môi người thiếu nữ:

- Tối hôm qua, anh ấy nghe tao đàn.

Quay sang Vân Lâu, Hàn Ni hỏi:

- Anh có thật tình thích nghe tôi đàn không?

- Thích chứ.

- Không nói dối chứ?

- Không bao giờ.

Niềm vui tràn ngập ánh mắt Hàn Ni. Con người từ lúc sinh ra đời đã có bản năng thích được khen, thích hợp quần. ánh mắt tươi sáng trên đôi má hồng. Cô bé đẹp thật. Bà Dương ngồi cạnh nhìn con âu lo, tại sao Hàn Ni lại thay đổi đột ngột thế này? Thúy Vi ngồi bên, yên lặng dò xét.

Hàn Ni quay sang Vân Lâu:

- Bây giờ anh thích nghe tôi đàn nữa không?

Hàn Ni đắm đuối nhìn Vân Lâu. Gian phòng như chìm đắm trong không khí rộn rã. Đối với nàng ở đây không còn ai hiện diện ngoài Vân Lâu.

- Nếu Hàn Ni không thấy mệt!

Hàn Ni sung sướng bước về phía dương cầm:

- Tôi không mệt, anh biết không, tôi còn biết hát nữa.

- Thế à?

Hàn Ni mở nắp đàn lên, dạo một bản tình ca thật xưa. Nàng vừa đàn vừa hát, giọng kim pha lẫn thổ, lối phát âm rõ và ngập niềm vui.

“Hôm qua, tiếng chim khuya đã gọi em thức dậy,

Đêm đã khuya rồi, trăng vẫn treo cao,

Núi non mịt mù, cây cỏ lao xao,

Em ngồi bên khung cửa, nhìn đóm bay lấp lánh.

Chim ơi! Ta yêu vô cùng.

Vì chim đã kể chuyện chàng ta nghe.”

Hàn Ni ca rất hay, Vân Lâu bị cuốn hút theo tiếng hát. Bước đến cạnh đàn, chàng nhìn nàng say đắm.

“... Ngày dài, anh vẫn nhớ em

Tối mơ giấc ngủ có em cận kề

Nhưng khi tỉnh giấc, em đi

Chỉ còn những giọt lệ nhòa chiếu chẵn.

Gió đưa cành lá bâng khuâng

Gió ơi có hiểu cho tình ta chẳng.”

Mẫn Vân Lâu im lặng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn. Khi tiếng hát ngưng, bất giác mắt chàng nhòa lệ...

Chương 6 -

Buổi tối Lâu ngồi đơn độc trên ghế, quyển "Hải tặc" của Giack London nằm yên trước mặt. Máy lần chàng định mở ra xem nhưng rồi lại thôi. Đầu óc Vân Lâu như vẫn vướng mãi với những chuyện đầu đầu, còn tâm trí nào mà xem sách? Tối nay Hàn Ni không đàn. Suốt một buổi chiều vừa đàn vừa hát đã làm nàng mệt mỏi. Hình ảnh Hàn Ni bên cây đàn cứ ám ảnh Vân Lâu mãi. Hôm nay sao nàng vui như vậy? Đàn quên cả mệt. Bà Dương sợ con mệt đã mấy lần bước tới can gián nhưng Hàn Ni chỉ cười thật tươi:

- Mẹ, con không thấy mệt, con vui lắm!

Thế là bà Dương không đành lòng ngăn niềm vui của Hàn Ni. Tay nàng nhẹ nhàng lướt trên phím đàn. Nàng không mệt thật sao? Nhìn khuôn mặt tràn ngập niềm vui của người con gái, Vân Lâu chợt nghi ngờ lời nói của Thúy Vi ban sáng. Có lẽ cơ thể của nàng suy nhược một chút thôi. Con gái thuộc loại con một nhà giàu, thường hay bị như vậy. Thiếu ánh nắng mặt trời và thiếu bạn bè là hai yếu tố chính sinh bệnh. Chỉ để Hàn Ni sống một cuộc sống bình thường, vận động đều và nghỉ ngơi chừng mực, ăn uống đầy đủ. Hàn Ni sẽ mạnh khỏe ngay. Ngoài nét xanh xao, Vân Lâu có nhìn thấy nét bệnh hoạn nào ở nàng đâu?

Ta sẽ giúp nàng, giúp nàng sống đời sống bình thường, giúp nàng tìm lại sức khỏe. Ta sẽ làm được chuyện đó. Vân Lâu thấy tự tin, chàng tin tưởng ở thuyết "Nhân định thắng thiên". Chàng đứng lên đi dạo một vòng trong phòng và tìm cách thực hiện ý định.

Bên ngoài cửa có tiếng động nhẹ. Hình như có ai gõ cửa. Có lẽ Hàn Ni. Vân Lâu nghĩ ngay đến người con gái, chàng bước nhanh ra mở cửa.

- Ai đó.

- Tôi đây.

Tiếng trả lời của bà Dương, Vân Lâu ngạc nhiên:

- Thưa bác...

- Suyt.

Bà Dương đưa ngón tay lên môi ra hiệu im lặng. Bước vào phòng, cài cửa lại, bà nói nhỏ:

- Bác có chuyện muốn nói với cháu, nhưng không muốn để Hàn Ni biết.

Vân Lâu ngỡ ngàng bước theo sau, chàng kéo chiếc ghế mời bà Dương ngồi xuống.

- Thấy phòng cháu còn đèn nên bác nghĩ là cháu còn thức. Bác không phá giấc ngủ của cháu chứ?

Vân Lâu ngồi xuống cạnh bàn:

- Dạ thưa không, cháu chưa ngủ, cháu đang xem sách.

Bà Dương ngồi yên lặng một chút nói:

- Chuyện này có liên hệ đến Hàn Ni...

- Hàn Ni?

- Cháu có biết tí gì về đời sống của Hàn Ni không?

- Bác định nói đến sức khỏe của cô ấy à? Cháu có nghe Thúy Vi nói, nhưng cháu nghĩ rằng cô ấy phóng đại, chớ đâu đến nỗi nguy ngập như vậy.

Bà Dương đưa đôi mắt buồn nhìn Vân Lâu lắc đầu:

- Không, đúng như vậy, sức khỏe của Hàn Ni đang ở trong tình trạng nguy ngập, lúc nào tim nó cũng sẵn sàng ngừng đập.

Vân Lâu lo lắng:

- Thật thế à? Bệnh gì vậy bác?

- Từ lúc mới sinh ra, động mạch tim của nó đã bị nghẹt, danh từ y khoa gọi đó là chứng bệnh Bán mạch động mạch hẹp.

- Bán mạch động mạch hẹp? Vân Lâu lập lại. Một cái tên bệnh khó đọc. Tim chàng đập nhanh. Hàn Ni. Một đời sống được tạo thành trong sai lầm, lúc nào cũng chực chờ rời khỏi cuộc đời? Vân Lâu không tin. Không thể nào tin chuyện đó được.

- Bệnh bất trị sao bác?

Bà Dương thở dài:

- Nếu chỉ là chứng bán mạch động mạch hẹp thôi thì có lẽ chúng tôi đã chữa khỏi bằng phương pháp giải phẫu tim, tuy nguy hiểm, nhưng vẫn còn hy vọng, đằng này...

Vân Lâu nhìn thấy vẻ tuyệt vọng khôn cùng trên nét mặt người mẹ buồn lo cho con.

-... Đằng này, tình trạng nó thật phức tạp. Tâm thất bên mặt nó nhỏ, mà van bên trong động mạch lại hẹp, thật khó giải phẫu... Lúc Hàn Ni còn bé, y học chưa tiến bộ nên chúng tôi cũng không dám liều, bây giờ giải phẫu thì không còn kịp nữa.

Bà Dương ngưng lại, nước mắt đã ngập mi. Với Vân Lâu những danh từ y học kia thật xa lạ. Chàng chỉ hiểu là cuộc đời của Hàn Ni sắp tàn theo những tên bệnh bất trị đó.

- Bệnh của nó càng lúc càng nặng. Biến sang cả phần tim bên mặt nên dễ bị xúc động và có thể bất tỉnh một cách đột ngột, do đó không thể làm gì được, thuốc men chẳng giúp gì được, bây giờ chúng tôi chỉ còn hy vọng nơi phép lạ...

- Vậy thì tàn nhẫn quá! Một đời sống quá mong manh!

Bà Dương thở dài:

- Vì nó mà chúng tôi khổ sở biết chừng nào. Bác trai cháu đầu sao cũng là đàn ông mà đàn ông bao giờ cũng dễ quên, ông ấy chấp nhận định mệnh. Còn bác, bác yêu nó quá! Một đời sống

được nâng niu từ thửa mới chào đời, nuôi đến trưởng thành, ai mà không muốn nó được vui sướng!

Bà Dương ghen ngào, Vân Lâu nói như an ủi:

- Hy vọng phép lạ? Cần gì, bây giờ Hàn Ni vẫn khỏe vậy.

- Vâng, đó chính là nguyên nhân bác đến gặp cháu, cháu có thấy cuộc sống hiện tại của nó bình yên quá chứ? Bà Dương nhìn thẳng vào mắt Vân Lâu rồi không đợi chàng trả lời, bà lên tiếng tiếp. Năm năm trước bác sĩ bảo nó sẽ chết bất ngờ, chúng tôi hết sức lo lắng. Nhưng đã năm năm rồi nó vẫn bình yên. Hai bác rất mừng và càng ngày càng tiến bộ, bệnh tim sẽ không còn là chứng bệnh bất trị, nó sẽ được thay quả tim khác và... Bây giờ khoa học tiến bộ, con người đã có thể lên không gian, thì chuyện gì lại không có thể xảy ra được.

- Vâng.

- Vì vậy, có một điều mà bác lo nhất là làm thế nào cho đời sống của Hàn Ni không bị xáo trộn.

Vân Lâu chau mày nhìn bà Dương. Có chuyện gì thế? Sự sống còn của Hàn Ni có liên hệ tới chàng nữa sao?

- Hàn Ni không có quyền vui quá, vận động nhiều quá hay bị kích thích quá. Tất cả những cảm xúc mạnh đều có thể mang nó đi, cháu hiểu không? Cả nhà không ai dám làm gì khiến nó phải nghĩ ngợi, không dám đưa nó đi xi nê, vì cháu cũng biết là chuyện phim bao giờ cũng có những tình tiết đột biến nguy hiểm như tiểu thuyết. Bác cố hết sức giữ gìn cho đời sống của nó không bị đe dọa.

Vân Lâu lắng tai nghe. bà Dương ngưng một lúc rồi lên tiếng:

- Vì vậy, hai bác rất cần sự giúp đỡ của cháu.

- Cháu có thể giúp bác bằng cách nào?

Bà Dương ngập ngừng có vẻ khó nói:

- Bác chỉ muốn làm sao đừng để Hàn Ni phải gặp nhiều xúc động tình cảm.

- À!

Vân Lâu có vẻ hiểu được phần nào ý nghĩa câu nói của bà Dương.

- Nói khác đi, là bác mong rằng cháu đừng gần gũi nó nhiều.

Vân Lâu nhìn thẳng bà Dương. Đôi mắt bà chủ nhà đầy vẻ tiếc nuối và ngượng ngập, chàng nói:

- Bác có nghĩ là điều bác lo lắng quá xa vời không? Cháu và Hàn Ni mới biết nhau có một hôm thôi.

Nụ cười ngượng ngập trên môi bà Dương:

- Trời chưa mưa phải chuẩn bị trước. Chẳng qua bác muốn đề phòng sự rủi ro thôi.

Vân Lâu suy nghĩ một lúc:

- Nhưng cái đề phòng của bác liệu có đúng không? Hàn Ni thiếu thốn tình bạn, Hàn Ni cô độc. Cháu nghĩ chuyện bạn bè đối với Hàn Ni có lợi nhiều hơn là có hại.

Bà Dương chậm rãi:

- Tình bạn thì được, nhưng không thể để tình yêu xảy đến. Lâu có thấy là từ tình bạn đến tình yêu khoảng cách ngắn lắm không?

Vân Lâu cảm thấy bút rút. Trời không một cơn gió thổi, nóng thật.

- Tại sao bác lại cho rằng tình yêu có hại cho Hàn Ni?

- Vì có tình yêu nào không phong ba bão táp, không có đau khổ. Vả lại, Hàn Ni không thể có chồng, có con được.

Vân Lâu đứng dậy, đi một vòng trong phòng, tựa người bên khung cửa sổ. Bầu trời mùa hạ đầy trăng sao. Những hạt sương trên cỏ óng ánh chàng nhớ đến tiếng hát của Hàn Ni.

”Em cùng chàng tựa bên song cửa,

Nhìn xương rơi, pấp lánh sao sa.

Thoảng đâu có tiếng chim khuya,

Tiếng chim như kể cho nghe nỗi chàng.”

Hình như có tiếng thở dài trong tim, quay người lại nhìn bà Dương, Vân Lâu nói:

- Bác cứ yên tâm, cháu sẽ không bao giờ để Hàn Ni phải khổ.

Bà Dương nhìn Vân Lâu, khuôn mặt trẻ tuổi đầy cương nghị khiến bà an lòng:

- Lâu, cháu nên hiểu cho bác, nếu Hàn Ni bình thường như bao nhiêu thiếu nữ khác, thì không bao giờ...

- Thưa bác, cháu hiểu. Vân Lâu đáp nhanh, chàng không muốn nghe bà Dương nói thêm. Cháu sẽ cố gắng không làm phiền hai bác hay gây phiền nhiễu cho Hàn Ni.

Bà Dương thở phào đứng dậy:

- Bây giờ cũng khuya quá rồi, thôi bác về để cháu nghỉ. Ngủ ngon giấc nhé!

- Vâng, cảm ơn bác.

Đưa mắt nhìn theo dáng bà Dương, Vân Lâu cài cửa lại rồi tựa lưng vào cửa đứng yên. Hàn Ni vẫn còn khờ khạo lắm, chưa biết gì cả! Thật à? Chàng nhớ lại đêm qua, khi ngồi nói chuyện với Hàn Ni Chàng đã hiểu! Tội thật, một cuộc đời đau khổ. Bước đến giường, chàng nằm xuống mắt nhìn lên trần nhà. Cũng như đêm qua, cơn buồn ngủ mù tăm sao chưa đến? Những lời nói của bà Dương cứ lẩn quẩn trong đầu. Đột nhiên, bây giờ Vân Lâu mới khám phá ra, quả thật chàng đã có cảm tình dành cho Hàn Ni. Bóng dáng người con gái hiện rõ trong đầu, người con gái mới quen có một ngày. Sao cuộc đời có những khốn khổ như thế, tội nghiệp!

Bắt đầu ngày mai, ta phải cố lạnh nhạt với Hàn Ni, bác Dương tình đời thật.

Vân Lâu tắt đèn, sửa soạn đi ngủ. Khuôn mặt Hàn Ni lại hiện ra, ngập đầu cả khoảng tối trước mặt, một khuôn mặt đẹp và dễ thương, dễ thương hơn cả lúc bà Dương chưa đến.

Chương 7 -

Liên tiếp ba hôm, Vân Lâu cứ sáng đi tối về, thả rong đến các danh lam thắng cảnh gần thị xã Đài Bắc. Bây giờ chưa đến ngày tựu trường, cũng nên rong chơi cho biết, Vân Lâu đã làm đúng theo ý của ông Dương. Vả lại... Thúy Vi mời mà từ chối thì bất lịch sự. Nhưng nguyên nhân chính, Lâu hiểu không phải nằm ở hai lý do trên mà là vì... chàng muốn trốn tránh một người, Hàn Ni! Phải, những cuộc du ngoạn núi Dương Minh, hồ Bích Đàm, Kim Sơn, Dã Liễu, Bắc Đầu, núi Quan âm... đều là những cuộc chơi thích thú, ở Hương Cảng dễ gì tìm được bóng núi xanh rì? Ba hôm dạo cảnh là ba hôm đáng tiền. Nhất là bên cạnh lại có Thúy Vi, một người con gái yêu đời, vui vẻ, luôn luôn lôi cuốn người chung quanh. Họ như đôi cánh bướm không rời. Vân Lâu không để ý điều đó, nhưng Thúy Vi thì trái lại rất sung sướng.

Cuộc vui kéo dài, đến lúc mệt mỏi trở về nhà là đã đến giờ dùng cơm tối. Ba ngày liên không trông thấy mặt Hàn Ni. Buổi sáng thứ tư vừa cùng Thúy Vi ra cửa, Lâu đã nhìn thấy Hàn Ni yên lặng ngồi đợi. Khi cánh cửa khép kín lại, Vân Lâu cảm thấy như nổi cơn đờn bị nhốt kín bên trong.

Chiều tối trở về, giấc ngủ chưa đến là đã nghe có tiếng đàn réo rắt bên dưới. Bản Tình khúc thứ hai của Chung Gia Lợi. Tiếng đàn dồn dập như bão táp, như mưa sa khiến tâm hồn người xao xuyến. Vân Lâu nghe có nhiều đoạn khúc dạo sai. Hôm nay Hàn Ni sao thế? Vân Lâu ngồi lên nghe kỹ. Đó không phải là tiếng đàn mà chỉ là những cơn hờn oán trút xuống phím đàn. Có phải Hàn Ni chẳng? Chắc chắn là nàng, vì trong nhà này không có người thứ hai nào khác mà lại thích đàn trong đêm khuya. Nhưng tại sao nàng không dạo những nhạc khúc dịu dàng?

Vân Lâu cố gắng trầm tĩnh, cố gắng đè nén cơn thèm khát, cố gắng cho mình đừng vùng chạy xuống với Hàn Ni. Lời nói hôm nào của bà Dương vẫn còn vang bên tai. Không thể được, vì ta không thể chứng minh cho mọi người thấy rằng ta trong sạch. Nhưng ta có trong sạch không? Hình ảnh của Hàn Ni đã khắc quá sâu trong tim não tạ Vân Lâu cố trốn khỏi cảm dỗ. Không thể được! không thể được!

Đau khổ, hai chữ đó là nguyên nhân làm tim Vân Lâu nhói đau, ngã người lại giường, úp đầu vào gối chàng tự nhủ:

- Ngủ đi, đừng nghe tiếng đàn đó nữa!

Như để trả lời Vân Lâu, tiếng đàn đột nhiên ngừng lại. Vân Lâu giật mình, tại sao bản nhạc chưa dứt mà tiếng đàn lại ngưng nửa chừng? Vân Lâu lắng nghe, yên lặng đợi chờ, nhưng sao lại yên lặng thế này? Không chịu đựng được, chàng trỗi dậy lắng tai nghe. Không có tiếng chân di chuyển, cũng không có bước chân nào lên lầu. Thế Hàn Ni làm gì bên dưới?

Sự im lìm như nổi chết, không khí hoang mang vây chặt Vân Lâu. Chịu không nổi nữa, chàng bước xuống giường, tìm đôi dép bước ra cửa.

Dưới lầu, ánh đèn vẫn còn sáng, như vậy bên dưới vẫn còn người. Vậy thì tiếng đàn Vân Lâu đã nghe không phải do ảo giác. Không ngăn được tò mò, chàng bước nhanh xuống lầu.

Hàn Ni! Nàng vẫn còn đó, vẫn chiếc áo ngủ màu trắng, nàng ngồi bất động trước đàn dương cầm, như đang ngủ mê. Nấp đàn đã đóng.

- Hàn Ni!

Vân Lâu gọi tọ Người thiếu nữ vẫn không nhúc nhích. Nàng đã ngắt xiu rồi chẳng? Bàn tay tử thần đã đón nàng đi rồi chẳng? Vân Lâu hoảng hốt, nắm lấy vai Hàn Ni lay mạnh:

- Hàn Ni! Hàn Ni!

Đột nhiên người thiếu nữ ngẩng đầu lên ngỡ ngác:

- Trời! Anh làm tôi hết hồn!

- Cô mới làm tôi hết hồn chứ! Vân Lâu như trút được cả gánh nặng. Nhưng khi nhìn xuống gương mặt trắng xanh của Hàn Ni, nỗi vui chợt tắt. Những giọt nước mắt còn in vết trên mi.

- Hàn Ni! Cô làm sao thế?

Hàn Ni không trả lời, chỉ đưa đôi mắt buồn nhìn lên, những hạt lệ lấp lánh dưới ánh đèn. Gương mặt cô đỏ đẫm khiến tim Vân Lâu đập mạnh.

- Sao vậy? Ai làm gì cho Ni buồn? Nói tôi nghe đi!

Tay Vân Lâu vẫn giữ lấy đôi vai người con gái dễ thương, vỗ về:

- Nói đi Hàn Ni! tại sao Hàn Ni khóc? tại sao lại ngồi một mình ở đây khóc?

Đôi mắt Hàn Ni chớp nhanh, nàng cúi nhìn xuống. Một phút yên lặng, nàng ngẩng lên e ấp nói:

- Cô ấy đẹp, khỏe mạnh lại dễ thương quá, phải không anh?

Vân Lâu không hiểu, hỏi lại:

- Ai?

- Thúy Vi đó!

À! Vân Lâu chợt hiểu. Chỉ vì thế mà Hàn Ni khóc hay sao? Khuôn mặt nàng xanh xao, ánh mắt đờ đẫn những giọt lệ long lanh trông thật đáng thương.

- Hàn Ni! Dưới mắt tôi không có ai đẹp và dễ thương hơn Ni hết.

Hàn Ni lắc đầu:

- Tôi không cần biết. Bây giờ tôi chỉ mong mình có đủ sức khỏe như Thúy Vi thôi.

Vân Lâu nhìn đăm đăm người con gái trước mặt, không khí như ngưng đọng lại, một lúc chàng lấy khăn ra, nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt trên má Hàn Ni.

- Hàn Ni, Hàn Ni đừng thán phục Thúy Vi quá như thế. Tôi thấy Hàn Ni hơn Thúy Vi nhiều, Hàn Ni đàn giỏi này, hát hay này. Sao Hàn Ni không hãnh diện với tài mình, mà lại đi thêm thường với địa vị của người khác như vậy? Nào, bây giờ Hàn Ni đừng khóc nữa nhé, khóc nhiều sung mắt cho xem. Bây giờ Hàn Ni đàn cho tôi nghe đi!

Hàn Ni ngược mắt nhìn lên, màu hồng hiện lên má nàng.

- Anh nói dối!
- Không, tôi không dối đâu, Hàn Ni không muốn đàn cho tôi nghe sao?
- Muốn lắm chứ!

Nấp đàn được mở ra, mắt Hàn Ni long lanh:

- Anh muốn nghe bản nào?
- Mộng Áo Khúc đi, hai lần nhé!

Bản này của Schumann, bản nhạc truyền cảm nhất. Mười ngón tay thiện nghệ của Hàn Ni bắt đầu lướt nhẹ qua các phím đàn mà mắt nàng vẫn không rời khuôn mặt của Vân Lâu. Bản nhạc được dạo lại lần thứ hai, rồi lần thứ ba... Mãi đến lúc Vân Lâu đưa tay chặn lên những ngón tay mềm.

- Thôi đủ rồi, em có mệt lắm không?

Mắt Hàn Ni vẫn sáng:

- Em không mệt và không bao giờ biết mệt nếu anh vẫn thích nghe.

Vân Lâu không biết nói gì. Chưa có người con gái nào làm chàng xúc động mạnh như vậy.

- Bây giờ anh muốn em đi ngủ, khuya rồi, em đi ngủ đi nhé?
- Nếu anh muốn em sẽ làm ngay.
- Vâng, anh muốn thế.

Vân Lâu trùi mền nhìn nàng. Đôi bàn tay nhỏ nhắn của nàng vẫn còn nằm trong tay chàng.

- Bao giờ em khỏe, anh đưa em đi chơi nhé!
- Điều đó khỏi phải nói.
- Vậy thì em sẽ đi ngủ ngay.

Hàn Ni đứng dậy, vương vấn không muốn rút tay ra. Nàng quay lưng bước lên lầu, Vân Lâu bước theo. Đột nhiên Hàn Ni ngừng lại, quay sang Vân Lâu:

- Ngày mai anh đừng... ra phố nữa nhé?

Vân Lâu chưa kịp trả lời, Hàn Ni tiếp:

- Anh ở nhà đi, em sẽ đàn thật nhiều cho anh nghe, bản Mộng Áo Khúc nhé, anh chịu không?

Tim Lâu đập nhanh trước lời vói vĩnh nững nịu của người thiếu nữ.

- Vâng, anh phải ở nhà thưởng thức tiếng đàn của em chứ!

Ánh mắt Hàn Ni lộ rõ nét vui sướng, nàng đèn đáp cho Lâu bằng một nụ cười dễ thương. Lâu chột hối tiếc những ngày lông bông ngoài phố. Hàn Ni cô đơn thật, bà Dương đã lắm. Hàn Ni vẫn đứng yên trên lưng chừng cầu thang nhìn chàng:

- Anh tốt với em quá, thôi em đi ngủ nhé!

Nói xong, cô bé sung sướng chạy nhanh lên lầu. Đến đầu cầu thang nàng lại quay lại:

- Ngủ ngon anh nhé!

- Em cũng ngủ ngon.

Vân Lâu vẫy tay. Bóng Hàn Ni khuất rồi chàng mới tắt đèn trở về phòng. Nằm trên giường chàng trần trọc mãi vẫn không ngủ được.

Buổi sáng, khi xuống dùng điểm tâm, thật bất ngờ, Hàn Ni đã ngồi trên bàn ăn từ bao giờ. Trao đổi với nhau một cái nhìn thật nhanh với nụ cười trong lành, đột nhiên Vân Lâu cảm thấy rằng giữa chàng và Hàn Ni có một sự cảm thông đặc biệt, sự cảm thông bằng trực giác. Nụ cười của Hàn Ni chứa đầy sự mong mỏi, vui sướng, hòa nhã và được an ủi.

Vân Lâu nói:

- Hàn Ni, thật hiếm hoi được gặp Hàn Ni buổi sáng, Hàn Ni đẹp như hạt sương sớm mai vậy.

- Bắt đầu từ hôm nay, mỗi sáng tôi sẽ xuống đây dùng điểm tâm.

Bà Dương chen vào:

- Không cần dậy, mẹ muốn con phải ngủ nhiều một tí.

Thúy Vi nháy mắt với Vân Lâu:

- Hôm nay có chương trình gì chưa?

Vân Lâu ngạc nhiên:

- Chương trình gì?

Hàn Ni liếc thật nhanh về phía Vân Lâu, trong khi Thúy Vi vừa ăn vừa nói:

- Chúng ta đến Chỉ Nam Cung nhé, đến chiếc miếu to đó, tôi cam đoan anh sẽ thích thú lắm.

Vân Lâu liếc nhanh về phía Hàn Ni, cô bé đang cúi xuống nhìn chén cơm.

- Thôi, hôm nay không đi, hôm nay ở nhà đi, mấy hôm liền lò mò đi mãi cũng mệt, nghỉ ở nhà một hôm cho mát mẻ.

Thúy Vi thật thà:

- Nếu muốn mát mẻ, mình đi Kim sơn bơi đi. Dượng ơi, hôm nay xe có kẹt không?

Ông Dương cười:

- Nếu các cháu cần tôi cho mượn một ngày vậy, nhưng với điều kiện là Thúy Vi không được lái

nhé, cô không có bằng có thể gây rắc rối.

Quay sang Vân Lâu ông Dương nói:

- Bác tin cháu.

Thúy Vi thích chí hét:

- Vậy là nhất rồi, anh Lâu, anh có quần tằm không? Nếu không mình đến Thẩm Dương mua vậy?

Nụ cười đã biến mất trên môi Hàn Ni, Vân Lâu chợt thấy niềm vui cũng mất, nắng đã tắt.

- Thôi, hôm nay tôi không muốn đi đâu hết, ở nhà để sửa soạn bài vở, sắp khai trường rồi. Bác có cần đi đâu cứ đi, hôm nay cháu ở nhà.

Thúy Vi ngạc nhiên rồi đôi mày cô ta xụ xuống. Vân Lâu bút rút. Nhưng thật nhanh nụ cười lại hiện lên môi người thiếu nữ vui tính. Chuyện kể như không còn gì phải bận tâm.

Ông Dương nhìn Vân Lâu không nói gì cả. Đối với việc đi hay không của bọn trẻ không đáng để ông phải lo nghĩ. Hàn Ni liếc nhanh qua Vân Lâu, nụ cười phớt nhẹ trên đôi má hồng. Vân Lâu giả vờ nhìn sang nơi khác, bà Dương đặt chén com xuống, hết nhìn Hàn Ni lại nhìn sang Vân Lâu.

Bữa cơm sáng rồi cũng xong, Hàn Ni đặt chén com xuống, bước ra phòng khách, lập tức có tiếng đàn vọng vào. Vẫn bài Mộng Áo Khúc. Tiếng đàn thoảng tan trong không khí.

Vân Lâu đứng lên bước ra phòng khách, ngồi nơi sa lông, Hàn Ni quay lại nhìn chàng với nụ cười nhẹ, những ngón tay thon lướt nhanh trên phím đàn.

Bà Dương bước tới, ngồi đối diện với Vân Lâu, chăm chú nhìn gã con trai trước mặt. Lâu! Cháu làm rồi, cháu làm sao hiểu được tình yêu nào mà không gặp sóng gió? Bà muốn gào lên, nhưng không nói thành tiếng. Lâu, cháu điên rồi!

Vân Lâu ngược mắt nhìn lên, chạm ngay tia mắt bén của bà Dương, chàng ngượng nghịu cúi nhìn xuống ngay. Đôi mắt như trách móc, hờn giận. Người con gái đang dạo đàn, chiếc vai gầy yếu đuối, cô độc... Những ngón tay lướt nhanh trên phím ngà. Không, không thể được, ta không có quyền... Nhưng làm cho người con gái kia khổ đau càng tàn nhẫn hơn... Nhưng cũng không, không được... Hàn Ni phải hưởng thụ cuộc đời vui vẻ, sung sướng, nàng không thể đau khổ, u buồn...

Bản nhạc vừa dứt, Hàn Ni quay nhanh lại với ánh mắt thật nồng ấm nhìn Vân Lâu, xong lại đàn tiếp tục.

Những âm thanh ngọt và trầm ấm. Vân Lâu lắng tai nghe với tất cả tâm hồn. Bà Dương ngồi đấy, bà đã nhìn thấy tất cả. Chuyện phải đến đã đến. Nỗi lo sợ tràn ngập tim óc bà. Quay nhìn ta ngoài trời, bà chợt nghĩ đến định mệnh.

Chương 8 -

Vân Lâu bắt đầu đi học, những ngày đầu tiên bận rộn rồi cũng trôi qua. Sắp xếp xong xuôi mọi việc thì sự nhàn rỗi cũng trở lại. Bài vở năm thứ nhất không có gì nặng nhọc cho lắm, tất cả chỉ là những bài học căn bản cho những năm sắp tới. Điều đó khiến Lâu thích thú. Ngoài những giờ học, chàng có thể nằm nhà mà đọc sách. Vân Lâu không thuộc loại người thích hoạt động. Đó chính là nỗi lo lớn nhất của bà Dương.

Thúy Vi không thường đến nữa, vì Hàn Ni đã có bạn mới. Gần bên nhau không có gì để nói, không có gì để vui đùa, nên cô gái vui tính kia chán. Nhưng sự kiện này lại làm cho Hàn Ni nhẹ lo hơn.

Lúc gần đây bà Dương như có điều gì buồn phiền, bà thường thức giấc giữa khuya, lòng xốn xang với bao lo âu. Một điềm không may sắp đến? Nỗi băng khuâng và sự mất ngủ càng ngày càng làm cho bà Dương tiêu tụy. Ông Dương đâu phải không nhìn thấy, một hôm nhìn vợ, ông nói:

- Em đừng có vì chuyện Hàn Ni mà lo lắng quá độ như vậy, dù sao chúng ta cũng đã hết sức mình với nó rồi.

Bà Dương tuyệt vọng:

- Nhưng em muốn con được tiếp tục sống.

ông Dương bảo bà vợ:

- Ai lại không muốn nó tiếp tục sống? Nhưng dù sao đối với anh, em quan trọng hơn con, anh không muốn thấy em vì quá lo cho con mà ngã bệnh.

Bà Dương buồn bã:

- Anh không thương con, em biết anh không thương con tí nào cả.

ông Dương chau mày:

- Em nói như vậy là chẳng đúng tí nào. Em cũng thấy anh đã chu toàn nhiệm vụ với con, mời đủ bác sĩ đến trị bệnh cho nó.

- Nhưng đó đâu phải là yêu nó? Nếu biết thế này, lúc trước...

ông Dương cắt ngang:

- Thôi đừng nói nữa em ạ. Chuyện qua rồi nhắc lại làm chi, chẳng qua số trời đã định, ta đành nghe theo vậy.

- Em thấy không nên để thằng Lâu ở đây, em biết sắp có chuyện không may sẽ xảy đến. Chắc chắn sẽ có...

- Nhưng vấn đề cho Vân Lâu ở trọ là ý kiến của em kia mà?

- Vâng, đó là ý kiến của em, nhưng em đâu có nhờ chuyện lại xảy ra thế này? Bây giờ phải làm thế nào tách chúng ra mới được.

- Theo anh thì cứ để tự nhiên như thế, nếu trời đã an bài như vậy thì dù có tách thế nào cũng không thoát khỏi số. Vả lại, làm sao em biết tình yêu có hại cho Hàn Ni. Có nhiều chứng bệnh bất trị lại khuất phục dưới sức mạnh của ái tình, em không thấy sao?

- Nhưng... nhưng mà... Hàn Ni làm sao lấy chồng được? Nguy hiểm lắm anh ạ?

- Thôi cứ phó mặc cho trời vậy.

- Không được, em không phó mặc được, em phải...

ông Dương đặt tay lên vai vợ:

- Thôi được rồi, em đừng nói thêm nữa, em cũng hiểu là anh thương con lắm mà, chúng ta chỉ có một đứa con, làm sao anh lại không mong nó khỏe mạnh, vui chơi chứ? Bao nhiêu giông tố trong đời, anh đã cùng em chống trả được, thì những cơn giông bão sắp đến, anh nghĩ ta vẫn chống được. Em đừng nghi oan cho anh!

Bà Dương nghẹn ngào:

- Nhưng em lo quá anh ạ.

- Vậy thì tại sao ta không gặp thẳng thẳng Vân Lâu nói chuyện? Hay là bảo nó dọn vào đại học xá ở đi, em thấy sao?

- Em không biết sao nữa, tùy anh. Làm thế nào ngăn chúng gần nhau là được.

- Vậy thì em đừng nghĩ ngợi chi cho mệt chuyện đó để anh lo.

Bà Dương lau nước mắt, ông Dương đứng nhìn vợ. Mười mấy năm trời, sự hiện diện của Hàn Ni làm không khí gia đình nặng nề. Đó là một trùng phạt. Vâng! Đấy chính là một sự trùng phạt. Vợ ông với trái tim bao la của người mẹ lúc nào cũng khổ sở đợi chờ cái án tử hình xuất hiện. Đúng là một sự trùng phạt. Những lời nguyện rửa của bà lão vẫn còn vang bên tai:

- Rồi trời sẽ phạt chúng bay? Rồi trời sẽ trừng phạt chúng bay!

Trùng phạt bằng cách này thì tàn nhẫn quá? ông Dương rùng mình, Vân Lâu, Hàn Ni, bà Nhã. Tất cả những bóng dáng đó vây chặt quanh ông. Vâng, để Vân Lâu ở trong nhà là một điều ngu xuẩn. Hàn Ni chưa hề gần một đứa con trai nào. Như cánh hoa vừa hé nhụy, nếu chẳng may rơi vào lưới tình thì... thật là bi đát! Kết quả sẽ đưa đến đâu? Vợ Ông nghĩ đúng. Ông Dương rùng mình!

Càng nghĩ ông càng thấy mịt mù, cần phải chặn đứng, không thể để chuyện đó xảy ra. Nhưng ở đời này, đâu phải bất cứ chuyện gì xảy ra đều có thể chặn đứng được đâu? Chưa kịp ngăn chặn thì thần ái tình đã giương thẳng cánh yêu đương rồi.

Hôm ấy, Vân Lâu bận rộn nhiều với bài vở. Tối lại còn phải dự lễ tiếp tân của trường. Vì vậy chàng đi từ sáng sớm cho đến tối mò, khi buổi tiệc tàn chàng mới trở về nhà. Cũng may là ông Dương đã cho chàng chia khóa riêng để phòng hờ khi chàng về trễ. Trở về nhà, đêm đã khuya,

bầu trời ngập đầy ánh sao lấp lánh. Trăng tròn lơ lửng trên cao, tỏa những tia sáng dịu xuống trần. Trước cái yên lặng thanh cao của vũ trụ, Vân Lâu quyết định không gọi xe, chàng chậm rãi thả bộ về nhà...

Đi gần một tiếng mới đến nhà. Gió đêm mát Vân Lâu thấy lòng bỗng bình như đám mây trôi. Vừa đi chàng vừa huýt sáo. Qua khỏi sân, Vân Lâu thấy đèn trong phòng khách vẫn còn cháy sáng. Ai còn chưa ngủ? Hàn Ni chẳng? Người con gái với thói quen thức đêm. Chắc không phải, vì nếu là Hàn Ni thì làm sao chẳng nghe tiếng đàn? Hay là bà Dương?

Bước nhẹ đến cửa, liếc nhanh qua chiếc đàn dương cầm, chiếc ghế trống, không có Hàn Ni. Quay nhìn sang ghế, một vật trắng xóa trên sa lông khiến Vân Lâu giật mình. Hàn Ni đang nằm co người trên ghế mái tóc đen trải dài trên nền ghế màu xanh, nàng đang ngủ gục. Vân Lâu bước tới, Hàn Ni nằm ngủ với gương mặt phien muộn, trông như chú mèo bạch. Đứng nhìn một chập, chàng có những so sánh lạ lùng, giữa đám thiếu nữ mon mơn trong buổi khiêu vũ tiếp tân, chàng thấy Hàn Ni như một con mòng, như một thiếu nữ từ bên ngoài thế giới loài người đến.

Gió từ ngoài song thổi vào phất nhẹ những sợi tóc rối và tà áo Hàn Ni. Thế nằm của nàng chẳng thoải mái tí nào. Tội nghiệp! Đột nhiên Hàn Ni khẽ cử động, và nàng giương đôi mắt thật to ra nhìn Vân Lâu. Một khoảng khắc yên lặng, rồi nàng nháy xuống ghế và reo lên:

- A! Anh về rồi! Tôi biết thế nào anh cũng về mà.

Vân Lâu cúi xuống:

- Tại sao Hàn Ni lại nằm ngủ ở đây? Không sợ gió độc làm Hàn Ni bệnh à?

- Em đợi anh! Hàn Ni mở to mắt ra nhìn Vân Lâu. Em tưởng anh đã về Hương Cảng rồi chứ!

- Về Hương Cảng à?

Vân Lâu ngạc nhiên. Tại sao Hàn Ni nói thế? Khùng thật!

- Mẹ bảo em có lẽ anh sẽ phải trở về Hương Cảng. Hàn Ni nói với một giọng xúc động đặc biệt.

- Em biết anh sắp đi, anh đi một cách lặng lẽ, không thềm báo cho em biết.

Vân Lâu kinh ngạc, hỏi lại:

- Bác gái nói với em thế à?

Hỏi xong, đột nhiên Vân Lâu hiểu ra. Chàng đâu có ngu gì mà không hiểu chuyện đó. Họ sắp đề nghị chàng dọn đến một nơi khác. Tại sao vậy? Vì Hàn Ni chẳng? Để đề phòng một chuyện mà họ nghĩ là không may sẽ rơi xuống gia đình này. Lời nói của bà Dương đêm nào vẫn còn in rõ trong trí chàng. Để bảo vệ con, bắt buộc họ phải mời chàng đi và phải nói dối với Hàn Ni là chàng đã về Hương Cảng rồi. Đúng vậy hay còn một lý do nào khác nữa?

Nhìn đôi mày chau lại trên khuôn mặt Vân Lâu, Hàn Ni lo lắng, nàng nắm lấy tay chàng:

- Có phải anh sắp đi thật hay không?

Tim chàng nhói đau. Nếu chủ nhân không muốn chàng ở đây thì không lý do gì chàng phải nhất thiết là phải ở đây.

- Hàn Ni! Thôi Hàn Ni lên lầu nghỉ đi nhé!

- Em không ngủ được!

Đôi tay ướt đầm vì mồ hôi của người con gái nắm lấy cánh tay buông thõng của Vân Lâu, những giọt lệ long lanh trên mắt nàng chực chờ rơi xuống. Vân Lâu hoảng hốt:

- Hàn Ni, đừng khóc, đừng khóc nữa Hàn Ni!

Hàn Ni úp mặt trong tay:

- Anh... anh cũng không thích ở gần bên tôi... tôi khổ quá, tôi không được ai thương yêu hết.

Nước mắt của Hàn Ni khiến lòng Vân Lâu rối bời:

- Hàn Ni! Anh đâu có bảo em là anh sắp đi bao giờ đâu? Anh có đi đâu mà em khóc?

Hàn Ni quay mặt lại, đôi mắt đầy lệ mở to:

- Anh không đi. Anh không đi đâu cả phải không? Đừng đi anh nhé! Ở đây em sẽ đàn cho anh nghe, sẽ hát, sẽ đợi anh đi học về nhé!

- Hàn Ni! Vân Lâu gọi mà lòng tất nghẹn, chàng không biết phải trả lời thế nào trước tấm chân tình của nàng.

- Anh đừng đi nhé! Anh có nhớ hôm đầu tiên gặp nhau, anh đã ngồi nơi bậc thang kia nghe em đàn? Anh biết lúc đó em đã nghĩ thế nào không? Em đã mơ ước là có người biết thưởng thức tiếng đàn, biết yêu thích những điều em thích, chịu ngồi nói chuyện với em thì em thích biết bao. Em vừa đàn vừa nghĩ như thế, cho đến lúc đứng dậy, chợt nhìn thấy anh ngồi nơi bậc thang, em đã ngạc nhiên lắm. Ngạc nhiên không phải vì sợ, nhưng ngạc nhiên vì tưởng thần thánh đã cảm động vì lời ước nguyện của em mà mang anh đến cho em. Và em phải đàn cho anh nghe... Em đã sung sướng, sung sướng đến độ không còn ngủ được.

Đôi mắt ứa lệ của Hàn Ni nhìn Vân Lâu tha thiết:

- Anh là của em, Thúy Vi không có quyền mang anh đi đâu cả. Mấy ngày gần đây em thấy em không thể sống thiếu anh. Em đã cố gắng nghỉ ngơi, dùng cơm, đàn hát... tất cả đều vì anh cả. Vì vậy, xin anh đừng đi. Tại sao anh lại muốn bỏ đi chứ? Phải chăng vì em hay vì cha mẹ em làm phiền lòng anh?

Nước mắt đã làm nghẹn lời Hàn Ni, úp mặt vào tay, cô bé khóc không thành tiếng.

Tất cả đã xảy ra ngoài sức tưởng tượng của Vân Lâu, chàng chết đứng nhìn người thiếu nữ trước mặt. Hàn Ni quá mộc mạc, nàng đã thành thật bộc lộ hết tất cả nỗi lòng của mình. Vân Lâu như một thỏi sắt bị nung chảy, lý trí cũng tan rã theo. Hàn Ni ngây thơ quá, dễ thương quá, làm sao chàng có thể làm ngơ được trước những giọt nước mắt này! Cúi xuống nắm tay người con gái nâng khuôn mặt xanh xao của nàng lên Vân Lâu gọi:

- Hàn Ni! Hàn Ni! Nhìn anh này!

Hàn Ni vẫn khóc:

- Không! Không! Không nhìn đâu, anh xấu lắm, anh là con người chóng quên, tôi không muốn nhìn anh nữa.

- Hàn Ni! Vân Lâu tiếp tục vỗ về, bao nhiêu lời dằn dò của bà Dương đã bay mất. Hàn Ni! Anh sẽ không đi đâu hết, anh sẽ không bao giờ xa em!

Hàn Ni sung sướng vụt bá cổ Vân Lâu. Chàng bối rối một chút, rồi niềm vui đã hâm nóng tim chàng, chàng ôm thân thể bé nhỏ, yếu đuối của người con gái trong tay, nàng nhẹ như một cánh lông chim mềm mại. Nhìn đắm đuối vào đôi mắt long lanh lệ, đột nhiên Vân Lâu nói:

- Em đừng nhìn anh đắm đắm như vậy. Anh muốn hôn em!

Hàn Ni ngoan ngoãn nhắm mắt lại, môi chàng đã đặt lên môi nàng. Khi nụ hôn chấm dứt, Hàn Ni vẫn tưởng mình còn nằm trong mơ Vân Lâu thăm thì:

- Anh yêu em!

- Anh?

Hàn Ni mở to mắt, như không tin những lời mình vừa nghe thấy. Vân Lâu lập lại:

- Anh yêu em, Hàn Ni ạ. Em không tin sao, Hàn Ni. Anh yêu em thật mà.

Hàn Ni nhắm mắt lại, những giọt nước mắt bắt đầu len qua mi. Không cần phải nói gì cả, không nên nói gì cả. Vân Lâu dịu Hàn Ni ngồi xuống ghế và quỳ trước mặt nàng:

- Hàn Ni, sao em không nói gì cả vậy? Em buồn anh à? Anh đã làm em buồn ư?

Hàn Ni đặt ngón tay trở lên môi:

- Suyt đừng nói to, em đang say đấy. Đôi má người con gái đỏ hồng. Anh nói nữa đi!

- Nói gì?

- Nói như ban nãy anh vừa nói.

- Anh yêu em!

Hàn Ni mở mắt ra. Đúng là sự thật, sự sung sướng khiến nàng hét to. Vân Lâu hoảng hốt chàng biết chắc mọi người trên lầu sẽ nghe tiếng hét này:

- Anh Lâu, anh không nói dối chứ? Anh nói thật phải không?

Vân Lâu cảm động:

- Anh nói dối em làm gì? Hàn Ni, em nhìn thẳng vào mắt xem anh có nói dối không? Anh yêu em, yêu thật đấy, yêu từ hôm đầu tiên gặp em, Hàn Ni, em tin anh chứ?

Bàn tay Hàn Ni đặt lên ngực Vân Lâu:

- Em tin anh! Em sung sướng muốn ngắt đi được! Anh Lâu.

Thân thể Hàn Ni chột nhũn ra, người nàng nghiêng ra sau như sắp ngã, Vân Lâu hoảng hốt, gọi:

- Hàn Ni! Hàn Ni!

Nhưng mắt Hàn Ni đã khép lại, đôi môi tái ngắt, thân xác mềm nhũn, Vân Lâu xanh mặt, ôm lấy Hàn Ni gọi to:

- Hàn Ni! Hàn Ni!

Có những tiếng chân dồn dập, bà Dương như một con lốc chạy như bay xuống. Nhìn thấy cảnh trước mặt, bà hiểu rõ tất cả. Bà bỏ chạy đến bên máy điện thoại, vừa quay số cho bác sĩ Lý vừa ngăn Vân Lâu:

- Cháu đi chỗ khác đi, để nó nằm yên ở đấy!

Vân Lâu bối rối nhìn Hàn Ni, nghe bà Dương bảo, chàng hiểu bệnh của người yêu nặng lắm. Đặt Hàn Ni nằm xuôi người trên ghế mà tất cả các giòng máu trong thân chàng như ngừng chảy. Sao lạ vậy? Tại sao vậy? Có phải lỗi nơi ta chăng? Nhưng ta yêu Hàn Ni, ta bày tỏ lòng mình cho nàng thấy mà nàng sao lại thế này?

Điện thoại đã liên lạc được. Bác sĩ Lý là vị bác sĩ thường xuyên khám bệnh cho Hàn Ni. Mắc điện thoại xong, bà Dương bước tới trước mặt Vân Lâu, trừng mắt:

- Tại sao cậu lại làm cho con tôi phải đến nỗi thế này? Tại sao?

Tôi... Vân Lâu bối rối, trong tình trạng này chàng không biết phải nói sao với bà Dương, sự trách móc của bà chủ nhà càng làm chàng khó giải thích. Tôi không ngờ... Tôi không ngờ thế này.

Những giọt nước mắt vì giận tràn ra mắt bà Dương:

- Tôi đã cảnh cáo, đã khuyên cậu đừng đến gần con tôi. Cậu làm thế này là cậu giết nó, cậu biết không?

Ông Dương nghe tiếng ồn ào dưới nhà chạy xuống. Trước hết, ông nắm tay con gái lên bắt mạch, xong đặt tay Hàn Ni xuống, rồi quay sang bà Dương:

- Bình tĩnh đi em, mạch còn tốt lắm, chắc không sao đâu. Lâu, cháu đứng dậy đi!

Bấy giờ Vân Lâu mới biết là mình vẫn còn quý bên Hàn Ni. Chàng đứng dậy bối rối nhìn người yêu, bà Dương bước tới ngồi xuống cạnh con gái xoa tay xoa chân cho Hàn Ni, những giọt nước mắt vẫn không ngăn lại được:

- Tôi biết chắc là sẽ có chuyện mà, tôi biết thế! Sao cậu ngu thế, cậu hồ đồ không biết gì cả mà không nghe lời tôi? Cậu đã nói gì? Cậu đã làm khổ con tôi, cậu biết không?

Vân Lâu cắn lấy môi, trước cục diện thế này, chàng không có một lý do gì để biện hộ cho việc làm của mình. Vả lại Vân Lâu biết, nếu biện hộ thì người ta chỉ nghĩ là chàng đang trút tất cả tội lỗi lên Hàn Ni thôi. Hàn Ni, em tỉnh lại đi, anh yêu em! Anh yêu em, anh đâu ngờ lại làm cho em khổ thế này? Hàn Ni! Hàn Ni, tỉnh lại đi em!

Bác sĩ đến, bác sĩ Lý là một bác sĩ chuyên về bệnh tim. Mười mấy năm qua, ông là người chữa chạy, định bệnh cho Hàn Ni. Sự qua lại thường xuyên đã tạo nên tình bằng hữu giữa hai gia

đình. Nhìn Hàn Ni từ một cô bé con đã trở thành một thiếu nữ duyên dáng ông lại càng thương mến nàng hơn. Nhất là ông là người hiểu rõ nhất sự sống còn của Hàn Ni. Đòi sống dễ tắt như ngọn đèn trước gió.

Vừa vào đến nhà, ông lập tức xem mạch ngay. May quá, mạch còn nhảy đều. Tốt lắm! ông chích ngay cho Hàn Ni hai mũi thuốc. Bà Dương đứng cạnh lo lắng hỏi dồn:

- Nó có sao không bác sĩ?

- Không sao cả, sẽ khỏe ngay mà. Nhưng tốt nhất là anh chị cố ngăn ngừa đừng để cô ấy xúc động mạnh quá, mỗi lần ngất xỉu là một lần nguy hiểm.

Bà Dương rã rời, hai tay ôm mặt:

- Tôi không biết phải làm thế nào nữa, tôi đã cố gắng hết sức không để cho chuyện gì xảy ra, nhưng không được. Bác sĩ, bác sĩ cố tìm cách nào chữa trị cho Hàn Ni đi bác sĩ.

Bác sĩ Lý chỉ còn biết trấn an xuôi!

- Chị Dương, chưa đến nỗi tuyệt vọng đâu, bây giờ y học tiến bộ mà, chị cho cháu ăn uống đầy đủ, ngủ cho thẳng giấc đừng có làm gì cho cháu nó xúc động là được. Hơn nữa chị cũng cần lưu ý sức khỏe của chị, chị đừng lo lắng quá độ mà sinh bệnh, để tôi kê toa thuốc bổ cho chị uống nhé?

- Anh chắc là Hàn Ni chẳng sao cả phải không?

Ông Lý ngấm khuôn mặt Hàn Ni một lúc nói:

- Cháu sẽ khỏe ngay, bây giờ anh kiểm cái gì đắp cho cháu, ráng mà giữ đừng để tay chân cháu bị lạnh. Cho nó nằm yên thế đi, khi thức dậy chắc chắn nó sẽ mệt.

Bác sĩ Lý thu dọn đồ đạc, đột nhiên như nhớ ra, ông hỏi:

- Làm sao nó lại đến nỗi thế này?

Hai vợ chồng ông Dương cùng lúc quay sang Vân Lâu. Đột nhiên Vân Lâu có cảm giác như mình chính là thủ phạm, là đao phủ trong vụ án chết người này. Cắn lấy môi, nhìn xuống, lòng chàng nhói đau.

Chàng cố dần hết xúc động nói:

- Thưa bác, nếu bác thấy sự hiện diện của cháu ở đây bất tiện, thì cháu xin phép dọn đi ngay!

Bác sĩ Lý chột hiểu. Ông bà Dương có thể giúp Hàn Ni ngăn ngừa được bệnh, có thể chọn lựa thức ăn thức uống cho con, nhưng không thể ngăn được tình yêu. Ông thở dài. Thượng đế quả trớ trêu. Xách bịch đồ nghề lên, ông cáo từ ra về.

Vợ chồng ông Dương đưa bác sĩ Lý ra tận cổng. Vân Lâu cởi áo khoác ra đắp lên ngực người yêu. Rồi chàng ngồi bên cạnh, nhìn xuống khuôn mặt tái xanh:

- Hàn Ni, anh phải làm sao bây giờ?

Hai vợ chồng ông Dương trở vào nhà. Ngay lúc đó Hàn Ni tựa mình, nàng mở mắt ra nhìn

quanh, bà Dương bước đến nắm lấy con, hỏi:

- Hàn Ni, con khỏe rồi đấy à? Con làm mẹ sợ ngất đi được.

Hàn Ni chớp mắt nhìn mẹ, đôi mắt mệt mỏi chột sáng, nàng ngồi nhanh dậy, bà Dương giữ lấy vai con, lo lắng:

- Nằm xuống, nằm xuống đi, con không nên cử động.

- Anh ấy đâu rồi mẹ?

- Ai?

Hàn Ni không trả lời, vì nàng đã nhìn thấy Vân Lô, hai tia mắt vừa chạm nhau là không rời nhau nữa. Hàn Ni nhìn Vân Lô với cái nhìn đắm đuối. Vân Lô không biết nói sao. Hai vợ chồng ông Dương nhìn thấy tất cả với nỗi bàng hoàng.

Một lúc thật lâu, Hàn Ni lên tiếng, mắt vẫn không rời Vân Lô:

- Xin lỗi anh, em ngất xỉu, chẳng qua vì... em quá sung sướng.

Vân Lô vẫn yên lặng, Hàn Ni lo lắng:

- Anh giận em hả? Anh đừng giận, từ rày em sẽ không bao giờ ngất như thế nữa đâu.

Giọng nói dễ thương của người con gái làm Vân Lô xúc động:

- Không, không bao giờ ai lại giận em được.

- Thế tại sao anh lại nhăn mặt? Anh buồn à? Sao thế?

- Không có gì cả.

Vân Lô quay mặt nhìn ra khung cửa, chàng sợ không đè nén được lòng sẽ khiến vợ chồng ông Dương khó chịu và chàng cũng không muốn lạnh lùng thái quá để làm buồn lòng Hàn Ni.

- Mẹ! Hàn Ni gọi. Mẹ đã làm anh Lô buồn à? Con ngất xỉu đâu phải lỗi của anh ấy. Rồi quay sang Vân Lô, Hàn Ni lo lắng. Anh, anh không bỏ em đi chứ, anh Lô?

Vân Lô liếc nhanh về phía bà Dương, những lời trách móc ban nãy của bà làm chàng thấy khó chịu. Vả lại Vân Lô cũng đã bày tỏ ý định bỏ đi rồi, bây giờ... nhìn Hàn Ni, chàng lại hối tiếc.

- Mẹ, anh ấy sao thế hở mẹ?

Thái độ vùi vnh trẻ con của Hàn Ni làm bà Dương không biết xử trí ra sao, thì ông Dương đã lên tiếng:

- Thôi con ngủ đi, Lô sẽ ở lại đây mà, con cứ tin lời cha đi!

Nước mắt chảy xuống má, Hàn Ni bệu bạo:

- Nhưng anh ấy đang giận con, anh ấy không thèm nói gì đến con cả!

Vân Lô không thể đứng yên được nữa, chàng bước tới trước mặt Hàn Ni cúi xuống, hai tay

nàng ôm lấy gương mặt trẻ con với đôi mắt say đắm:

- Hàn Ni, đừng khóc nữa, anh sẽ ở lại đây, mãi mãi ở gần bên em, chăm sóc cho em, yêu em. Em đừng buồn, có điều anh sợ là mình chỉ mang đến cho em nỗi bất hạnh mà thôi.

Bà Dương mở to mắt ra nhìn Vân Lâu, sự sợ hãi tràn ngập vào tim, bà không ngờ và tưởng chừng như mình vừa bị lên án tử hình.

Chương 9 -

Trời đã sáng. Hàn Ni được đưa lên phòng, sự mệt mỏi làm nàng ngủ say, Vân Lâu trở về phòng mình ngồi tựa bên cửa, nhìn ánh bình minh nhuộm sáng chân trời. Ánh nắng len lỏi qua khung cửa. Đầu óc chàng bây giờ đầy những vòng sáng long lanh, đầy hình bóng của Hàn Ni. Chàng không còn buồn ngủ nữa, tình yêu ngút ngàn. Nhưng tình yêu có thể làm cho người chàng yêu phải yên giấc ngàn đời. Mỗi lần nghĩ đến bệnh tình của Hàn Ni, đến thần chết lúc nào cũng rình để chia cách hai tâm hồn, Vân Lâu đau nhói tim. Sỏi đá đến đâu cũng phải xúc động trước tấm chân tình của nàng dành cho ta.

Có người gọi cửa, Vân Lâu bước ra, bà Dương lách nhanh vào, đôi mắt trách hờn bảo chàng:

- Vân Lâu, bộ cậu định đưa con tôi vào chỗ chết thật sao?

Tất cả giòng máu trong châu thân Lâu như chảy ngược lại:

- Thưa bác, tại sao bác lại nói như vậy.

- Lâu thật tình không hiểu là Lâu đang giết nó sao? Nếu để Hàn Ni bất tỉnh thêm một lần nữa kết quả sẽ thế nào? Thế này mà cậu vẫn bảo là cậu yêu nó à? Cậu đang giết con tôi cậu biết không? Hàn Ni đâu như bao nhiêu đứa con gái bình thường mà cậu đem tình yêu lãng mạn ra quyến rũ? Tại sao cậu không quyến rũ mấy cô bạn học của cậu đó?

Vân Lâu sững sờ, máu nóng dâng lên mặt:

- Thưa bác, sao bác lại nói thế? Bác biết tình yêu cháu với Ni thế nào không mà bác bảo vậy?

Bà Dương mở to mắt nhìn Lâu ngạc nhiên. Vâng, nó không có tội lỗi gì cả, bà không có quyền trách móc gì Vân Lâu cả. Yêu không phải là cái tội, nhưng bản năng làm mẹ khiến bà không chịu thua dễ dàng thế:

- Cậu Lâu, tôi không có quyền trách cậu thật, nhưng cậu đành lòng nhìn Hàn Ni chết sao?

Mắt Vân Lâu đỏ hỏn lên. Suốt một đêm không ngủ làm chàng mệt mỏi:

- Thưa bác cháu không bao giờ muốn Hàn Ni phải chết, cháu muốn Hàn Ni phải sống và sống một cách sung sướng. Có bao giờ mình lại để cho người mình yêu đi vào ngõ hẹp đó đâu? Và lại tình yêu cũng không phải là thuốc độc, bác hiểu cho.

Bà Dương đau khổ:

- Cậu còn trẻ lắm, cậu làm sao hiểu tình yêu chính là liều thuốc độc.

- Thưa bác, dẫu sao bây giờ bác cũng không thể ngăn tình yêu của cháu với Hàn Ni. Sự thật nếu cháu dứt tình được cháu đã làm lâu rồi, nhưng làm thế Hàn Ni sẽ ra sao? Tại sao bác chẳng dành cho cháu một cơ hội để giải thích? Nếu bác nhìn thấy cảnh Hàn Ni đã thức để đợi cháu về, nàng khóc nức nở khi nghe tin cháu sắp bỏ về Hương Cảng, nàng van nài cháu ở lại thế nào thì chắc bác sẽ không bao giờ nói thế. Thưa bác, cháu nghĩ là sự hiện diện của cháu chưa chắc sẽ

mang cái chết đến cho Hàn Ni, mà ngược lại nữa là khác.

Bà Dương nhìn Vân Lâu. Dưới mắt bà bây giờ, Vân Lâu không là thằng bé nữa, nó đã trưởng thành. Mỗi một câu nói đều là một cân nhắc kỹ lưỡng, mỗi một nét mặt là một sự suy tư. Bà Dương biết là không dễ gì khuất phục được thằng bé.

- Nói như thế là cậu yêu nó?

- Vâng.

- Cậu thật tâm yêu nó?

- Vâng.

Bà Dương nhìn Vân Lâu với đôi mắt nghi ngờ:

- Cậu yêu nó là yêu nó cái chỗ nào chứ? Nó không đẹp, không học cao, bệnh hoạn yếu đuối, ít tiếp xúc với người chung quanh, không thích hợp với đời sống bình thường... Vậy thì cậu yêu nó là cậu yêu chỗ nào chứ?

Vân Lâu nhìn thẳng vào mắt bà Dương:

- Đẹp hay xấu là tùy cái nhìn của mỗi người. Dưới mắt cháu, Hàn Ni rất đẹp. Riêng về những phương diện khác cháu cũng nhận với bác là Hàn Ni hơi khác người. Nhưng tình yêu đâu cần phải có điều kiện này, điều kiện kia đâu? Cháu yêu Hàn Ni với tấm lòng thành, yêu cả sự đơn giản và yếu đuối của Hàn Ni nữa?

- Như vậy có nghĩa là cậu yêu Hàn Ni, cậu không thể rời Hàn Ni được, phải không?

- Vâng.

Vân Lâu xác định, bà Dương mĩa mai:

- Cậu định yêu nó đến bao giờ?

- Bác Dương, bác đừng nhục mạ cháu như vậy. Xin lỗi bác, cháu xin hỏi thật bác là bác phản đối mối tình của cháu với Hàn Ni ngoài lý do Hàn Ni bệnh hoạn ra, còn có lý do nào khác nữa không?

Vân Lâu hỏi thẳng, bà Dương chững lại. Còn lý nào khác? Có thể có nhưng bả đâu rảnh rỗi để nghĩ đến. Vân Lâu cũng dễ thương đấy chứ. Ngày đầu tiên khi gặp Vân Lâu bà đã có cảm tình ngay, trách chi Hàn Ni... Nhưng đó mới chính là sự bất hạnh. Mối tình sẽ mang đến cho cả hai sự đau khổ chứ không bao giờ mang lại hạnh phúc. Đó là sự thật mà những người trẻ tuổi say tình làm sao nhìn thấy được?

- Cậu đừng nghĩ xấu cho tôi, nếu Hàn Ni là đứa con gái bình thường như bao nhiêu đứa con gái khác thì tôi không bao giờ ngăn cản cậu. Thôi được, cậu vẫn giữ vững ý thì thôi, tôi không còn gì để nói nữa, có điều cậu có định cưới con gái tôi không?

- Nếu cháu có đủ điều kiện bảo bọc Hàn Ni, cháu sẽ cưới Hàn Ni ngay.

- Nhưng tôi đã từng bảo cậu là con tôi không thể lấy chồng mà!

- Vâng, nhưng bác cũng đã từng nói là bệnh của Hàn Ni vẫn còn chữa chạy được!
- Như thế có nghĩa là cậu sẽ chờ đợi?
- Vâng.
- Được rồi, nhưng trong trường hợp không bao giờ Hàn Ni lấy chồng được thì sao?
- Cháu vẫn đợi.

Bà Dương nghiêm giọng:

- Cậu Lâu, cậu còn trẻ, cậu nhớ trách nhiệm về những gì cậu đã nói. Đừng có tưởng dễ như vậy, tôi không tin cậu có thể chờ đợi được.
- Bá cứ yên tâm, cháu nói là cháu giữ lời.

Bà Dương lắc đầu. Bây giờ bà còn biết nói gì hơn nữa? Hạnh phúc của con cái tự nó tìm lấy, chứ cha mẹ không thể nào lo lắng toàn vẹn được. Thôi thì phó mặc cho số mệnh vậy. Mở cửa, bước ra ngoài, bà Dương vẫn cố ngoái cổ lại:

- Cậu Lâu này!

Vân Lâu nhìn bà Dương, người đàn bà đầu khổ đang nhòa lệ.

- Con gái tôi yếu đuối như hạt cát, cậu ráng mà bảo vệ, yêu thương nó nhé!
- Vâng, Vân Lâu thông cảm nỗi lo âu của người mẹ. Cháu sẽ cố gắng, sẽ cố gắng hết sức để mang lại niềm vui suốt đời cho Hàn Ni, nếu bác hiểu được lòng cháu, có lẽ bác sẽ không bao giờ nghi ngờ gì cả.

Bà Dương gật đầu, quay mặt nhìn ra khung cửa. Ngoài trời u ám sương mù dày đặc không ánh mặt trời.

- Thôi cũng được, tùy cậu.. Nhớ viết thư về nhà nói thật cho cha mẹ cậu biết. Tôi không tin là cha mẹ cậu lại chấp nhận dễ dàng như thế.

Bà Dương đi rồi, Vân Lâu đứng tựa lưng nơi cửa, nhìn ánh nắng trở lại sau phút mây che, mắt chàng đỏ hỏn lên. Bờ lan can bên hồ sen tuyệt đẹp. Viết thư cho cha chàng, liệu ông có chấp thuận không? Vân Lâu không tin như thế. Nhưng mặc, chuyện tương lai còn xa, đến đâu sẽ hay đến đấy.

Nắng lại xuyên qua cửa, gian phòng bắt đầu ấm. Vân Lâu thở ra, bây giờ chàng mới thấy mệt. Bước đến giường, để nguyên áo quần, chàng ngã dài trên nệm. Nghỉ một lúc cho khoẻ vậy. Vân Lâu có cảm giác thấm mệt của một chiến sĩ sau trận đấu gay go. Tại sao bác Dương lại phản đối cuộc tình của ta? Ta có gì xấu xa đâu? Vân Lâu tự vấn, ta sẽ mang đến cho Hàn Ni những bất hạnh? Bất hạnh à? Có thật thế chẳng. Trong đầu chàng hình bóng Hàn Ni mập mờ, Vân Lâu nhắm mắt lại tìm giấc ngủ.

Giấc ngủ đến không bình yên. Con ác mộng lại đến, chàng thấy Hàn Ni ngã nhoài trên mặt đất và bà Dương hét to chính chàng là thủ phạm. Rồi gương mặt nghiêm nghị của cha chàng, trách móc chàng đã xao lãng việc học hành. Vân Lâu xoay người lại, lăn lộn với những mệt nhọc rã

rời... Hàn Ni! Hàn Ni! Hàn Ni!

Một bàn tay nhỏ nhắn, mát lạnh đặt lên trán, hình như có ai nhẹ lau những giọt mồ hôi. Mùi thơm nhẹ thoảng qua, Vân Lâu choàng tỉnh, chàng mở mắt ra. Hàn Ni đang ngồi bên cạnh. Trên đùi nàng, quyển thơ “Nạp Lan” nằm yên. Có lẽ Hàn Ni đã ngồi đây lâu lắm rồi. Vân Lâu ngồi dậy:

- Hàn Ni! Làm sao em lại ở đây?

- Em đến thăm anh, thấy anh ngủ, nên ngồi đợi. Hàn Ni nói với giọng e ấp. Em đã làm anh thức giấc? Tại anh cứ mê nhắm mắt, mồ hôi ướt đầm nên...

Vân Lâu nắm tay người yêu:

- Trời! Nói thật. Em khỏe chưa? Sao không ngủ mà đến đây làm gì?

Hàn Ni cười e thẹn:

- Em sợ anh bỏ đi.

- Bỏ đi à? Đi đâu chứ?

- Về Hương Cảng.

- Khùng thật, sao em lại không tin lời anh vậy.

Mắt Hàn Ni chớp nhanh, vẻ ngại ngùng trên mặt:

- Không phải không tin anh mà tại em không dám tin.

- Em nói gì lạ thế?

Đôi mắt Hàn Ni đỏ hồng:

- Vì em sợ... Em nghĩ rằng những gì xảy ra chỉ là do em nằm mơ. Em không dám tin đó là sự thật.

Vân Lâu nâng cằm Hàn Ni lên, nhìn thẳng vào mắt, một nụ hôn thoáng nhẹ trên môi, vòng tay đầm ấm choàng qua người nàng với những lời mật ngọt:

- Em thật lạ, em đã làm từng tế bào trên thân anh say đắm. Tại sao em lại yêu anh? Anh có gì đáng cho em yêu đâu?

Hàn Ni không nói gì cả, Vân Lâu cọ mũi vào má người yêu:

- Tại sao? Tại sao vậy em?

- Em cũng không biết, có lẽ em yêu anh vì... Vì anh là anh thế thôi. Em không biết nói sao cả, anh có cười em không?

- Đó chính là chỗ đáng yêu nhất của em. Bàn tay Vân Lâu vuốt nhanh lên mái tóc dài. Anh thấy yêu em quá, yêu từ đầu đến chân, từ sợi tóc, chiếc mũi, cái miệng đến toàn diện con người. Anh yêu em đến độ muốn phát điên lên được, Hàn Ni à. Em ráng mà sống vì anh nhé!

- Vâng, anh đừng lo, em không có bệnh chi đâu, chỉ hơi yếu một tí thôi. Em sẽ cố gắng ăn uống đầy đủ, nghe lời bác sĩ để mau lành bệnh anh nhé?

Vân Lâu nhìn người yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn khi đã biết yêu lúc nào cũng ngời ánh hy vọng. Đột nhiên, chàng thấy nhói đau trong tim. Không thể đánh mất người con gái dễ thương như vậy, không thể được! Chàng nhắm mắt lại nói:

- Ráng mà giữ những điều em đã hứa với anh, em nhé!

- Vâng, em hứa. Hàn Ni đáp, nụ cười thật ngọt. Phòng nóng quá, chúng mình xuống lầu đi, xuống dưới em sẽ đàn cho anh nghe.

- Anh thích nghe em hát hơn.

- Vậy thì em sẽ hát cho anh nghe nhé!

Cả hai xuống lầu, gian phòng khách trống rỗng. Ông Dương đã đến sở, bà Dương thì vì suốt đêm bận rộn lo lắng cho con, hãy còn ngủ yên trong phòng riêng. Phòng khách thật yên lặng, chỉ có tiếng hát dễ thương của Hàn Ni.

”Em làm sao xa anh

Khi bóng anh còn đó

Một ngày không có anh

Lòng buồn như vụn thuở

Tình như chim liễn cánh

Em chẳng sợ đường dài

Dù gian nan trắc trở

Vẫn có nhau trong đời...”

Chương 10 -

Vừa tra chìa khóa vào ổ, cánh cổng lớn đã mở ra. Trước mặt Vân Lâu là Hàn Ni với khuôn mặt đẹp lo lắng đợi chờ, Vân Lâu vội dấu tay ra sau, ánh mắt chàng reo vui, chàng trách yêu:

- Sao em lại ra phơi nắng thế này? Trúng nắng rồi sao? Anh phải vào mách mẹ mới được.

Hàn Ni đặt một ngón tay lên môi cười rạng rỡ:

- Đừng anh, ai biểu anh về trễ hai mươi phút làm em lo muốn chết. Ngoái nhìn cánh tay dấu sau lưng của Vân Lâu, Hàn Ni hỏi. Anh dấu cái gì đó?

Vân Lâu cười:

- Nhắm mắt lại đi, anh có một món quà cho em.

Hàn Ni nhắm mắt lại, gương mặt ngây thơ, đôi mi dài và cong vút. Vân Lâu động lòng, vòng tay ngang người Hàn Ni và đặt một nụ hôn thật nhanh trên môi nàng. Hàn Ni mở mắt ra, trách yêu:

- Anh xấu quá, anh dối em mãi à.

- Thôi vào nhà đi, anh có cái này hay lắm.

Bước vào nhà, Hàn Ni bảo Vân Lâu.

- Anh lại định dở trò gì nữa đây? Đi bộ mệt lắm à? Mặt đỏ gay, người ngòm gì mà đây mồ hôi mồ kê thế này:

- Ngồi đây này em!

Hàn Ni ngồi xuống ghế xếp màu cỏ non. Đây là loại ghế có thể dùng để ngồi hoặc để nằm cũng được. Hôm nay Hàn Ni mặc chiếc áo màu vàng, cổ thắt nơ màu cà phê trông thật dễ thương. Vân Lâu ngồi ngây người ra ngắm:

- Hàn Ni, càng lúc anh thấy em càng đẹp.

Màu hồng hiện lên đôi má, Hàn Ni e thẹn:

- Anh ngạo em hoài, có gì cho em đâu?

Vân Lâu đưa ra một chiếc giỏ nhỏ màu xanh, Hàn Ni mở to mắt, ngạc nhiên không hiểu Vân Lâu định cho nàng món gì. Hóa ra chú chó con màu trắng. Trắng tinh, chỉ có một tí đen nơi mõm.

Chú chó ngoan ngoãn trên tay Vân Lâu, đôi mắt đen to đầy vẻ hiếu kỳ trước khung cảnh trước mặt. Hàn Ni thích thú:

- Dễ thương quá! Ở đâu vậy anh?

- Anh biết là em thích ngay mà.

Vân Lâu thích thú đặt chú chó vào lòng Hàn Ni. Con chó thè lưỡi ra liếm tay Hàn Ni, rồi đưa mũi ngửi ngửi xong nằm yên trong lòng nàng mắt lim dim như muốn ngủ.

- Anh Lâu, anh thấy không, nó thích em rồi đấy. Dễ thương quá!

- Có lẽ nó đã nhận cô là chủ rồi đấy.

- Vậy thì em có quyền nuôi nó chứ?

- Dĩ nhiên. Vân Lâu thấy người yêu sung sướng, chàng vui theo. Anh mua cho em đấy, để khi anh đến trường, ở nhà em sẽ có nó làm bạn, em sẽ không buồn nữa, chịu không?

Hàn Ni ôm chú chó nhỏ trong lòng:

- Anh tốt với em quá, cái gì anh cũng lo lắng cho em, anh không sợ làm thế em sẽ ỷ lại à?

- Không bao giờ có chuyện đó. Bây giờ em muốn đặt cho nó tên gì nào?

Hàn Ni cúi đầu, vuốt nhẹ lên đầu chú chó con, rồi quay mặt nhìn ra cửa tư lự. Trời hoàng hôn với những tia nắng cuối cùng trong ngày xuyên qua cửa, lấp lánh trên cổ, trên tay. Vân Lâu ngỡ mình đang đứng trước bức họa đẹp.

- Em gọi nó là Khiết nhé. Nó trắng tinh và sạch sẽ quá.

Vân Lâu chẳng để ý đến, chàng vội bảo:

- Đùng, đùng em, em ngồi yên đùng cử động.

Vân Lâu chạy nhanh lên lầu. Hàn Ni ngạc nhiên nhìn theo. Chàng làm gì mà hấp tấp thế? Rồi nàng lại thấy Vân Lâu chạy xuống với giá vẽ trên tay. Đứng trước mặt Hàn Ni, Vân Lâu nói:

- Em cứ ngồi yên như thế chứ!

Hàn Ni mỉm cười, nàng ngồi yên. Chú chó thật ngoan ngoãn Vân Lâu căng vải lên, chưa bao giờ chàng thấy xúc động thế này. Lòng chàng thật hứng khởi. Ánh nắng khung cảnh, dáng ngồi của Hàn Ni là cả một bức tranh đẹp. Vân Lâu mê say vẽ, bóng đêm đã kéo về, chú chó không chịu nằm yên nữa, Hàn Ni vội vỗ về:

- Khiết! Khiết! Ngoan nào. Ngồi yên cho anh Lâu vẽ đi, một lát nữa chị cho Khiết uống sữa.

Bà Dương từ trong nhà bước ra hỏi:

- Làm gì thế?

- Suyt, anh Lâu đang vẽ.

Hàn Ni nói. Nhưng ánh tà dương đã không còn thích hợp cho việc vẽ nữa, Vân Lâu đặt bút xuống, bước đến bên Hàn Ni cười:

- Thôi nghỉ. Để em ngồi lâu mệt lắm.

Hàn Ni đứng dậy:

- Không, để em xem anh vẽ em ra sao?

Hàn Ni ôm chú chó bước tới. Đó là một bức sơn dầu, đơn sơ nhưng thật đẹp, nàng buột miệng:

- Đẹp quá! đẹp thật!

Bà Dương bước tới bật điện lên. Chăm chú nhìn bức tranh, hội họa không xa lạ đối với bà, nhìn nét vẽ bà không khỏi khen thầm. Có thể nó sẽ là một kiệt tác vì bố cục không những vững mà nét bút cũng xuất thần. Vân Lô cười, nhúng đầu bút vào dầu, thu xếp sạch sẽ:

- Mai tiếp tục, bây giờ chúng ta cho chú Khiết ăn, có lẽ nó đói rồi đấy.

Hàn Ni ôm chú chó đến khoe với bà Dương:

- Mẹ, anh Lô cho con này. Con chó đẹp quá phải không mẹ?

Bà Dương nhìn con vật nhỏ xinh xắn nhủ thầm, tại sao ta không nghĩ đến chuyện này.

- Đẹp, đẹp lắm!

Hàn Ni ôm chú chó vào nhà bếp:

- Để con đưa nó đi ăn nhé mẹ.

Bà Dương quay sang Vân Lô. Sau buổi nói chuyện hôm trước, một bức tường ngăn cách dựng lên giữa bà và Vân Lô. Hố sâu khó lấp. Không ai có thể ngăn cản khi tình yêu đã đến.

- Hàn Ni lên hơn một ký lô đó.

- Tôi biết cậu có lý, có nhiều chứng bệnh bất trị đối với thuốc men, nhưng phải khuất phục trước sức mạnh ái tình.

Vân Lô mỉm cười mang giá vẽ trở về phòng, xong trở ra. Hàn Ni từ phía nhà bếp bước tới, Khiết theo sau, như một quả banh màu trắng, nó trũng giỡn, lăn tròn trên thảm. Hàn Ni vui lắm.

- Anh xem kia, nó cứ chạy theo em mãi, em đi đâu nó theo đó hà.

Vân Lô nhìn đắm đắm vào khuôn mặt xanh muốt của Hàn Ni, chàng giả vờ:

- Đáng lẽ anh không nên đem con chó này về...

Hàn Ni ngạc nhiên:

- Sao vậy?

- Vì anh bắt đầu thấy ghen với nó.

- Quỷ hà! Hàn Ni đỏ mặt, đôi mắt long lanh nhìn Vân Lô. Anh cứ bảo em điên, anh còn điên hơn cả em nữa.

Bà Dương lảng lạng bỏ đi, để gian phòng lại cho đôi tình nhân. Hàn Ni vượt mặt Vân Lô, nói:

- Em muốn xóa hết tất cả vết nhăn trên mặt anh. Từ rày anh đừng giận, đừng chau mày cũng đừng nhăn mặt nữa nhé!

Giọng nói êm ái của Hàn Ni thật êm, như những âm thanh vỗ về, Vân Lâu không nín cười được, chàng nắm lấy tay Hàn Ni kéo mạnh vào lòng. Hai người ôm nhau cười, cười thật vui!

- Thôi đừng cười nữa!

Vân Lâu sợ người yêu mệt, nhưng Hàn Ni vẫn cười.

- Anh muốn hôn em!

Vân Lâu bế Hàn Ni đến ghế, đặt nàng nằm dài xuống, xong dùng môi bịt kín chiếc miệng dễ thương. Hàn Ni có vẻ mệt mỏi, nàng nói:

- Em muốn ngắt xiú.

Vân Lâu nằm xuống thắm trước ghế nhìn lên, chú chó Khiết thật lạ lùng luôn quanh quẩn dưới chân nàng! Hàn Ni lại cười, đưa tay vuốt mái tóc bông của Vân Lâu:

- Anh không hót tóc, không cạo râu trông giống như nghệ sĩ quá.

Vân Lâu nhìn lên, mái tóc dài của Hàn Ni như tấm sáo phủ dài. Đưa tay sờ mặt người yêu chàng gọi:

- Hàn Ni em!

- Dạ.

- Anh yêu em.

Hàn Ni cúi xuống, nụ cười ban nãy trên môi đã mất, bàn tay nàng đặt trước ngực áo chàng:

- Anh hứa với em một điều đi!

- Điều gì chứ?

- Đưa em đến bệnh viện khám lại bệnh em.

- Sao?

- Em muốn biết đích xác bệnh của em, em muốn khỏi bệnh, em sợ chết lắm, em phải sống.

Vân Lâu cắn nhẹ môi:

- Ai bảo em bệnh? Em thế này mà bệnh thế nào? Em chỉ hơi yếu thôi, chỉ cần ăn uống ngủ nghỉ đầy đủ là mạnh, cần gì đi khám bệnh.

Hàn Ni lắc đầu:

- Không, em không tin đâu, em biết bệnh của em mà! Anh Lâu, lúc trước sự sống chết đối với em vô nghĩa. Dù biết mình bệnh nhưng em nghĩ là mình sống chỉ tạo thêm gánh nặng cho mẹ cha thôi. Đời sống chỉ là một chuỗi ngày phiền muộn, chẳng vui sướng gì. Nhưng bây giờ thì khác em phải sống vì anh. Em không muốn suốt ngày phải giam chân trong phòng mãi. Em muốn làm vợ anh và... Và có con với anh.

Vân Lâu chết đứng. Chàng xúc động trước những lời nói chân thành của Hàn Ni. Từ lâu, từ lúc yêu Hàn Ni, chàng đã cố gắng đánh lừa mình, không nghĩ đến viễn ảnh đen tối, không ngờ, bây giờ Hàn Ni lại mang vấn đề đó ra với chàng.

- Đừng có nghĩ vậy, Hàn Ni. Anh thấy em khỏe lắm. Đợi bao giờ anh ra trường, có việc làm xong, chúng ta sẽ lấy nhau. Biết đâu đến lúc đó em chẳng khỏe, phải không?

Một linh cảm không hay khiến chàng bàng hoàng, chàng không dám nằm yên nữa, Hàn Ni vòng tay ôm lấy đầu chàng cười:

- Thôi, đừng nói đến chuyện đó nữa, anh nhé! Em biết mỗi lần nhắc đến là anh giận...

Cúi người xuống, nâng chú chó Khiết lên đặt trước mặt Vân Lâu, Hàn Ni vẫn cười tươi:

- Chó con này, mi xem kia, xem anh Lâu của mi nhăn mặt trong xấu ghê, dữ ghê há!

- Hàn Ni em! Vân Lâu xúc động gọi. Đặt chú chó xuống đất, chàng ôm chầm lấy người yêu.

- Hàn Ni, em sẽ mạnh, em sẽ sống mãi bên anh, em sẽ... Vân Lâu nghẹn lời, buồn bã nhìn Hàn Ni.

Hàn Ni vẫn cười, nụ cười đẹp và ngọt:

- Anh, điều đó khỏi phải nói, em biết... Tại sao anh lại nhìn em thế?

- Anh yêu em, yêu muốn phát điên lên được!

- Vâng, em biết! Anh đừng buồn nữa anh Lâu. Vì khi sống em là của anh, chết đi, hồn em cũng mãi là của anh cơ mà.

- Hàn Ni! Hàn Ni!

Chàng hôn lên tóc, lên trán, lên mắt, lên môi, người con gái với tiếng gọi nhẹ như hơi thở:

- Hàn Ni em!

Chương 11 -

Đẩy cửa phòng Vân Lâu, Hàn Ni rón rén bước vào:

- Khiết ơi, vào đây!

Chú chó nhỏ chạy vào. Mới hai tháng mà nó đã lớn như thổi, Hàn Ni không bế nó trên tay được nữa. Trời mới sáng, các rèm cửa làm gian phòng tối om om. Vân Lâu còn say giấc trên giường. Hàn Ni rón rén tới cạnh, rồi cúi xuống đưa một ngón tay đặt trên môi suyt con chó:

- Suyt. Đừng ồn, đừng phá giấc ngủ của anh Lâu, nghe không?

Chó Khiết gừ gừ trong miệng như trả lời, Hàn Ni nhìn quanh rồi nói:

- Khiết thấy không, anh ấy bê bối thật, hôm qua chị mới dọn dẹp đầu ra đây, bây giờ lại rối lên thế này, chẳng thức tụi tì nào cả.

Gian phòng bê bối thật, vớ và áo lót nằm dưới đất, áo sơ mi quần nằm trên ghế.

Trên bàn giấy, mực, dầu sơn, bút nằm la liệt. Có mấy bức tranh vẽ dở nằm lăn bên góc tường. Bức họa truyền thần của Hàn Ni nằm yên trên giá có vương vãi che bên ngoài. Hàn Ni bước tới, mở ra ngắm. Bức họa sắp hoàn thành. Người con gái trong tranh trông yếu đuối dễ thương và bình yên làm sao. Nàng cúi xuống bảo Khiết:

- Đó Khiết thấy không? Chàng là thiên tài mà, chàng vẽ hay nhất thế giới phải không em?

Nàng bước đến bên bàn, thu dọn lại mọi thứ mà không gây tiếng động nào. Kể như xong, Hàn Ni khẽ liếc về phía giường, chàng vẫn ngủ say, đột nhiên Hàn Ni thấy chó Khiết đang lôi chiếc cà vạt của Vân Lâu chạy khắp phòng. Nàng hoảng hốt, chạy đến:

- Khiết, đừng nghịch như thế!

Chó Khiết tưởng Hàn Ni đùa với nó, nên nó vừa ngoắc đuôi, vừa tránh né, và kêu ăng ăng. Hàn Ni vừa đuổi theo vừa hét:

- Sao nghịch quá vậy? Đưa đây, đưa chị đi, đừng làm bẩn của anh Lâu.

Hàn Ni đã nắm được một đầu cà vạt, nàng giật mạnh, con vật lại chẳng chịu buông, kéo nhì nhằng mãi. Hàn Ni bực không chịu được mà con chó cũng chẳng chịu thua với những tiếng sủa đối kháng. Hàn Ni đành phải dịu ngọt với nó:

- Đừng sủa! Ngoan nào! Hét ầm thế này anh Lâu thức thì sao? Nghịch thế!

Vừa năn nỉ, nàng vừa đưa mắt nhìn về phía giường thăm dò, Vân Lâu vẫn ngủ say Hàn Ni mỉm cười nói với chó Khiết:

- Xem kia, ông ấy ngủ say như chết, ai đến mang đi có lẽ cũng chẳng hay.

Nàng đứng lên, bước đến gần bên giường nhìn gương mặt người yêu trong giấc ngủ. Chàng ngủ

có vẻ bình yên quá! Chăn nệm bị đẩy nằm một góc giường. Ông này ngủ thật xấu nét! Hàn Ni tự nhủ. Qua trung thu rồi, gió đêm mát lạnh, Hàn Ni nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên ngực Vân Lâu. Nhưng vừa thực hiện ý định là tay nàng bị giữ chặt. Vân Lâu mở to đôi mắt tỉnh táo ra nhìn nàng với nụ cười trêu cợt:

- Em nói ai ngủ say như chết, đến độ người ta khiêng đi lúc nào cũng chẳng hay chứ?

Hàn Ni giật mình, rồi chột hiểu:

- À Há! Nãy giờ giả vờ ngủ để nghe lén, không biết xấu hổ. Anh đáng ghét thật, thế mà em cứ ngu, sợ làm mất giấc ngủ ngon của anh!

Vân Lâu cười, chàng nắm tay Hàn Ni kéo mạnh vào lòng:

- Người yêu của tôi ơi, dọn dẹp có mệt lắm không?

- Anh thức hồi nào vậy?

- Trước khi em đẩy cửa bước vào.

Hàn Ni tròng mắt:

- Anh khôn lắm, định chọc quê người ta hả?

Vân Lâu tinh nghịch nhìn Hàn Ni:

- Anh nghe tiếng chân em bước tới cửa, anh vội nhắm mắt lại xem em dọn dẹp thế nào. Thú vị thật!

Hàn Ni nhìn người yêu cười e thẹn, Vân Lâu hỏi lại:

- Em mệt chưa?

- Chưa, em phải tập làm việc chứ!

- Để chuẩn bị làm vợ à?

Vân Lâu hỏi khiến Hàn Ni đỏ hồng, nàng trả lời:

- Anh thật bê bối!

Vân Lâu ngồi dậy, nhìn chó Khiết lúng túng với chiếc cà vạt quấn quanh người chàng không nhận cười được:

- Xem con chó con của em làm gì kìa!

- Trời ơi, hư thật!

Hàn Ni đuổi tới, giật lấy chiếc cà vạt, nhưng chiếc cà vạt đã rách. Nàng hối tiếc đứng yên, Vân Lâu bảo người yêu:

- Em làm gì thế? Có vậy mà cũng tiếc nữa à?

- Không, em đang nghĩ đến chuyện xuống phố để mua quà cho anh đây.

Vân Lâu yên lặng, một lúc hỏi:

- Đã bao lâu rồi em chưa đi phố hả Ni?

- Hơn một năm. Lần sau cùng khi em ra phố em nhìn thấy người ta qua lại, xe cộ nhộn nhịp tới lui, thế là đầu óc em choáng váng, ngất xỉu luôn. Đến khi tỉnh lại mới thấy mình nằm trong bệnh viện, nằm hơn một tuần mới được ra đó. Và kể từ hôm ấy, mẹ không cho em ra phố nữa.

Vân Lâu yên lặng, một lúc chàng quyết định:

- Để hôm nào anh đưa em đi một vòng nhé?

Hàn Ni mừng rỡ:

- Thật hở? Anh đừng dối em nhé?

Vân Lâu thay áo:

- Thật mà. Riêng ngày hôm nay thì đừng đợi anh. Bữa nay anh học suốt ngày, chiều lại có việc có lẽ khuya anh mới về được.

- Anh về dùng cơm tối không?

- Không.

Hàn Ni thất vọng, ngẩng đôi mắt ngây thơ lên:

- Anh làm cách nào về dùng cơm tối đi, em chờ.

Vân Lâu nâng cằm người yêu lên:

- Đừng em, anh không về được mà, em đợi làm gì? Lo ngủ sớm đi, giấc ngủ đối với em rất quan trọng.

Hàn Ni buồn buồn:

- Anh đi đâu?

- Anh có hẹn với một người bạn đến thăm thầy.

- Bộ quan trọng lắm sao? Không đi không được à?

- Ừ.

Hàn Ni cúi đầu, nàng hất lọn tóc lòa xòa ra sau, cố gắng cười một cách can đảm:

- Thôi được, anh cứ đi đi, đừng lo, em đã có con Khiết đây làm bạn rồi.

Vân Lâu mỉm cười, sự vui vẻ rất ư là kịch tính của Hàn Ni làm cho chàng thấy thương nàng, nhưng việc tối nay không thể bỏ được, chàng vuốt nhẹ má người yêu:

- Vậy thì nghe lời anh ngủ sớm nhé, anh về mà thấy em chưa ngủ, anh giận cho xem.

Hàn Ni lo lắng:

- Anh đi đến mấy giờ mới về? Có định đi luôn không? Em đeo theo anh hoài, chắc anh chán em lắm phải không?

- Đừng nói bậy! Thôi để anh đi học, chín giờ rồi, trễ bây giờ!

Hàn Ni đưa chú chó xuống lầu:

- Để em làm cơm cho anh ăn sáng nhé.

- Thôi không kịp đâu.

- Được, em bảo cô Lan làm cho anh hai quả ốp la nhé?

Vân Lâu chịu trận, lắc đầu. Nhìn dáng Hàn Ni hấp tấp xuống bếp, chàng thở dài. Hàn Ni! Hàn Ni! Anh mong rằng em khỏe mạnh, để đời sống được hạnh phúc hơn.

Dùng điểm tâm xong, Vân Lâu đến trường. Lúc gần đây, chàng đã mua xe hai bánh loại 90 phân khối để đi học. Hàn Ni đứng tựa cửa nhìn theo lo lắng:

- Chạy cẩn thận, đừng chạy nhanh quá, nhé anh!

Xe và người đã khuất ngoài ngõ, Hàn Ni mới chịu khép cổng đi vào. Một nỗi cô đơn lạnh lùng làm nàng ngẩng đầu lên nhìn trời. Trời xanh tuyệt đẹp, một vài đám mây trắng bồng bồng trôi. Bây giờ là mùa thu nhưng cái lạnh nhẹ nhàng thoáng qua Trời nắng tốt, trong vườn những khóm hoa cúc bắt đầu đơm bông. Hàn Ni thả bộ trong vườn, hai chậu cúc đỏ của Vân Lâu đã hé nhụy.

Những chậu cúc mà Vân Lâu đã đặt cho một cái tên khác là “Sao đầy trời”. Sao đầy trời! Cái tên nghe thật tuyệt, thật ý nghĩa. Hàn Ni thấy tất cả những gì có liên quan đến Vân Lâu đều hấp dẫn nàng hết. Đến trước cửa phòng khách, Hàn Ni do dự rồi lại quay ra, đến bên bờ hồ sen, mùa nở hoa đã qua, những đóa hoa cuối cùng bị trận mưa hôm trước làm xơ xác. Hai cánh còn lại trên cành tái nhạt, mất đi vẻ mơn mớn hôm nào.

Hàn Ni ngồi xuống bờ hồ, ngắm cảnh mà nhớ đến những câu thơ trong Hồng Lô Mộng. Đại Ngọc yêu thơ của Lý Nghĩa Sơn.

”Lưu đặc tàn hà thích vũ thanh

(Cánh sen tàn ở lại nghe tiếng mưa rơi).”

Rồi nàng nghĩ đến quyển thơ “Nạp Lan” trong phòng Vân Lâu:

”Gió mưa nát cánh hoa tàn

Sen kia vẫn nở trong ngàn bùn hôi

Xin người giữ lấy hoa trôi

Tiếc thương một chút mắt môi ngày nào”

Hàn Ni chột rùng mình, ngẩng mặt lên, nàng không khỏi âu lo cho phận hoa. Ngồi thật lâu, mãi đến lúc chú chó Khiết từ phòng khách chạy ra, đến bên nàng kêu gâu gâu, Hàn Ni mới lấy lại được nụ cười. Mân mê ngắm lông trắng, mềm trên đầu con vật, Hàn Ni nói như tự hỏi lòng:

- Mà cũng nhớ chàng nữa à? Chàng mới đi mà nhớ cái gì? Sao lạ thế này? Phải làm sao đây?

Chú chó lại gâu gâu như để trả lời. Hàn Ni cười, đứng dậy vươn vai, nàng cảm thấy mệt mỏi lạ. Bỏ vào nhà, qua phòng khách, lúc đi ngang qua phòng Vân Lâu, nàng ngần ngừ đứng lại một lúc rồi bỏ đi luôn.

Ngang qua phòng cha mẹ, vừa định gõ cửa, Hàn Ni chợt nghe có tiếng người cãi vã bên trong vọng ra. Tiếng cha nói:

- Em làm gì mà lớn tiếng vậy? Không sợ Hàn Ni nó nghe à?

Có chuyện gì mà phải dẩu diếm thế này? Hàn Ni chùn chân lại, đứng yên nghe. Tiếng mẹ trả lời:

- Em mới thấy nó ở ngoài vườn hoa, làm gì nó nghe thấy được. Tại sao anh chẳng chịu nghĩ lại xem, bây giờ phải tính sao đây?

- Tính sao bây giờ, anh làm sao biết được.

- Nhưng cha mẹ Vân Lâu đang trách móc chúng ta đây này. Anh xem xem, câu nào cũng dẩu về hàn học trách móc. Em đã bảo đừng để nó ở đây mà anh không nghe, tính tình của anh Mẫn ai lại không biết. Nay anh nghe câu này: "Tại sao anh chị biết con gái mình như vậy mà vẫn để thằng Lâu nhà tôi gần gũi nó chứ?"

Tiếng cha thở dài:

- Anh ấy lúc nào cũng thế, có lẽ tôi phải đi một chuyến Hương Cảng mới xong.

- Anh đến Hương Cảng cũng vô ích. Họ đã giận mình rồi, chi bằng... tốt nhất là... là để thằng Lâu nó...

- Làm thế sao được? Em phải bình tĩnh quýnh quáng lên chỉ thiết cho con.

- Vậy thì em phải làm sao bây giờ?

- Để tính lại xem, bây giờ anh phải đến sở.

Tiếng chân của cha bước dần về phía cửa. Những lời nói của cha với mẹ như những phát búa đập vào đầu làm Hàn Ni choáng váng quên cả lánh mặt. Chuyện gì mà cò liên hệ đến Vân Lâu và nàng? Cha mẹ chàng đã phản đối cuộc tình của ta và chàng không muốn ta gần chàng? Giòng máu trong tim nàng như ngừng lại.

Cửa mở, ông Dương bước ra, nhìn thấy con, ông hoảng hốt:

- Hàn Ni!

Bà Dương nghe tiếng chạy ra:

- Hàn Ni! Con ở đây làm gì thế?

- Con đã nghe hết rồi. Hàn Ni đưa mắt buồn nhìn mẹ cha. Con nghe cha mẹ nhắc đến tên con và anh Lâu, cha mẹ cãi nhau vì con à?

Bà Dương bình tĩnh:

- Đâu có, cha mẹ nói chuyện chứ đâu có cãi nhau?
- Thế cha mẹ nói gì thế? Con đã làm cha mẹ buồn à?
- Không, không có gì đâu con. Mẹ chỉ hỏi cha về việc sang Hương Cảng chứ chẳng có liên quan gì đến con cả.
- Không, không phải thế. Hàn Ni hiểu, nhất định cuộc đối thoại vừa rồi có liên hệ đến cả hai người. Nhìn mẹ bối rối lấp liếm, Hàn Ni không buồn hỏi thêm, ngoắc chú chó con trở về phòng với tâm trạng ngổn ngang. Không có chuyện gì thế tại sao cha mẹ lại có vẻ căng thẳng thế? Ôm chú chó vào lòng, Hàn Ni nói:
- Cha mẹ đang giấu chị, phải không Khiết? Để anh Lâu về chị hỏi sẽ biết ngay.

Suốt ngày, Hàn Ni trông ngóng, mỗi lần có tiếng chuông reo là Hàn Ni lại tưởng Vân Lâu trở về. Sự trở về đột ngột của chàng sẽ khiến nàng sung sướng xiết bao. Nhưng hoài vọng đó thật vô ích.

Cơm tối vừa xong nàng dạo một bản nhạc. Không có Vân Lâu thưởng thức nên ngón đàn cũng rã rời. Nỗi buồn len qua tim, Hàn Ni thấy nhớ Vân Lâu lạ. Bản nhạc nửa chừng, đứt ngang. Đẩy nắp đàn lại nàng lười biếng ngồi nơi ghé nệm với chó Khiết. Bà Dương lo lắng:

- Hôm nay con làm sao thế?
- Không có chi cả mẹ ạ.

Bà Dương nhìn khuôn mặt bình thản của con bà lo lắng, bà biết con bà không thật sự bình thản đâu. Lật tờ báo ra xem mà tâm trí bà vẫn nghĩ đến Hàn Ni. Ái tình là một sự kiện lạ lùng, làm người vui sống, mà cũng làm người ta phiền muộn, tuyệt vọng khôn cùng. Hàn Ni rồi sẽ ra sao?

Chín giờ tối, chuông điện thoại reo vang, Hàn Ni ngồi bật dậy, chạy nhanh tới. Đúng là Vân Lâu bên kia đầu dây:

- Hàn Ni đấy à?
- Vâng, em đây.
- Tại sao em chưa đi ngủ đi?
- Em sắp đi ngủ đây mà.
- Vậy thì được. Anh về phải thấy em ngủ mới được đó nghe.

Hàn Ni lo lắng:

- Bao giờ anh về?
- Một chút nữa, nhưng em phải đi ngủ nhé.
- Vâng.

- Suốt ngày nay em làm gì?

- Nghĩ tới anh.

Giọng Vân Lâu đầy trách móc:

- Ngu thật! Thôi ngủ đi nhé!

- Vâng.

- Ngủ ngon nhé.

- Vâng.

Hàn Ni bịn rịn bên máy, đến lúc nghe tiếng máy cúp nàg mới chậm rãi đặt ống nghe xuống. Tựa lưng vào bàn, những lời nói của chàng vẫn còn vang bên tai. Trở về phòng ngủ, ngắm Vân Lâu trong bức ảnh trên đầu giường, nàg gọi:

- Anh Lâu, anh ở đây làm gì? Tại sao không trở về? Anh chán em rồi ư? Phải không?

Cầm bức ảnh lên, ấp vào ngực, nhắm mắt lại nàg thì thầm:

- Anh Lâu, anh phải yêu em nhiều hơn nữa, vì em... yêu anh quá.

Chương 12 -

Cũng trong thời gian này, Vân Lâu đang ngồi nơi phòng mạch của bác sĩ Lý để tìm hiểu căn bệnh của người yêu. Chàng ngồi đợi thật lâu, mãi đến lúc tối mò, khi bác sĩ Lý tiễn xong người khách cuối cùng chàng mới được tiếp chuyện. Bác sĩ Lý thật vui vẻ:

- Có chuyện gì đấy?

- Thưa bác sĩ, Hàn Ni có thể lành bệnh không?

Bác sĩ Lý chăm chú nhìn Vân Lâu:

- Cậu muốn biết sự thật không chứ?

- Vâng, cháu muốn và muốn biết thật rõ ràng, thật kỹ xin bác sĩ đừng dấu diếm gì cả.

Bác sĩ Lý đốt điếu thuốc, phà khói:

- Nếu tôi là cậu, tôi sẽ không tìm hiểu sự thật!

- Tại sao?

- Vì sự thật bi đát quá. Nói thật với cậu, Hàn Ni không bao giờ lành bệnh, trừ phi...

- Trừ phi sao?

- Trừ phi y học tiến bộ vượt bậc, tiến đến chỗ có thể thay được tim. Nhưng hy vọng đó mong manh quá. Tôi nghĩ, cố gắng giữ cho Hàn Ni ở yên tình trạng này ngày nào hay ngày ấy, đừng để cô ấy bị xúc động.

- Bác sĩ nói thế có nghĩa là... Hàn Ni có thể sống thêm bao lâu nữa.

Bác sĩ Lý suy nghĩ một lúc:

- Bệnh tim thật khó nói vì nó tùy theo xúc động. Có thể sống mười hoặc hai mươi năm nữa, nhưng cũng có thể ngã ra chết ngay tức khắc. Bệnh Hàn Ni thế đấy, có điều cô ấy bị thêm chứng đột biến, nên nặng hơn những người khác.

Vân Lâu bàng hoàng:

- Bây giờ phải làm sao, thưa bác sĩ?

Bác sĩ Lý nói thật:

- Theo tôi thì... chắc cậu cũng hiểu là Hàn Ni yếu lắm, cô ấy có thể chết bất cứ lúc nào.

Vân Lâu ngồi yên, mặc dù đã nghe nói điều này rồi, nhưng ở đây có sự chứng thật của y sĩ chuyên môn chàng không thể phủ nhận sự thật. Cấn lấy môi, chàng yên lặng, cái chết của Hàn Ni luôn luôn ám ảnh chàng. Hạnh phúc thật mong manh, niềm vui rồi cũng không dài lâu...

Bác sĩ Lý nhìn thấy vẻ tuyệt vọng trên gương mặt Vân Lâu, vội an ủi:

- Dù sao chúng ta cũng không nên thất vọng, biết đâu là chẳng có phép lạ. Lịch sử y học, đã từng ghi chép những dữ kiện đó, nhiều chứng bệnh bất trị đột nhiên lành hẳn trước mặt vô hình mâu nhiệm. Trên đời có nhiều chuyện mà khoa học duy lý không thể giải thích được, vì vậy chúng ta cũng nên nuôi hy vọng.

Vân Lâu đưa mắt nhìn vị y sĩ già. Chàng biết đó chỉ là một lời an ủi suông, nói khác đi, khoa học hiện tại không giúp ích được gì cho Hàn Ni. Bây giờ chàng chỉ trông đợi ở phép lạ... Vân Lâu nhìn ra khung cửa sổ. Bầu trời tối đen bên ngoài. Có thần thánh không, nếu có bây giờ họ ở đâu?

- Xin bác sĩ cho biết, tôi có thể đưa Hàn Ni đi phố hoặc đi xem hát hay ra ngoại ô hít thở không khí trong sạch chẳng hạn, được không?

Bác sĩ Lý suy nghĩ một lúc, nói:

- Có thể được, nhưng cậu cũng nên biết là cơ thể Hàn Ni không có tính miễn nhiễm vì vậy dễ bị vi khuẩn xâm nhập. Do đó tốt nhất là nên hạn chế sự đi lại nơi công cộng càng ít càng tốt, cũng như tránh dùng đồ ăn bị cảm lạnh.. Nhưng cần gì phải đưa cô ấy đến những nơi đó?

Vân Lâu buồn:

- Không lẽ để Hàn Ni như con chim nhỏ bị nhốt trong lồng mãi sao?

- Cô ấy bị nhốt thế đã quen rồi. Chỉ bị nhốt lâu ngày không thể bay được, vì vậy cậu đừng thương nó quá mà sinh nguy hiểm.

- Theo ý bác sĩ thì không nên cho Hàn Ni ra phố à?

Bác sĩ Lý thở khò:

- Tôi không biết phải trả lời cậu thế nào. Hàn Ni lớn lên với mười mấy năm thuốc men chăm sóc. Chính tay tôi chăm sóc, lo lắng từng nhịp tim cô ấy. Tôi vẫn nghĩ rằng Hàn Ni sẽ không sống lâu, nhưng rồi một ngày, một ngày qua, Hàn Ni vẫn thế, nhất là lúc gần đây, thấy cô ấy vui và khỏe hẳn tôi nghĩ đó là nhờ ở cậu.

Bác sĩ Lý nhìn Vân Lâu cười tiếp:

- Thế nên tôi mới nói, biết đâu phép lạ chẳng mang nàng ra khỏi hiểm nghèo? Riêng thế xác của Hàn Ni thì vẫn còn yếu lắm, một chứng bệnh nhỏ cũng có thể gây nên tai vạ. Ra phố thì chẳng sao, chỉ sợ đi tàu đi xe chẳng quen rồi gây phiền phức. Cậu muốn đưa cô ấy đi thì đi, vấn đề chuyên môn y học hạn chế vậy chứ biết đâu, phải không cậu?

Vân Lâu gật đầu:

- Tôi hiểu. Như lời mẹ Hàn Ni bảo, Hàn Ni như hạt nước, có thể vỡ bất cứ lúc nào.

- Vâng, chúng ta cứ cố gắng, còn mệnh số là chuyện khác.

- Như thế, Hàn Ni lấy chồng được không?

Ánh mắt bác sĩ Lý thật sắc:

- Làm sao lấy chồng được, khi Hàn Ni không thể sống đời sống vợ chồng. Tôi thành thực khuyên cậu, nếu có thể hãy xa cô ấy hơn, đừng gần gũi yêu đương quá chỉ làm khổ cho Hàn Ni thôi.

Vân Lâu nhắm mắt lại, bên tai vẫn còn vẳng tiếng Hàn Ni:

- Anh Lâu, em muốn làm vợ anh, em muốn có con với anh.

Âm vang như một ngọn roi quất mạnh vào tim, Vân Lâu thấy khó thở. Hàn Ni! Hàn Ni!

Từ nhà bác sĩ Lý trở về, đêm đã khuya. Những giọt mưa nhỏ lất phất bay trong gió. Cảnh mùa thu buồn, đêm thu lạnh. Ngồi trên xe, Vân Lâu mở hết ga phóng như điên. Chàng không muốn trở về nhà nữa. Mưa thấm ướt tóc, nước chảy dài trên mặt. Lạnh thật! Lạnh thật! Áo bắt đầu ướt, Vân Lâu rùng mình. Gió lạnh không làm sao xuyên trái tim phiền muộn, chiếc xe như loài thú dữ gầm gừ vượt nhanh tới trước...

Trước mặt xuất hiện một chiếc taxi, Vân Lâu lách nhanh, suýt tí chàng đã va vào cột điện. Thảng thốt gấp, tiếng bánh xe rít trên mặt đường nghe rợn người. Chiếc xe Vân Lâu loạng choạng, chàng cố giữ thăng bằng, chàng lúc lắc đầu, những giọt nước lạnh làm chàng tỉnh trí. Đứng dưới ngọn đèn đường, cô đơn với chiếc bóng ngã dài, chàng thâm thì gọi:

- Hàn Ni, phải chi có em ở đây chúng ta sẽ đi trong sương mù suốt đêm nay, em nhỉ.

Lúc gần đây không hiểu tại sao chàng thích gọi tên Hàn Ni như vậy. Mỗi lần có chuyện gì buồn phiền hay cô đơn là chàng nghĩ đến Hàn Ni! Hàn Ni! Hàn Ni! Cái tên ấm áp ngập đầy hạnh phúc. Nhảy lên xe Vân Lâu mới cảm thấy hơi nhức nơi chân. Nhìn xuống, trên đùi chàng toét một lỗ to, máu đang rỉ rỉ chảy. Vân Lâu lấy khăn tay buộc chặt vết thương, rồi tiếp tục con đường còn lại.

Đến cổng, ánh đèn còn sáng trong phòng khách làm chàng khó chịu. Ai còn thức đấy? Hàn Ni à? Nhìn lại mình, thân thể ướt như chuột, thật khó coi. Đem xe vào nhà xe, vừa bước tới cửa phòng khách, là có tiếng cửa mở, rồi một âm thanh vút cao:

- Anh Lâu! Anh về rồi đấy à?

Vân Lâu chau mày, cơn giận bốc lên trong đầu. Tại sao bảo ngủ mà vẫn không chịu đi ngủ? Thế này đến bao giờ mới khỏe được! Vân Lâu bước nhanh vào phòng khách, Hàn Ni đứng tựa cửa không trông thấy đôi mắt hờn trách của người yêu, tiếp tục nũng nịu:

- Sao đến giờ này anh mới về? Em lo chết luôn, em cứ ngỡ anh... Hàn Ni đã nhìn thấy dáng xóc xếch của chàng. Anh sao thế này, ướt hết cả...

Vân Lâu cắt ngang, giọng chàng có vẻ giận:

- Tại sao anh bảo em đi ngủ mà em không đi ngủ chứ?

- Em.. Em... Thấy sắc giận trên mặt chàng, Hàn Ni sợ sệt. Em đã định đi ngủ... Nhưng... Nhưng ngủ chẳng được, sau đấy thấy trời mưa, mà anh thì chẳng mang theo áo đi mưa, nên em không thể ngủ được nữa... Em phải đi ra...

Hàn Ni giải thích một cách khó khăn, mắt nàng đỏ và ẩm, nhìn thân thể yếu gầy của người yêu run rẩy trong gió, chàng thấy xót xa và giận hờn:

- Đã bảo không cần đợi mà cứ đợi mãi, sao em không biết nghe gì hết vậy. Không chịu ngủ sớm đi, thức khuya, trời lạnh thế này cũng không chịu mặc thêm áo, rồi rồi... Vân Lâu đột nhiên thấy bực tức, hét. Em lớn rồi chứ đâu phải trẻ con mà cái gì cũng phải nhắc nhở từng chút một thế?

Đôi mắt Hàn Ni sụp xuống, những giọt nước mắt ven bờ mi lăn dài trên gương mặt xanh xao. Nàng đưa tay lên môi chặn lấy tiếng khóc, những ngón tay nhỏ và gầy, thân hình run rẩy như những chiếc lá úa trong cơn gió thu. Vân Lâu ngậy người ra, nước mắt của Hàn Ni đã rửa tan cơn giận. Ta đã làm gì? Ta đã trách Hàn Ni Ta định giết nàng sao? Người ta thức suốt đêm đợi mình về mà sao mình lại vô tình và ngu thế? Vân Lâu bước tới ôm lấy Hàn Ni, úp mái tóc nhỏ nhắn vào ngực:

- Thôi đừng khóc nữa em. Anh xin lỗi, anh bật thật, anh đã về khuya để em lo lắng, rồi còn hờn trách để em buồn nữa, anh bật thật. Thôi nín đi em, anh xin!

Hàn Ni càng khóc to hơn, Vân Lâu nâng cằm người yêu lên, nước mắt chan hòa trên mặt nàng làm chàng bối rối:

- Hàn Ni, anh xin lỗi mà... cho anh xin lần này đi, tại anh yêu em quá, anh sợ em lạnh, sợ em ngủ không đúng giờ rồi mất sức, anh lo cho em, vì em yếu quá. Thôi đừng khóc nữa nhé, anh chịu tội rồi, em muốn phạt anh sao anh cũng chịu nhưng đừng khóc.

Hàn Ni nín khóc, đôi mắt đen nhánh long lanh:

- Em... Em đâu có trách anh, chỉ tại em thấy em ngu quá, không biết làm gì cả khiến anh phải giận. Em... Em thật vô dụng, em chỉ gây phiền nhiễu cho anh thôi, vì vậy em...

Một cái gì chặn nơi cổ, Hàn Ni không nói thêm được. Nhìn vẻ bối rối, sợ sệt của người yêu, Vân Lâu vừa tội lỗi vừa sợ. Chàng dìu nàng đến ngồi xuống ghế, xoa nhẹ tay người yêu:

- Em đừng nghĩ như vậy, trong lòng anh, em đã chiếm hết quả tim anh, anh yêu em nhiều lắm, Hàn Ni ạ!

Vân Lâu nói mà cảm thấy bực vì ngôn ngữ không đủ để lột hết tình cảm của mình. Không có một tiếng gì để hình dung được mối tình cảm của mình. Không có một tiếng gì để hình dung được mối tình cuồng nhiệt, say đắm của chàng đối với Hàn Ni Xoa nhẹ đôi tay nhỏ nhắn của người yêu, rồi úp mặt mình vào đấy, Vân Lâu gọi thầm. Hàn Ni! Hàn Ni! Em phải sống! Em phải sống với anh! Hàn Ni! Hàn Ni! Tiếng gọi không thốt được thành lời những giọt nước mắt nhỏ xuống.

- Anh Lâu! Sao vậy anh!

Hàn Ni hoảng hốt, quên cả nỗi buồn ban nãy, nàng cuống quýt:

- Tại sao anh khóc? Đàn ông mà ai lại khóc? Có phải lỗi tại em không? Em làm anh buồn sao? Em ngu thật, anh đừng buồn nữa.

Vân Lâu kéo người yêu vào lòng, môi chàng đặt lên môi Hàn Ni. Nụ hôn say đắm đầy nước mắt. Vâng, em ngu thật đấy Hàn Ni ạ. Nhưng cái ngu của em dễ thương quá, dễ thương vô cùng!

Ngẩng đầu lên, gương mặt Hàn Ni đã rạng rỡ:

- Từ tối đến giờ em chưa ngủ à?

Hàn Ni bối rối trước câu hỏi của Vân Lâu:

- Em có đi ngủ... Nhưng ngủ không được... Em cứ nghĩ ngợi hoài. Đột nhiên Hàn Ni ngược mắt lên nhìn Vân Lâu. Anh Lâu, gia đình anh phản đối mối tình của hai đứa mình à?

Vân Lâu kinh ngạc mở to mắt:

- Ai nói thế?

- Em nghe mẹ nói với cha... Hình như... hình như cha anh phản đối ghê gớm lắm thì phải.

Đúng vậy, đó là sự thật, hai hôm trước chàng có nhận được thư của cha, một bức thư dài hơn năm trang giấy lớn. Trong đó toàn là những lời trách móc.

"... Cho mà sang Đài Loan để học hành chứ đâu phải để nói chuyện yêu đương đâu? Nhất là lại đi yêu một đứa con gái bệnh hoạn. Gia đình này chỉ có một mình mà, mà phải hiểu trách nhiệm của mà. Năm sau Mỹ Tuyên đã xong tú tài rồi, không xứng với mà sao mà lại yêu đương một đứa con gái chết lúc nào không biết? Nếu mà không bỏ nó, niên học sau đừng mong qua Đài Loan học nữa..."

Vân Lâu hình dung đến khuôn mặt nghiêm nghị của cha với những lời trách móc nặng nề. Chàng biết cha chàng chẳng bao giờ hiểu được tình yêu của mình.

- Phải không anh?

Hàn Ni hỏi với gương mặt lo lắng, Vân Lâu cố giữ vẻ điềm tĩnh:

- Không, không có đâu, em nhầm rồi đấy, cha chỉ sợ anh lo yêu đương rồi quên học hành, chứ đâu có phản đối tình yêu của chúng ta. Cha muốn anh ra trường xong hãy nói chuyện yêu đương, người sợ anh biết yêu sớm quá rồi bỏ dở chuyện học hành... Và lại cha chưa hề trông thấy em mà phản đối làm sao chứ? Em đừng nghĩ vớ vẩn nữa, ráng giữ sức khỏe cho...

Chưa nói hết câu, Vân Lâu đã thấy nhột ở mũi, chàng ách xì liễn hai cái, con lạnh len vào xương sống làm chàng rùng mình. Hàn Ni đứng dậy, nói:

- Anh cảm rồi, thay áo nhanh đi! Nhìn thấy vết thương ở đùi Vân Lâu, Hàn Ni hoảng hốt.

- Chết anh bị thương nữa, máu ra kìa!

Vân Lâu bịt miệng người yêu lại:

- Đừng làm ồn, cha mẹ thức dậy bây giờ, anh chỉ bị trầy tí thôi, không sao cả. Trời mưa đường trơn thật!

- Anh cưỡi xe chạy nhanh quá không té sao được, từ nay đi học anh đừng đi xe nữa, em đọc báo thấy tai nạn xe cộ cứ dồn dập, em lo quá.

- Em cứ lo quần làm sao mà khỏe cho nổi? Được rồi, đừng nghĩ tới vết thương của anh nữa.

Vân Lâu nói, nhưng Hàn Ni đã cúi xuống, nàng tháo bỏ chiếc khăn tay trên vết thương. Nhìn xuống, Hàn Ni chột buột miệng:

- Trời ơi! Vết thương anh sao chảy máu nhiều thế này?

Vân Lâu trấn an:

- Không sao cả, em cứ đi ngủ đi.

- Để em lấy oxigene rửa vết thương cho, anh đi thay quần áo đi!

- Em cứ đi ngủ đi mà!

- Để băng vết thương cho anh xong em sẽ đi ngủ ngay bằng không chắc em chẳng bao giờ ngủ được.

Vân Lâu không thể từ chối được:

- Nếu thế thì đi nhanh lên đi!

Hàn Ni bước nhanh lên lầu rồi quay lại đề nghị.

- Anh về phòng thay áo đi, em mang thuốc qua phòng anh tiện hơn.

Vân Lâu về phòng, vừa thay quần áo ra thì Hàn Ni đã mang nước thuốc và băng đến. Vân Lâu ngồi trên ghế, Hàn Ni quỳ xuống dưới chân vẫn thận trọng chăm sóc vết thương, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn lên thăm dò:

- Đau không anh?

- Không, em làm y tá khá lắm.

Hàn Ni cười, băng bó vết thương xong xuôi, Hàn Ni bảo:

- Mai anh đến bác sĩ xem lại mới được.

- Không cần, em đã băng bó rồi cần gì phải đến bác sĩ.

Hàn Ni ngẩng mặt lên nhìn Vân Lâu với niềm sung sướng:

- Em sẽ cố gắng giúp anh làm nhiều việc.

Vân Lâu xoa mái tóc dài của người yêu:

- Bây giờ em làm hộ anh chuyện này nhé. Em đi ngủ đi!

- Vâng, em đi ngay.

- Đi ngay sao không đi đi.

- Anh đuổi em à? Đợi suốt ngày mới gần nhau được có mấy phút mà...

Vân Lâu còn biết nói sao hơn? Người con gái với trái tim cuồng nhiệt đã giữ chặt hôn chàng. Ngồi tựa bên nhau mặc cho thời gian trôi mãi đến lúc nghe có tiếng chân họ mới ngẩng lên.

Cửa mở, bà Dương xuất hiện trước mặt:

- Hàn Ni!

Hàn Ni đứng dậy thẹn thùng:

- Anh ấy bị thương, con băng hộ vết thương cho anh ấy.

Bà Dương khó chịu:

- Đi về phòng ngủ đi, con cần phải tập tính tự lo lấy thân chứ, mẹ đâu phải lo cho con mãi được.

Hàn Ni quay lại nhìn Vân Lâu, rồi bỏ về phòng.

Chỉ còn bà Dương và Vân Lâu. Không khí thù nghịch như lãng đãng:

- Tôi thấy cậu nên dọn đi nơi khác ở.

Máu nóng dâng lên ngực Vân Lâu:

- Nếu bác muốn thế!

- Vâng, tôi muốn thế vì con tôi!

- Vì Hàn Ni à? Vân Lâu cười, đầu chột nhúc như búa bổ. Bác làm thế là giết Hàn Ni chứ không ích gì.

- Cậu nói thế là thế nào?

- Tôi sẵn sàng rời khỏi nơi này, tôi thấy bác chưa hiểu được Hàn Ni!

Bà Dương ngẩn ra, trừng mắt nhìn Vân Lâu. Gã thanh niên trước mặt đã làm bà sững sờ:

- Nếu cậu nói rằng cậu hiểu Hàn Ni, thì cậu hãy mang hạnh phúc đến cho nó, chứ không phải mang đến cho nó cái tai họa này và cậu nên nhớ rằng con Hàn Ni tôi mà có mệnh hệ nào thì cậu phải chịu hết trách nhiệm!

Nói xong, bà quay đầu bỏ đi.

Vân Lâu cài cửa lại, những câu nói của bà Nhã như những nhát dao đâm thẳng vào tim. Ngã người lên giường, Vân Lâu đau khổ nhắm mắt lại. Hàng ngàn mũi kim đâm vào óc nhúc nhối.

- Hàn Ni, em sẽ không bao giờ gặp bất hạnh, sẽ không bao giờ.

Chương 13 -

Trời bắt đầu trở lạnh.

Những cơn gió bắc mang buốt giá đến thành phố. Gia đình ông Dương gần như suốt ngày phải dùng đến lò sưởi, thế mà cái lạnh vẫn không chịu đi. Trong những ngày như thế mà đánh đàn là cả một cực hình, những ngón tay tê cóng chạm lên phím ngà lạnh ngắt gây nên một cảm giác gây gây. Hàn Ni đã ngồi nơi chiếc ghế bên đàn dương cầm, dù không thích thái độ chờ đợi của Vân Lâu, nàng không đành lòng thờ ơ. Đứng dậy mở nắp đàn, nàng đàn một bản, rồi một bản nữa. Vân Lâu ngồi bên giá vẽ, một bức họa truyền chân bắt đầu bằng nét phác họa. Bên ánh lửa hồng của lò sưởi, nhạc trôi đều, chó Khiết nằm ghéch mõm thưởng thức. Trong không khí ấm cúng và nên thơ, hạnh phúc như màng lưới bủa vây quanh.

Đột nhiên có tiếng chuông cửa reo vang, chú chó Khiết chồm dậy. Vân Lâu chau mày, trời lạnh thế này mà vẫn có khách sao? Ông bà Dương đều ở nhà. Khách nào đấy? Phiền thật.

Cô Lan chạy ra mở cổng, có tiếng người cười nói vọng vào. Cửa phòng khách mở, một thiếu nữ tràn đầy sinh lực như cơn gió lốc cuốn vào:

- À! Tất cả đều đầy đủ cả!

Vân Lâu ngẩng đầu lên, Hàn Ni cũng quay lại. Thúy Vi trong chiếc áo màu lông ngỗng, áo lạnh khoác ngoài, chiếc quần dài màu đỏ, khăn choàng đen, nón lông trắng, đứng giữa gian phòng màu xanh dịu trông nàng như một làn hơi ấm tỏa khắp phòng. Vân Lâu buột miệng:

- Thúy Vi đẹp quá. Đi đâu về đấy?

- Ở hội quán bóng bàn về ghé qua đây, Thúy Vi đáp rồi đưa bức thư trong túi ra. Thư anh đây.

Vân Lâu ngạc nhiên:

- Ở đâu đấy?

Thúy Vi cười:

- Tôi đã lấy trong thùng thư chớ ở đâu. Không lẽ người ta gửi thư cho anh mà mang đến nhà tôi à?

Bước đến cạnh đàn, Thúy Vi nhìn Hàn Ni dò xét.

- Lúc này thấy bồ khá rồi đấy, sức mạnh tình yêu mầu nhiệm thật.

Hàn Ni nở nụ cười e thẹn, bàn tay mân mê cúc áo của Thúy Vi:

- Mày đẹp quá Vi ạ!

Thúy Vi cười xòa, đưa tay sờ mặt Hàn Ni:

- Mày mới đẹp chứ! Quay đầu lên cầu thang, Thúy Vi gọi to - Dì ơi! Dì có ở nhà không?

Vân Lâu cười nói:

- Bác gái ngủ rồi. Cô vừa mới vào mà nhà đã ồn như hội chợ.

Thúy Vi nheo mắt:

- Thôi chứ, thấy tôi phá đám mấy người muốn đuổi thì nói phút đi chớ nói năng chi lạ vậy.

Vân Lâu không đáp, mở thư ra xem. Một tấm hình bán thân của một thiếu nữ từ trong phong bì rơi ra, Thúy Vi nhanh mắt nhảy đến chụp ngay rồi đưa cao nói to:

- À! Ảnh của người yêu của Vân Lâu, Hàn Ni ơi, anh chàng này chẳng thành thật đâu nhé, mi ráng mà liệu đấy.

Hàn Ni liếc nhanh, không một phản ứng nào khác. Vân Lâu mở thư ra xem, nụ cười trên môi chợt tắt. Thúy Vi trả lại tấm ảnh, hỏi:

- Thư của ai đấy? Em gái anh à?

Vân Lâu cất ảnh, đáp nhanh:

- Không phải.

Nói xong chàng bước nhanh lên lầu, gương mặt kém vui của chàng khiến Hàn Ni nghi ngờ:

- Anh đi đâu đấy?

- Anh sẽ trở xuống ngay.

Vân Lâu đi về phòng cho phong thư vào ngăn kéo và ngồi ghế ôm đầu yên lặng

Thật trẻ con! Chàng nghĩ. Chỉ có tấm ảnh của Mỹ Tuyên là chàng phải yêu được sao? Trong thư cha chàng bảo là trong những ngày nghỉ lạnh phải trở về Hương Cảng. Trở về Hương Cảng để làm gì? Để bị giữ luôn hay chỉ bị la mắng sơ sài? Chàng có tội vì đã yêu một người con gái không thể lấy chồng? Sao vậy? Cha bảo nếu những ngày nghỉ lạnh mà không trở về, người sẽ đích thân sang Đài Loan bắt về ngay. Vân Nhi! Vân Nhi! Em không giúp được gì cho anh sao? Em không hiểu được tình cảm anh sao.

Có tiếng động ở cửa, Vân Lâu quay lại, Hàn Ni đã đứng ở ngưỡng cửa:

- Thư của ai vậy anh? Có chuyện gì thế anh?

Vân Lâu vội vã đứng dậy:

- Không có chuyện gì cả, thư của Vân Nhi gửi sang hỏi anh mùa lạnh này có về Hương Cảng không?

Mắt Hàn Ni mở to, nàng lo lắng:

- Thế anh có định về không? Không đợi Vân Lâu trả lời, Hàn Ni đã tiến đến nắm áo người yêu van nài. Đừng về anh nhé? Anh về chắc em chết mất.

- Đừng nói bậy. Vân Lâu choàng vai Hàn Ni an ủi, nhưng lòng thật lo âu. Em cứ yên tâm, anh

không về đâu, nếu có về đi nữa chỉ hai hôm là anh trở lại ngay.

- Hai ba hôm à? Sao lâu thế?

- Đừng có điên! Bây giờ em xuống nói chuyện với Thúy Vi đi, không cô ấy cười mình chết.

Dưới lầu, Thúy Vi đang ngắm nghía bức tốc họa chân dung của Hàn Ni, nàng có vẻ thích thú nên vừa thấy Vân Lâu bước xuống là hỏi ngay:

- Đây là bức họa thứ mấy của Hàn Ni thế?

- Không biết là bức thứ mấy, có lẽ bức thứ hai trăm đấy.

Vân Lâu nói đùa, Thúy Vi trề môi:

- Anh chỉ có một đề tài này thôi à? Hôm nào rảnh vẽ cho tôi một bức đi, được không?

Nếu cô ngồi yên được thì chỉ trong vòng một phút tôi sẽ vẽ xong.

Thúy Vi cười to:

- Anh có vẻ hiểu tôi quá kỹ, bắt tôi ngồi mấy tiếng đồng hồ chắc tôi chết mất... à mà này, hôm nay tôi đến đây định nhờ anh chút việc, có được không?

- Nhờ tôi à?

- Vâng.

- Chuyện gì thế?

- Ngày mốt gia đình tôi có mở dạ hội giáng sinh, nhờ anh đến trang hoàng nhà cửa. Anh là nghệ sĩ thì chắc chắn phải có con mắt nghệ thuật, được không?

Vân Lâu do dự một lúc, hỏi:

- Thế cô đã sắm sửa đủ hết chưa?

- Anh thấy cần cái chi cứ mua, tôi không biết gì cả. Hàn Ni, cho tao mượn ông xã mày một buổi, được không?

Hàn Ni thẹn, quay mặt sang nơi khác. Vân Lâu chợt khám phá ra sự khác biệt về cá tính của hai người; Một người trầm lặng, một người ồn ào, khoảng cách là hai thái cực, thế mà họ lại gần nhau được.

Thúy Vi quay sang Vân Lâu:

- Tôi đã xin phép cho anh rồi đấy.

- Bây giờ phải đi ngay à?

- Vâng, thời gian cấp bách quá mà.

Vân Lâu chỉ còn biết nhún vai tuân theo. Hàn Ni ngượng cười trấn an:

- Hai người cứ an tâm, ở nhà tôi đã có chú chó Khiết làm bạn rồi đừng lo.

Thúy Vi nói:

- Tụi này đi một chút về ngay mà.

Hàn Ni cười:

- Không sao mà... Anh Lâu, anh mặc thêm áo đi.

Thúy Vi nhìn sang Hàn Ni với nụ cười trêu ghẹo, tuy cô ta không nói gì nhưng với thái độ đó cũng khiến cho Hàn Ni đỏ mặt, nàng giải thích:

- Mà không biết đó chó anh ấy không bao giờ chú ý đến việc chăm sóc mình. Kỳ trước dầm mưa về nhà sốt hết mấy bữa đó.

Vân Lâu cười:

- Cô giỏi lắm, thế cô giỏi sao cô chẳng lo chăm sóc bản thân chính cô đi?

Thúy Vi nháy mắt, hết nhìn người này đến người kia rồi giả vờ hỏi:

- Nghi lễ chia tay cử hành xong chưa?

Vân Lâu bước ra cửa:

- Thôi đi, đi nhanh để về kịp bữa cơm tối.

Hàn Ni đưa mắt nhìn theo. Thúy Vi đẩy sức sống. Vân Lâu thì hào hoa, họ đi bên nhau trông thật xứng đôi. Một cơn gió thổi đến làm Hàn Ni rung mình. Nàng nhìn theo mà lòng bàng hoàng ngẩn ngơ.

Chú chó Khiết nhảy lên ghế, vùi đầu vào người Hàn Ni như xoa dịu tấm lòng cô đơn của nàng. Hàn Ni cúi xuống, tựa mặt vào tấm thân xù lông trắng của con vật nói nhỏ nhỏ:

- Họ xứng đôi quá hở em!

Nhắm mắt lại, nàng xót xa làm sao! Nàng ước ao mình biến ngay thành một thiếu nữ bình thường, khỏe mạnh. Tại sao cơ thể ta thế này? Hàn Ni không rõ, nàng chỉ biết rằng vừa mới chào đời là nàng mắc phải chứng bệnh oan nghiệt ấy, mà bệnh gì Hàn Ni cũng không biết. Trước kia đời sống thế nào cũng mặc, nhưng từ lúc có Vân Lâu thì tất cả đã đổi khác. Hàn Ni không còn coi thường bệnh hoạn nữa, vì nó đã đe dọa hạnh phúc và tình yêu của nàng.

- Ta phải khỏe, ta phải mạnh!

Hàn Ni cầm bức tranh Vân Lâu vẽ mình lên ngắm nghía, rồi lắc đầu:

- Gầy quá, xấu quá, ta không đẹp như Thúy Vi, không bằng một nửa của nó.

Tủi thân nàng ném bức họa sang bên, tựa đầu lên thân ghế buồn bã.

Khi bà Dương thức giấc, bước xuống lầu, nhìn thấy con gái thần thờ trên ghế, bà ngạc nhiên:

- Hàn Ni! Con làm gì ngồi đây một mình thế? Vân Lâu đâu?

Hàn Ni giật mình ngẩng đầu lên:

- Anh ấy ra phố rồi. Sang nhà Thúy Vi trang trí cho dạ hội giáng sinh rồi.

Bà Dương chau mày:

- Thế à, chỉ còn một mình con ở nhà à? Lửa trong lò sắp tắt rồi, gian phòng lạnh thế này sao con không thêm than vào?

Bà Dương lấy chiếc kẹp bỏ thêm mấy miếng than vào lò rồi quay lại Hàn Ni, bà ngạc nhiên:

- Sao thế Hàn Ni, sao con khóc?

Hàn Ni lấp liếm:

- Dạ đâu có, khói than vào mắt cay quá!

Bà Dương bước tới ngồi cạnh con:

- Lửa đã tàn làm gì có khói. Hàn Ni, làm sao con khóc, nói mẹ nghe đi, Vân Lâu làm con buồn hả?

Hàn Ni lắc đầu:

- Không có, mẹ ạ!

- Thế tại sao con khóc?

Hàn Ni bối rối, những giọt nước mắt muốn rơi xuống:

- Con cũng không biết nữa.

Bà Dương ôm con vào lòng, vuốt ve mái tóc dài:

- Cho mẹ biết, Hàn Ni, con có yêu Vân Lâu không?

Hàn Ni buồn bã nhìn mẹ:

- Mẹ hiểu rồi hỏi con làm chi.

- Con yêu Lâu lắm sao?

Hàn Ni đưa mắt nhìn mẹ van xin:

- Con... Con cũng không biết, có điều không có cái gì đo lường được tình con với anh ấy. Mà, không có anh ấy chắc con chết mất.

Bà Dương thở dài:

- Con điên thật!

Hàn Ni đột nhiên quay sang nắm tay mẹ:

- Mẹ, mẹ đừng dối con nữa, mẹ làm ơn cho con biết con bị bệnh gì thế mẹ?

Bà Dương giật mình. Nhìn gương mặt thành khẩn của con, bà thấy đau đớn:

- Con... Con sao thế?

Hai tay Hàn Ni bấu chặt vào tay mẹ, nàng quý xuống úp đầu lên gối bà Dương.

- Mẹ cứ cho con biết đi, con muốn biết sự thật về bệnh tình của con, mẹ.

Bà Dương bối rối, Mấy năm liền bà nhắm mắt để định mệnh an bài, Hàn Ni nào có hỏi đến sức khỏe của chính nó đâu? Nhưng bây giờ... bây giờ...

- Hàn Ni, bệnh con không có gì nặng... Bà Dương nuốt nước bọt một cách khó khăn. Chỉ tại con yếu đuối. Vì con sinh thiếu tháng nên sự phát triển của cơ thể không được bình thường vậy thôi... Con cần phải tịnh dưỡng nhiều hơn.

- Con không cần biết điều đó, con chỉ muốn hỏi mẹ bệnh con có nguy hiểm lắm không?

Thật khó nói, bà chỉ biết ngồi yên. Hàn Ni đứng lên, gương mặt thật xanh:

- Con hiểu rồi!

Bà Dương hấp tấp đứng dậy:

- Không! Không phải thế đâu, không có gì là nguy hiểm cả. Chỉ cần con nghỉ ngơi nhiều, ngủ nhiều, ít suy nghĩ một chút là sẽ mạnh như người bình thường.

- Mẹ, mẹ dối con, con biết!

Nói xong, Hàn Ni quay đầu lại chạy nhanh về phòng. Bà Dương ngỡ ngác một chút rồi chạy đuổi theo. Đẩy cửa bước vào phòng, bà thấy Hàn Ni đang nằm yên trên giường, mắt nhắm nghiền lại. Bà ngồi xuống cạnh, đau khổ:

- Hàn Ni! Hàn Ni con!

Hàn Ni mở mắt ra, bình tĩnh lạ lùng:

- Mẹ, mẹ đừng buồn, thà mẹ cho con biết sự thật hơn là cứ để con đau khổ thế này: Chết sống có mệnh số cả phải không mẹ?

Bà Dương lo lắng:

- Nhưng sự thật đâu có nghiêm trọng như con tưởng đâu? Nếu con cứ bình thường thế này mãi, mẹ dám quyết con sẽ lành bệnh.

Hàn Ni nhắm mắt lại:

- Mẹ, con buồn ngủ quá.

Bà Dương yên lặng nhìn con, bà thở dài rồi bước ra cửa. Đến cửa, ông Dương đã đứng đấy tự bao giờ.

- Sao? Con Hàn Ni mệt lại à?

Bà Dương buồn bã:

- Không phải thế, nhưng hình như nó đã biết sự thật. Thở dài, bà lại, oán trách. Cũng tại thằng Vân Lâu cả nếu không có nó thì đâu có...

Ông Dương lên tiếng:

- Đừng trách thằng Lâu, chuyện gì phải đến thì sẽ đến cơ mà, nếu ta đừng mang con Ni...

Bà Dương cắt ngang:

- Anh! Đừng nhắc chuyện đó nữa! Trời ơi! Chắc tôi chết mất!

Ông Dương diu vợ đi:

- Em sẽ không chết vì em là người đàn bà can đảm nhất xưa nay mà.

Bà Dương ngược mắt lên nhìn chồng:

- Anh hãy giúp em!

- Vâng, bao giờ anh cũng ở bên cạnh em. Anh đã từng nói với em câu đó trên hai mươi năm nay rồi mà.

Hai người nhìn nhau. Quá khứ là những chuỗi ngày dài tranh đấu. Còn tương lai? Sẽ thế nào có còn phong ba bão táp không? Làm sao mà biết được!

Chương 14 -

Hàn Ni thay đổi thật nhanh.

Buổi sáng hôm ấy, ánh nắng lấp lánh trên bãi cỏ, một ngày đẹp trời hiếm có trong mùa đông. Vườn hoa xanh tươi, những cánh hoa ướp nắng, chú chó Khiết từ sáng sớm đã chạy ra vườn, nằm trên thảm đá sỏi nắng.

Trong nhà, ngồi trên bàn dùng điểm tâm, Hàn Ni nhìn nắng bên ngoài song mà thờ thẩn. Và đột nhiên Hàn Ni quay lại hỏi Vân Lô:

- Sáng nay chỉ có một giờ học thôi phải không?
- Ừ.
- Bỏ học được không anh?
- Chi vậy?

Vân Lô ngạc nhiên, vì xưa nay Hàn Ni luôn luôn quý trọng giờ học của chàng, thế mà sao hôm nay nàng lại muốn chàng bỏ học.

- Trời đẹp quá, anh đưa em đi dạo đi!

Vân Lô càng ngạc nhiên hơn, liếc mắt nhanh về phía bà Dương dò hỏi. Ông Dương ngồi cạnh nghe thấy cũng đặt tờ báo đang xem dở xuống. Từ lúc đến gặp bác sĩ Lý, Vân Lô không đủ can đảm thực hiện ý định đưa Hàn Ni đi dạo phố nữa. Trước sự đòi hỏi của Hàn Ni, chàng chỉ áp úng:

- Được chứ, nhưng mà...
- Không có nhưng mà gì cả. Hàn Ni cắt ngang - Đưa em ra ngoại ô hoặc bãi biển hay lên núi cũng được. Anh đã hứa rồi, anh không có quyền thất hứa với em!

Vân Lô đưa mắt cầu cứu bà Dương. Bà Dương vội bước tới bên Hàn Ni:

- Hàn Ni, cơ thể con không được khỏe, dù biết là nắng tốt, nhưng trời bên ngoài lạnh lắm, gió lại lớn nữa. Con ra ngoài e lại bị cảm thì khổ. Mẹ nghĩ tốt hơn là con nên ở nhà, con thấy sao?
- Mẹ, mẹ đừng nhốt con mãi trong nhà, con muốn ra phố xem nó ra làm sao... Quay sang Vân Lô, Hàn Ni có vẻ xúc động - Anh không muốn đưa em đi, sợ em làm phiền anh à?
- Không phải thế, Hàn Ni em cũng biết là...

Hàn Ni cương quyết:

- Vậy thì anh đưa em đi đi!

Vân Lô yên lặng. Ông Dương nãy giờ ngồi yên không lên tiếng, đột nhiên móc túi lấy râu chìa

khóa xe ra ném về phía Vân Lâu, nói:

- Đây chìa khóa xe đây, cháu cứ đưa Hàn Ni ra ngoài ô chơi đi!

Bà Dương kêu thất thanh:

- Anh!

Ông Dương mỉm cười nhìn Hàn Ni:

- Hàn Ni nó nói đúng, nó cũng cần ra khỏi nhà để ngắm thế giới bao la bên ngoài chứ. Thôi được rồi, Hàn Ni, con lên thay áo đi, dạo phố đâu thể mặc áo ngủ, người ta cười chết.

Hàn Ni chớp mắt vui vẻ, nàng bỏ chạy như bay lên lầu. Bà Dương đưa mắt trách chồng:

- Anh làm thế có đúng không?

ông Dương vẫn thản nhiên:

- Một cuộc đời mà chẳng có phút giây nào để vui sướng thì thà chết còn sướng hơn. Quay sang Vân Lâu, ông dặn dò - Cậu ráng giữ gìn con Hàn Ni, trách nhiệm bây giờ về phần cậu đấy.

- Vâng, cháu biết. Hai bác cứ yên tâm. Biết đâu ra khỏi nhà Hàn Ni sẽ khỏe hơn nhiều.

Bà Dương miễn cưỡng:

- Tôi chỉ mong như vậy thôi.

Hàn Ni thay áo thật nhanh. Chiếc áo pull trắng, quần màu đỏ đậm, bên ngoài nàng khoác thêm chiếc áo lông trắng, tóc cột nơ màu xanh lục, đầu đội chiếc nón nhỏ. Nét rực rỡ vui vẻ trên khuôn mặt xanh xao làm Hàn Ni tươi mát như một đóa hoa xuân. Vân Lâu buột miệng khen:

- Em đẹp quá!

Hàn Ni bước tới cười:

- Đi anh. Quay sang bà Dương, Hàn Ni nói - Mẹ đừng lo, con sẽ khỏe mạnh, chứ chẳng sao cả.

- Được rồi đi đi, nhớ đừng để mệt quá nhé và về sớm nghe con.

- Vâng, thưa cha mẹ con đi.

Nắm tay Vân Lâu, Hàn Ni bước ra cửa.

Ra đầu đường lớn, Hàn Ni như một đứa bé mới lớn, lần đầu tiên được đi chợ, hết nhìn bên này rồi nhìn sang bên kia thích thú. Vân Lâu hỏi:

- Đi đâu đây?

- Tùy anh, nơi nào ít người đi.

- Được rồi, để anh ghé chợ mua thức ăn, rồi chúng mình ra biển chơi.

- Vâng, anh muốn sao cũng được.

Hàn Ni nhìn Vân Lâu cười. Ôm vô lăng trong tay khẽ liếc về phía Hàn Ni, chàng vui cái vui trẻ thơ của người yêu. Hàn Ni giống như một con chim nhỏ trước một thế giới lạ lùng.

Mua thức ăn xong, Vân Lâu lái xe về phía vùng nước ngọt, ánh nắng chói chang trên con lộ phẳng lì chạy dài trước mặt. Hai bên đường là hai hàng cây Đại Ma Hoàng cao vút, che khuất những cánh đồng phẳng lì phía sau. Những gian nhà tranh, những khóm trúc nhỏ điểm tô cho cánh đồng một vẻ đẹp mộc mạc. Hàn Ni mãi mê nhìn ra khung kính, gió thổi tạt vào làm phát phơ mái tóc của nàng:

- Đẹp quá, đúng ra anh nên đưa em đi xem từ lâu mới phải.

Vân Lâu mỉm cười không đáp. Hàn Ni quay sang nhìn người yêu. Sống mũi cao, chiếc cằm cường nghị, đôi tay vững chắc trên vô lăng, nàng thấy khâm phục và kính trọng Vân Lâu vô cùng. Anh Lâu! Em có xứng với anh không? Em có thể mang hạnh phúc đến cho anh không? Tương lai của chúng ta thế nào? Nếu chẳng may... Hàn Ni rùng mình. Vân Lâu quay sang hỏi:

- Sao thế em? Lạnh hả?

Hàn Ni ngả đầu vào vai người yêu:

- Không, nhưng... nhưng mà em yêu anh quá!

Vân Lâu xúc động:

- Anh cũng thế, Ni ạ.

Chàng cọ nhẹ má mình lên mái tóc người yêu, Hàn Ni ngồi ngay lại hỏi:

- Em nằm thế này có làm anh khó lái xe không?

- Không, em cứ nằm yên thế đi.

Hàn Ni tiếp tục tựa người vào vai Vân Lâu, mái tóc của nàng phát phơ bên mặt Vân Lâu. Lần đầu tiên đưa người yêu ra khỏi nhà, Vân Lâu thấy đôi tay mình khéo léo làm sao!

Mắt nhìn về phía trước, lòng Lâu tràn ngập những tình cảm lâng lâng, vừa say đắm vừa chua xót. Bây giờ ta là kẻ đang nằm sinh mạng nàng. Nhưng tương lai? Tấm thân nhỏ nhắn yếu đuối này sẽ sống mãi bên ta chăng? Hơi ấm và mùi thơm da thịt con gái tỏa hương, lòng Vân Lâu càng say đắm. Hàn Ni! Chúng ta không bao giờ xa nhau, chúng ta sẽ đưa nhau đến tận cùng thế giới, đến mặt trăng, đến những ngôi sao xa vời, đến những đám mây trời ngũ sắc, em nhé!

Ngồi bên nhau yên lặng, chiếc xe chạy vun vút trên đường trường. Hàn Ni mở máy thu thanh, tiếng đàn vĩ cầm réo rắt với bản "Tình sử" của Beethoven, Hàn Ni nhắm mắt lại thưởng thức. Nắng bên ngoài lọt qua khung kính, chiếu lên mặt, ánh sáng mặt trời ấm thật, chưa bao giờ Hàn Ni lại có cảm giác thích thú như thế này. Hiện tại hạnh phúc đang nằm trong tay hãy trọn hưởng. Còn tương lai khoan nghĩ tới!

Vân Lâu cũng thế, chàng cũng không muốn nghĩ đến những chuyện sắp đến. Hãy nhốt tương lai trong dãy núi xa xa. Bây giờ chỉ có hiện tại và tận hưởng hiện tại.

Đã đến bờ biển, chạy ven theo con lộ duyên hải, tiếng sóng biển và gió rít làm cho Hàn Ni ngơ ngác. Ngồi thẳng người dậy, đưa mắt, ở to nhìn ra khơi, bầu trời xanh lam, biển xanh thăm thẳm

dài bất tận, Hàn Ni buột miệng:

- Biển!

Vân Lâu hỏi:

- Em không nhìn thấy biển từ bao lâu rồi?

- Không biết bao lâu, nhưng hình như em đã trông thấy nó rồi.

- Tội cho em!

Vân Lâu thở dài, Hàn Ni hỏi:

- Đây là đâu thế?

- Mũi cát Trắng? Tên đẹp thật!

Vân Lâu ngừng xe lại, tắt luôn máy thu thanh:

- Nào, chúng ta đi dạo một tí em nhé!

Hàn Ni xuống xe, gió thật to, cuốn tung mái tóc dài của nàng. Hàn Ni sung sướng hít không khí trong lành của biển vào đầy lồng ngực. Đưa mắt nhìn ra xa, mắt nàng lóng lánh hơn cả ánh nắng lấp lánh trên mặt biển. Vân Lâu bước tới cạnh người yêu, giúp nàng kéo kín vạt áo và giữ chặt nón, nhưng gió lại thổi tung lên. Hàn Ni nắm lấy tay áo, Vân Lâu nói:

- Kệ nó anh, gió mát và... đẹp quá, vạn vật thật hữu tình.

Vân Lâu lây cái vui của người yêu. Bất giác chàng nhìn qua nàng! Chàng chưa hề nghe ai sử dụng chữ đẹp để hình dung con gió, nhưng khi nghe nàng bảo, chàng cũng cảm thấy đúng như vậy. Vòng tay qua lưng nàng, đôi tình nhân thong thả bước đi. Giữa những tảng đá đen, những cánh hoa dại màu vàng khiến Hàn Ni thích thú. Vừa đi Hàn Ni vừa hái, chỉ một lúc mà đã được bó hoa to tướng. Hàn Ni thích thú bảo:

- Hoa đẹp quá phải không anh?

Bãi biển thật vắng, không có lấy một bóng người, nắng trên bãi biển đẹp rạng rỡ. Mỗi một hạt cát là một cánh sao. Hàn Ni chạy trên cát vờn vai thật rộng đón mời nắng biển rồi xoay người lại bảo Vân Lâu:

- Nắng đẹp quá phải không anh?

Nắng làm hồng cả đôi má, nỗi vui sướng của người yêu làm Vân Lâu ngất ngây. Những nắm cát được hốt lên, rồi chảy dài qua khe tay nhỏ.

- Cát cũng đẹp quá phải không anh?

Đứng cận bên mé nước, nhìn những con sóng đổ ập vào rồi lại lùi ra xa những đá bọt biển trắng toát chen lẫn xô đẩy nhau vào bờ rồi tan vỡ. Tất cả giống như ảo tưởng, đám bọt khác lại tạo thành, rồi lại tan... Hàn Ni ngẩn người ra nhìn.

Vân Lâu bước tới vòng tay qua người yêu, Nâng cằm nàng lên đắm đuối nhìn khuôn mặt rạng

rỡ. Chàng không ngăn được xúc động:

- Em tôi còn đẹp hơn!

Cúi người xuống, chàng hôn nhanh lên khuôn mặt rạng rỡ đó. Trong vòng tay cứng cáp là một thân xác bé bỏng dễ thương. Hàn Ni! Hàn Ni! Những nụ hôn tới tấp trên mặt trên môi:

- Hàn Ni! Anh yêu em vô cùng, Hàn Ni!

Hàn Ni ép sát người vào Vân Lâu, nàng không nói gì ngoài tiếng thở dồn dập mãn nguyện.

Khi Vân Lâu nhìn thấy những giọt nước mắt trên má người yêu chàng sùng sốt:

- Hàn Ni, sao thế em?

Hàn Ni yên lặng đắm đuối nhìn Vân Lâu:

- Không, không có gì cả anh ạ. Em thấy anh yêu em nhiều quá, nhưng biết em có mang lại hạnh phúc cho anh được không?

- Em đừng nói khùng thế, từ nay về sau nếu em nói thế anh giận cho xem!

Hàn Ni ôm chặt lấy Vân Lâu, mặt tựa sát vào ngực chàng:

- Đừng, đừng giận em, em nói chơi mà. Anh nỡ giận một con bé khờ khạo như em sao?

Vân Lâu không nín được cười, Hàn Ni thích thú:

- Anh cười rồi, như thế là anh hết giận!

Vân Lâu xiết chặt tay người yêu:

- Làm sao anh lại có thể giận em được!

Đi dọc theo bờ biển một lúc, họ kề vai nhau trở về đường cũ, những vết chân còn in trên cát.

- Em sung sướng lắm, nếu được sống bên nhau thế này, chỉ trong vòng một tuần rồi chết đi em cũng mãn nguyện.

Vân Lâu bịt môi người yêu lại:

- Đừng có nói khùng.

Bước tới bên ghành đá, nắng bây giờ đã chói chang. Vân Lâu cởi áo ra trải lên cát. Hàn Ni nằm xuống gối đầu lên chân Vân Lâu, mắt nhắm lại:

- Mặt trời có nhiều màu sắc quá... Em thấy hình như có màu đỏ, cả vàng, xanh...

Quay sang nhìn Vân Lâu, Hàn Ni tiếp:

- Em sung sướng thật đấy anh, em có nhiều hạnh phúc quá, hơn tất cả mọi người, hơn cả nước biển. Nghe tiếng sóng, em cứ ngỡ rằng nó đang réo gọi tên anh, Vân Lâu! Vân Lâu!

- Không phải thế, em lầm rồi, anh nghe nó gọi Hàn Ni! Hàn Ni!

Hai người nhìn nhau cười, Hàn Ni bắt đầu hát:

”Em làm sao xa anh

Khi bóng anh còn đó

Một ngày không có anh

Lòng buồn như vụn thuở

Tình như chim liễn cánh... “

Hát đến đây, đột nhiên Hàn Ni ngưng lại:

- Cho em hỏi anh một câu nhé?

- Gì?

- Anh thấy Thúy Vi đẹp không?

Vân Lâu ngạc nhiên nhìn Hàn Ni:

- Tại sao em lại hỏi anh câu đó?

- Thì anh cứ trả lời em đi, trả lời thật nhé.

- Nếu anh trả lời là...

- Không nếu gì cả. Anh có yêu cô ấy không?

- Điên quá.

- Anh trả lời em đi!

Vân Lâu đành cười trừ:

- Nếu không có sự hiện diện của em, có lẽ anh đã yêu cô ấy.

Hàn Ni cười, nàng ngồi lên, nụ cười thỏa mãn. Hai tay ôm gối, nhìn con sóng nhấp nhô bên ngoài, nàng không nói gì cả. Vân Lâu nhìn người yêu, chợt phát giác nét suy tư trên khuôn mặt của Hàn Ni:

- Em... em làm sao thế?

- Em đang nghĩ tới những đám bọt biển.

- Em thấy sao?

- Anh có để ý đến chúng không? Nó đẹp như những hạt trân châu lấp lánh trong nắng. Nhưng thật dễ vỡ, vừa chạm thành là tan ngay.

Vân Lâu yên lặng nhìn Hàn Ni, lòng chàng bối rối. Hàn Ni đang nói gì thế? Tại sao lại có vẻ trang nghiêm, trịnh trọng như vậy?

- Rồi sao nữa?

- Em chỉ muốn anh biết một điều là mỗi người chúng ta chỉ có đám bọt tàn, thế mà cứ ngỡ là mình đang giữ hạt trên châu trong tay. Quay mặt lại nhìn thẳng vào mắt Vân Lâu, Hàn Ni tiếp - Nếu một ngày nào đó, chiếc bọt nước trong tay anh vỡ tan, anh cũng đừng nên buồn, rồi sẽ có một hay nhiều bọt khác thay thế.

Vân Lâu chau mày:

- Anh không hiểu em nói gì, em có vẻ đổi khác nhiều quá.

Hàn Ni đứng dậy, chạy về phía bờ nước:

- Thôi đừng nói đến những điều đó nữa, bây giờ chúng ta xuống nước chơi đi!

Vân Lâu chạy tới chặn lại:

- Không được, nước lạnh lắm, coi chừng em cảm lạnh bây giờ.

- Không sao đâu, để em cởi giày ra nghịch nước một tí thôi mà.

Vân Lâu cố ý làm mặt giận:

- Không được, nếu em không vâng lời, anh sẽ không bao giờ đưa em đi chơi nữa.

Hàn Ni nũng nịu:

- Thôi mà, cho em nghịch nước đi, một tí thôi.

- Không được!

Hàn Ni mở to mắt, mặt phụng phịu như trẻ thơ:

- Em thích mà.

- Không được.

- Em muốn.

- Không.

- Em...

- Em nói thế nào, anh cũng không chịu hết.

Hàn Ni cười xòa, ôm lấy tay Vân Lâu mơn trớn:

- Anh giữ em kỹ thế, không sợ em trốn à?

Vân Lâu vòng tay qua người Hàn Ni:

- Sao em hay nghịch thế coi chừng anh à.

Vân Lâu giả vờ trừng mắt, nhưng chỉ làm cho Hàn Ni cười khi, chàng đành đánh trống lảng:

- Nhìn vũng nước kia kìa!

Gần nơi họ đứng có một tảng đá to, ở giữa hũng sâu xuống chứa đầy bể nước, vũng nước thật trong, họ bước đến cạnh, bóng hai người in trong nước, cả nền trời xanh với những đám mây bồng bồng. Cảnh đẹp như mơ...

"Tháng ngày bầu bạn bên nhau

Tình ta nguyện đến ngàn sau chẳng rời"

Ngã vào lòng chàng, mắt Hàn Ni long lanh:

- Anh Lâu, anh Lâu! Em yêu anh! Một mai có chết, em nguyện rằng được chết dưới chân anh!

"Em mong biến thành chim

Theo anh suốt ngày đêm

Đường xa không sợ mỏi

Dù bão đời giữ chân

Nguyện nhắm mắt bên anh"

Vân Lâu siết chặt người yêu trong tay:

- Hàn Ni! Hàn Ni!

Chương 15 -

Sau buổi du ngoạn, đời sống Vân Lâu và Hàn Ni đột nhiên thay đổi hẳn. Họ không thích chôn chân ở nhà, lúc nào cũng muốn ra phố. Hết lái xe ra ngoại ô từ sáng, đến tối là lại đi dạo nơi công viên. Những buổi hoàng hôn đẹp, đời sống càng có nghĩa, họ say sưa trong nguồn hạnh phúc. Nếu không có những ám ảnh về căn bệnh bất trị của Hàn Ni có lẽ họ không phải nghĩ ngợi gì cả. Trong thế giới tình yêu thời gian qua rất nhanh, chẳng mấy chốc mà mùa nghỉ lạnh cũng đến.

Ông Mẫn gửi thêm một lá thư sang bên, lời lẽ thật nghiêm khắc. Ông bảo Vân Lâu nhận được thư phải trở về nhà ngay.

"... Cha mẹ đối với con công lao dưỡng dục như trời bể, khổ sở trăm điều, thế mà khi con cái trưởng thành là không còn kể đến cha mẹ. Con hãy tự nghĩ xem đối với cha mẹ, con đã trọn đạo chưa? Con gái nhà họ Dương, nếu bỏ qua những tật bệnh trời sinh, cũng không thể lấy được chồng. Sức khỏe nó không có thì làm sao lập gia đình. Con nhận được thư này phải về Hương Cảng ngay, để cho tình cha con khỏi bị sút mẻ, cho gia đình được đoàn tụ hạnh phúc. Bằng trái lại con cố ý chần chừ không về thì tình cha con sẽ chấm dứt từ đây!"

Vân Lâu bối rối lo âu suốt mấy ngày liền. Sau cùng chàng đánh bạo viết thư gửi về nhà, trình bày tất cả tình cảm chân thành giữa mình và Hàn Ni, chàng mong cha mẹ hiểu và cho chàng được ở lại, lời lẽ thật bi thảm, mỗi một chữ là một giọt nước mắt. Trong phần nói về Hàn Ni, chàng đã viết:

"Hàn Ni tuy yếu đuối bệnh hoạn nhưng lúc này nàng đã khỏe nhiều. Bác sĩ cũng bảo là sức mạnh tinh thần có thể chiến thắng được tật bệnh. Con ở đây là để giúp cho Hàn Ni được sống còn, nếu con đi, có thể nàng sẽ chết ngay. Con chắc cha mẹ không đến nỗi vô tình như vậy. Hãy tha thứ cho con, hãy ban hy vọng cho đời sống của Hàn Ni. Đối với Hàn Ni, tình con đã quá nặng. Nếu không may Hàn Ni chết đi có lẽ đó cũng là ngày cuối cùng của đời con. Con biết tình cha mẹ bao la, chắc cha mẹ không nỡ nhìn chúng con cùng chết. Vì vậy xin cha mẹ hãy cho con ở lại mùa nghỉ lạnh này."

Hè con sẽ về, chúng con, con và Hàn Ni, sẽ về Hương Cảng thăm gia đình.

Cùng với bức thư gửi cho cha mẹ, Vân Lâu còn viết thêm một bức thư cho Vân Nhi. Chàng nghĩ dù sao giữa những người trẻ tuổi sự thông cảm sẽ dễ dàng hơn, chàng nhờ cô em gái trình bày cho cha mẹ thấy hoàn cảnh khó xử của mình. Thư gửi đi được một tuần, Vân Lâu nhận được hồi âm, nhưng chỉ có một bức thư duy nhất của Vân Nhi.

"Anh,

Sau khi nhận được thư anh, cha giận ghê lắm, mẹ không dám nói một lời nào. Không khí gia đình lúc này căng thẳng quá, em muốn ngạt thở luôn. Chuyện của anh với chị Hàn Ni, mẹ và em không dám đề cập đến, nhiều lúc mẹ mới ướm lời là cha đã sùng sộ la hét om sòm. Huyết áp của mẹ lúc này lại lên cao quá, nhiều lúc người mệt muốn ngất luôn. Theo em thấy, chuyện giữa anh và chị Hàn Ni chắc khó mà được cha chấp nhận. Hình như trong câu chuyện liên hệ

đến anh chị còn có điều gì bí ẩn nữa. Em nghe có lúc cha chửi cả vợ chồng bác Dương. Cha cho họ chỉ là lũ người lưu manh. Tóm lại, tình hình nguy kịch lắm, anh đừng coi thường. Theo em thấy, anh nên về tốt hơn. Về còn có thể đi, vì cha rất lo lắng việc học hành của anh thì làm sao nhất anh ở nhà được? Bằng trái lại, anh không chịu về, sợ hòa khí giữa hai gia đình khó giữ cho êm đẹp. Hơn nữa cha còn hăm sẽ không gửi tiền cho anh, và từ anh luôn. Tính cha, anh cũng hiểu, người nói là làm. Nếu chuyện xảy ra như thế mẹ sẽ buồn biết bao mà việc ở trọ nhà bác Dương của anh cũng khó khăn. Tốt nhất anh nên về, về để trình bày thật rõ ràng, biết đâu chẳng thay đổi được hoàn cảnh!”

Đọc xong thư của Vân Nhi, Vân Lô trần trọc mãi, chẳng ngủ được. Hai tay gối đầu nhìn lên trần nhà cho đến sáng. Cha, sao cha lại không chịu hiểu hoàn cảnh hiện tại của con. Nhà họ Dương này và gia đình ta đã có gì mà Vân Nhi gọi là bí ẩn? Hàn Ni bất hạnh chớ đâu có tội gì đâu? Cha, sao cha nở nhần tâm chia rẽ tình con? Bây giờ phải làm thế nào đây? Trở về? Làm sao có thể bỏ Hàn Ni mà trở về cho được? Không trở về thì tình cha con sẽ... có đúng như lời cha hăm dọa không? Giữa Hàn Ni với gia đình, ta phải chọn một. Làm sao chọn đây?

Sáng hôm sau, Lô lê thân xác mệt mỏi vì mất ngủ xuống phòng ăn. Đầu óc nặng chịch, mắt lơ đãng mất thần, mặt tiêu tụy. Hàn Ni đưa mắt liếc nhanh về phía Vân Lô. Chuyện gì thế? Bà Dương chau mày dò xét. Vân Lô yên lặng dùng cơm sáng hồn nhiên mang ở tận đâu đâu. Hàn Ni chịu không được, lên tiếng:

- Anh Lô, anh có chuyện chi buồn vậy?

Vân Lô giật mình, lấp liếm:

- Không, đâu có chuyện gì đâu.

- Thế tại sao anh âu sầu như vậy?

- Đêm qua anh mất ngủ.

- Sao thế? Chăn nệm không đủ ấm à?

Vân Lô lắc đầu, và cố nở nụ cười gượng.

Sau bữa cơm sáng, Hàn Ni bước tới đàn. Bản “Mộng Tưởng Khúc” vang lên, nàng nhìn Vân Lô thật tình tứ. Đột nhiên nàng khám phá ra cửa sổ, ngắm những hạt mưa bụi bên ngoài. Cảm giác như bị bỏ quên, Hàn Ni đau khổ vô cùng. Nàng ngưng tiếng đàn, quay lại:

- Anh làm gì mà mặt mặt ủ dột thế?

Vân Lô giật mình, chàng ngơ ngác như kẻ mộng du, rồi vội vàng bước tới bên Hàn Ni:

- Đâu? Đâu có gì đâu em?

Hàn Ni nói như hét:

- Không có gì? Không có gì à? Em biết anh có chuyện gì nhưng anh giấu em.

- Em sao đa nghi, có chuyện gì đâu?

Hàn Ni cố chấp:

- Em không biết, anh phải nói cho em nghe mới được.

Vân Lâu đau khổ nhìn người yêu thăm dò:

- Hàn Ni, anh định về Hương Cảng ăn tết một tuần, rồi trở qua ngay, em thấy sao?

Guang mặt Hàn Ni tái xanh, đôi mắt to đen mở lớn:

- Em biết mà, rồi anh sẽ đi, anh đi để không bao giờ trở lại nữa, em biết.

Thái độ của Hàn Ni giống như tội nhân sắp lên máy chém. Đôi mắt tuyệt vọng vô bờ. Thân hình nàng lão đảo suýt ngã. Vân Lâu vội bước tới, ôm lấy người yêu và gọi lớn:

- Hàn Ni! Hàn Ni! Anh muốn đùa một chút chơi mà, anh có đi đâu đâu!

Hàn Ni nói một cách mệt mỏi và âm vang chán chường:

- Em muốn ngắt xiú, em thấy mệt quá.

- Hàn Ni, anh đùa đấy. Em biết không, anh định đùa với em một tý mà. Vân Lâu vùi mặt vào ngực Hàn Ni - Từ đây về sau anh sẽ không bao giờ xa em nữa đâu!

Bà Dương nghe tiếng gọi của Vân Lâu hoảng hốt chạy xuống, vừa kịp nhìn thấy cảnh trên, bà muốn phát điên lên:

- Hàn Ni! Hàn Ni! Con làm sao thế này?

Hàn Ni yếu đuối:

- Mẹ, không sao cả, con chỉ hơi chóng mặt một chút thôi.

Biết Hàn Ni chưa ngắt, bà Dương thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy mà con làm mẹ hết hồn. Quay sang Vân Lâu bà trách móc - Cậu làm gì nó nữa thế?

Vân Lâu đau khổ cắn môi:

- Con nói đùa, con nói là con định về Hương Cảng mấy hôm rồi lại trở qua ngay.

Bà Dương yên lặng không nói gì cả. Vân Lâu bế người yêu lên nói với bà Dương:

- Để con đưa Hàn Ni về phòng.

Hàn Ni yếu thật, khuôn mặt trắng xanh, đôi môi tái, hai bàn tay nàng giữ chặt lấy khuôn ngực một cách đau đớn. Nghĩ đến câu nói của mình lại có thể khiến cho Hàn Ni đến nông nỗi này, Vân Lâu cũng thấy uất nghẹn. Hàn Ni nhẹ như chiếc lông. Vân Lâu đặt Hàn Ni nằm lên giường, mắt chàng mờ lệ:

- Hàn Ni em!

Hàn Ni co quắp người lại:

- Em lạnh quá!

- Để anh mang túi nước nóng lên cho em.

Vân Lâu đi lấy túi nước nóng, xuống lầu cho nước vào, trong khi bà Dương mang thuốc lên lầu, thấy chàng bà hỏi:

- Nó thế nào.

- Ni đang bị lạnh.

Bà Dương nhìn thẳng vào mắt Vân Lâu:

- Bây giờ cậu không có quyền tự do nữa, cậu phải ở lại đây, không được về Hương Cng một ngày nào cả, đời sống con gái tôi ở trong tay cậu đấy!

Vân Lâu xác định:

- Vâng, con sẽ không về Hương Cng, con sẽ ở lại đây dù có xảy ra chuyện gì cũng mặc.

Xuống lầu, đổ nước nóng vào túi xong Vân Lâu chạy ngay lên phòng Hàn Nị Hàn Ni đã uống thuốc xong, đang nằm yên, mặt hầy còn tái mét.

Bà Dương lo lắng ngồi bên cạnh, Vân Lâu đặt túi nước dưới chân Hàn Ni, đắp chăn cho người yêu. Tay chân nàng lạnh ngắt, Vân Lâu hỏi bà Dương:

- Có cần mời bác sĩ Lý đến không?

Hàn Ni nằm trên giường lắc đầu. Nàng sợ bị xem mạch và chích thuốc.

- Không cần, em khỏe rồi.

Bà Dương đưa tay vào chăn xoa lên người Hàn Ni:

- Được rồi, để xem. Quay sang Vân Lâu bà nói - Bây giờ mình ra ngoài, để nó nằm yên một chút đi.

Hàn Ni yếu ớt gọi:

- Đừng đi, anh!

Vân Lâu ở lại, bà Dương nhìn đôi tình nhân trẻ, lắc đầu rồi bỏ ra ngoài.

Còn lại một mình với Hàn Ni, Vân Lâu bước tới ngồi cạnh giường Hàn Ni. Hai người nhìn nhau, đôi mắt u hoài ngàn trùng.

- Anh Lâu, anh đừng xa em, nếu anh bỏ về Hương Cng thì không bao giờ anh nhìn thấy em được nữa.

Lòng Vân Lâu tan nát, đưa tay sờ nhẹ lên mặt người yêu chàng nghẹn ngào:

- Hàn Ni, không bao giờ anh xa em và cũng không ai có thể ngăn cách chúng mình được.

Tối hôm ấy, Vân Lâu viết một bức thư, gửi về nhà, lời lẽ thành khẩn:

“Con thà làm con bất hiếu chớ không thể giết Hàn Ni một cách gián tiếp được. Mùa nghỉ lạnh

năm nay con không về được, xin cha mẹ tha thứ cho... ”

Bức thư gây sóng gió ở Hương Cảng thế nào Vân Lâu cũng không cần biết. Có điều chỉ mấy hôm sau, khi Vân Lâu và gia đình Hàn Ni quây quần bên lò sưởi trong phòng khách thì chuông cửa reo vang, gian phòng đang ấm cúng và yên lặng đột nhiên bị quấy rầy, mọi người thối mắt nhìn ra. Tú Lan từ ngoài cửa bước vào với một phong thư trên tay:

- Thưa ông có thư bảo đảm.

Ông Dương tiếp thư đọc lướt qua, rồi liếc nhanh về phía Vân Lâu. Cái nhìn không bình thường lắm. Vân Lâu chồm tới. Bức thư gửi bằng đường hàng không với chiếc tem Hương Cảng. Vân Lâu chợt hiểu. Sự lo lắng từ đâu kéo tới vây quanh chàng.

Bà Dương hỏi chồng với nụ cười:

- Thư của ai thế anh?

Nhưng khi vừa nhìn thấy phong thư là mặt bà biến sắc ngay. Đỡ bức thư trong tay chồng, bà xé ra đọc nhanh. Mặt bà càng lúc càng thay đổi, con giận dữ hiện lên nét mặt:

- Thế này thì quá lắm rồi!

Vân Lâu chưa hề thấy bà Dương giận như thế, không hẳn chi giận không mà còn buồn khôn tả.

- Sao có chuyện chi đó? Anh ấy nói gì?

Ông Dương hỏi, bà Dương trả thư lại cho ông:

- Anh đọc thì biết! Thật quá lắm!

Vừa nói là nước mắt uất ức làm nhòa mắt, bà Dương không chịu được, đứng dậy bỏ chạy về phía cầu thang.

- Em Nhã! Em Nhã!

Ông Dương đặt thư xuống, đuổi theo vợ, sự kiện xảy ra thật nhanh khiến Hàn Ni hoảng hốt:

- Cha, chuyện gì thế cha?

Ông Dương vừa bước đến cầu thang, nghe con gọi thì ngừng lại, do dự một chút, ông nói:

- Con đi ngủ đi, chuyện chẳng có liên hệ gì đến con cả.

Nói xong, ông lại tiếp tục đuổi theo bà Dương.

Phòng khách chỉ còn lại Hàn Ni và Vân Lâu.

Vân Lâu đã đoán được chuyện, chàng bồn chồn bất an. Tính cha nóng như lửa, không biết trong thư người đã viết điều gì khiến cho bà Dương giận dữ thế. Nhìn Hàn Ni, chàng im lặng. Hàn Ni nhìn chàng với đôi mắt khó hiểu:

- Chuyện gì thế hở anh?

Vân Lâu lắc đầu:

- Anh cũng không biết, nhưng em lo lắng làm gì chuyện có quan hệ gì đến ta đâu? Có lẽ việc buôn bán của cha mẹ đấy.

Hàn Ni lo lắng:

- Em sợ không phải thế, vì thư từ thương mại làm gì gửi đến nhà riêng.

- Nhưng em lo lắng cũng đâu có giúp ích được gì? Có nhiều chuyện của người lớn mình làm sao biết được?

Hàn Ni nhìn Vân Lâu chăm chú:

- Em cảm thấy hình như chuyện này có điều chi không ổn...

Vân Lâu nhún vai, cắt ngang:

- Đừng có nghĩ bậy, đến đàn cho anh nghe đi.

- Anh muốn nghe bản gì?

- Khúc hát xứ Ấn.

Hàn Ni bắt đầu. Vân Lâu ngồi yên trên ghế, không phải để nghe vì đầu óc chàng đang bận quẩn với không biết bao nhiêu câu hỏi. Đột nhiên Vân Lâu cảm thấy giữa chàng và Hàn Ni đã bị ngăn bằng những con biển lớn, cố gắng bơi đến gần nhau nhưng khoảng cách vẫn xa vời, mà sức thì đã kiệt. Làm sao đây? Cả hai sẽ được cứu vớt hay sẽ phải chìm xuống biển sâu?

Một bản nhạc chấm dứt, Hàn Ni quay đầu lại:

- Anh còn muốn nghe nữa không?

Vân Lâu đứng lên:

- Thôi được rồi, Hàn Ni, em bệnh mới hết, đi ngủ đi kéo mệt. Anh đưa em về phòng nhé?

Hàn Ni nheo mắt nhìn người yêu:

- Anh đuổi em à?

- Anh không thích thấy em xanh xao thế này, anh muốn em thật khỏe mạnh!

Hàn Ni ngoan ngoãn bước về phía thang lầu.

Đêm thật khuya, Vân Lâu tin chắc rằng Hàn Ni đã yên ngủ, chàng mới bước tới phòng vợ chồng ông Dương, gõ nhẹ.

- Ai thế?

- Dạ cháu, Lâu đây.

Gian phòng yên lặng một lúc, ông Dương lại lên tiếng:

- Vào đi!

Vân Lâu đẩy cửa bước vào. Đây là lần đầu tiên chàng bước vào phòng ngủ của hai vợ chồng ông Dương. Gian phòng thật rộng, ngoài giường ngủ và bàn phấn ra, còn có một tủ sách lớn và bộ salon ba ghế. Ông Dương thường ngồi đây làm việc. Khi Vân Lâu bước vào, bà Dương đang nằm trên giường, mắt đỏ hoe. Ông Dương ngồi trên ghế xoay hút thuốc. Khói thuốc ngập đầy phòng, Vân Lâu bước vào, bà đưa mắt buồn bã nhìn chàng và hỏi:

- Hàn Ni đâu?

- Dạ, Ni đi ngủ rồi.

Ông Dương lên tiếng:

- Khép cửa lại, đến đây ngồi đi Lâu.

Vân Lâu đóng cửa lại, xong tới chiếc ghế ông Dương chỉ ngồi xuống. Nhìn sắc mặt nghiêm trọng của vợ chồng ông Dương, Vân Lâu hỏi hộp lạ:

- Bức thư ban nãy là của cha cháu viết cho bác phải không?

- Ủ! ông Dương nhả khói, ngược mắt nhìn đám khói mù trước mặt. Lâu, tôi rất tiếc là không thể để cậu ở nhà chúng tôi nữa.

Vân Lâu giật mình:

- Thưa bác...

Ông Dương lại nhả khói:

- Cậu ngồi xuống, lần trước tôi nhận cho cậu ở trọ quả thật là một lầm lẫn, để cậu yêu Hàn Ni càng lầm lẫn hơn. Bây giờ chúng tôi không thể để tình trạng lầm lẫn đó kéo dài và cậu nên tìm một nơi khác để trọ vậy.

- Thưa bác, bác có nghĩ rằng giải pháp của bác như thế có đúng không? Tại sao bác không chịu nghĩ đến Hàn Ni chứ?

Ông Dương quay lại nhìn thẳng vào mắt Vân Lâu. Ánh mắt thật bén:

- Chúng tôi đã nghĩ đến Hàn Ni, nghĩ đến nó rất nhiều. Chính vì vậy mà tình cảm mới rối ren thế này. Bây giờ không thể để như vậy được nữa, nhất định cậu phải rời khỏi nơi này.

Vân Lâu ngồi thẳng người:

- Bác có thể không để ý đến Hàn Ni, nhưng cháu thì ngược lại. Bác đuổi cháu lần này, không phải là lần thứ nhất. Nếu không vì Hàn Ni có lẽ cháu đã bỏ đi từ lâu rồi. Bây giờ, cháu đi, nhưng cháu không phải đi một mình mà là cháu đi với Hàn Ni!

- Ngồi xuống đi cậu, tại sao cậu lại hồ đồ, vô trách nhiệm thế, cậu định mang Hàn Ni đi, nhưng mang đi đâu chứ?

- Cháu sẽ mượn nhà cho Hàn Ni ở, chúng cháu sẽ lấy nhau, sống bên nhau, dù rằng không sống đời vợ chồng trên phương diện thể xác, cháu sẽ nuôi nấng...

Ông Dương cười nhạt:

- Cậu sẽ nuôi con Hàn Ni à? Cậu biết, tiền thuốc mỗi tháng cho Hàn Ni hai ba ngàn bạc, Hàn Ni lại không thể làm bất cứ một chuyện gì lao碌, không chịu được những xúc động mạnh, phải có người để chăm sóc, hầu hạ nó. Như vậy cậu lấy gì để nuôi sống nó chứ? Cậu đừng mong cha cậu gửi tiền cho cậu, ông ấy viết thư cho tôi bảo là nếu không về Hương Cảng thì sẽ cúp tiền ngay. Cậu còn trẻ, nên lúc nào cũng huênh hoang những lời vô trách nhiệm. Đừng có lý tưởng quá cậu còn phải học hỏi thật nhiều chuyện đời, cậu ạ.

Vân Lô choáng váng. Đột nhiên chàng thấy ngay được một điều, người đàn ông trước mặt cao lớn vĩ đại, còn chàng chỉ là một thứ bé con hèn mọn. Thời tiết đang ở vào lúc lạnh nhất thế mà trán Vân Lô đã ướt đầm mồ hôi.

Ông Dương đứng lên, trở lại giọng nói hiền hòa:

- Thôi đừng hấp tấp, cậu cứ ngồi xuống đó nghe tôi nói đây.

Vân Lô ngồi yên chăm chú nhìn ông Dương. Người đàn ông chững chạc và kín đáo. Chàng thấy kính trọng và thân mật, đó là thứ tình cảm mà Vân Lô không có với cha chàng.

Trong lúc Vân Lô dò xét đối phương thì ông Dương cũng đưa mắt ngắm gã thanh niên trước mặt, một gã con trai trẻ tuổi bông bột, dễ xúc động, nhiều tình cảm hơn là lý trí. Một mẫu thanh niên điển hình của thời trai trẻ. Với mẫu người như vậy, lòng nhiệt thành lúc nào cũng đầy đủ, nhưng thực ra khi ra đời họ thường chỉ gặp thất bại hơn là thành công. Điều đó ông Dương không có quyền trách cứ, dĩ nhiên! Hút một hơi thuốc, phà khói, ông thông thả nói:

- Cậu Lô, nếu cậu chịu khó suy nghĩ kỹ, cậu sẽ không nóng nảy như vậy. Cậu thử nghĩ xem có đúng không, mối tình giữa cậu với Hàn Ni, chúng tôi đã phản đối ngay từ đầu. Đó là vì sức khỏe và hạnh phúc của con tôi, chứ không phải vì tôi ghét cậu. Tôi yêu cậu nữa là khác. Lúc trước tôi nào có yêu cầu cha cậu để cậu ở nhà tôi đâu? Bây giờ... Theo tôi hiểu, ở trong trường cũng có nội trú, cậu vào ở đấy cũng tiện lắm, phải không?

Vân Lô yên lặng, ông Dương thấy cũng tội:

- Mối tình của cậu với Hàn Ni phát triển nhanh đến mức này, nếu Hàn Ni bình thường tôi còn biết mong mỏi gì hơn? Lúc nào chúng tôi cũng mong Hàn Ni mạnh khỏe, để có thể thành lập gia đình. Hàn Ni từ nhỏ tới lớn được giữ kỹ trong nhà, chưa hiểu tình yêu trai gái là gì, gần Hàn Ni, có lẽ cậu hiểu rõ hơn tôi điều ấy. Bây giờ cậu đột ngột bỏ đi, tôi biết con tôi có thể buồn đến chết. Hàn Ni là đứa con duy nhất của chúng tôi, như thế đủ biết chúng tôi yêu nó là nhường nào, không lẽ tôi để con tôi chết dễ dàng thế sao, phải không cậu?

Vân Lô mở to mắt, đột nhiên chàng như hiểu ra, quả thật mình chỉ là người hấp tấp ngu ngốc.

- Hôm nay tôi bảo cậu rời khỏi nhà tôi, đấy đâu phải là ý muốn của tôi. Làm như thế chẳng qua chỉ là một việc vụn vặt bất đắc dĩ, cậu phải hiểu là chính cha cậu đã ép buộc chúng tôi phải làm thế!

Mặt ông Dương đỏ gay, những sợi gân xanh hằn lên trán. Không khí nặng nề vây quanh. Một lúc thật lâu ông mới hạ thấp giọng:

- Cậu Lô, cậu phải hiểu và tha thứ cho chúng tôi. Chúng tôi không có quyền chống lại ý cha cậu. Tốt nhất là cậu nên về nhà, ở đây chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ Hàn Ni, bảo vệ

cho đến ngày cậu sang đây với nó. Cậu cứ tin chúng tôi.

Vân Lâu cắn môi:

- Không, cháu không thể bỏ về lúc này, bác ạ. Cháu không thể xa Hàn Ni cũng như Hàn Ni không thể xa cháu. Thà là mang tiếng cãi lại lệnh cha còn hơn là để Hàn Ni trong tình trạng nguy hiểm. Mới mấy hôm trước nghe tin cháu định đi về mà nàng đã ngã bệnh ba bốn hôm. Hàn Ni yếu như sợi khói, gió thổi cũng tan, vì vậy cháu phải ở lại. Giọng Vân Lâu thành khẩn hơn - Bác giúp cháu nhé, giúp cháu cũng như giúp Hàn Ni vậy.

Ông Dương nhìn gương mặt đau khổ của Vân Lâu, sự thành thật của hẳn khiến ông cảm động. Ông nhìn về phía vợ, bà Dương đang ngồi yên với nỗi đau khổ trăm bề. Hai mươi mấy năm qua, đây là lần đầu tiên sự đau khổ của vợ khiến ông xúc động.

- Cậu Lâu, tôi cũng muốn giúp cậu, nhưng... không nói dối gì cậu, tôi đã từng viết một bức thư trần tình thật thảm thiết cho cha cậu, nhưng cha cậu không chịu hiểu, cố chấp như thời trước... Nói tới đây ông ngừng lại một lúc mới tiếp. Cha cậu tuy là một người đã hấp thụ một nền tây học thế mà đầu óc vẫn thủ cựu vô cùng, anh ấy viện dẫn cả trăm lý do để phản đối cuộc tình giữa cậu với Hàn Ni. Ông bảo cậu là con trai duy nhất, cậu có nhiệm vụ duy trì dòng dõi, vì vậy cậu phải có một người vợ sanh con để cái đầy đàn. Ông Dương cười buồn, tiếp - Đó là chưa kể Hàn Ni không thể lấy chồng. Cậu thấy câu chuyện hoang đường không? Cha cậu còn trách chúng tôi, bảo chúng tôi là âm mưu từ đầu để cậu ở đây đặng gả tống đứa con gái tàn tật cho con trai anh ấy, định đoạt con... Vân Lâu, cậu phải hiểu, cậu không về, chúng tôi không muốn bị gán ghép mấy tiếng đó.

Vân Lâu cương quyết:

- Cha cháu không nên nói thế, người càng cứng cháu càng không về, vì khi về cháu sẽ không bao giờ được trở lại nữa.

Ông Dương lắc đầu:

- Cậu phải về.

- Không! Không! Không bao giờ!

Ông Dương xúc động:

- Cậu có biết là cha cậu viết thư cho tôi với những lời lẽ khiếm nhã thế nào không? Thôi được rồi, có một chuyện mà sớm muộn gì cậu cũng sẽ biết, tôi nói ngay một lần cho xong. Cậu Lâu, cậu biết sự liên hệ giữa tôi và cha cậu thế nào không?

Vân Lâu ngạc nhiên:

- Thì là bạn cùng du học bên Đức.

Ông Dương nhìn lên trần nhà:

- Vâng, đúng là bạn cùng du học ở Đức Quốc, cả hai cùng mượn một căn gác ở chung, tình thân như anh em ruột thịt. Cha cậu có một người vợ chưa cưới ở nước nhà, tuy là vâng theo lệnh cha mẹ đính hôn, nhưng vì trưởng thành bên nhau từ thuở nhỏ nên cũng thân thiết nhau chứ không

đến nỗi xa lạ như những cuộc hôn nhân khác. Thời gian ở nước Đức, vị hôn thê của cha cậu thường liên lạc thư từ sang thăm hỏi, một đôi lúc còn gửi cả ảnh sang. Người con gái đó rất đẹp, văn hay chữ tốt, cha cậu rất kiêu hãnh với bạn bè vì có một vị hôn thê như vậy. Sau đó, vì tình trạng chiến tranh, nên tôi trở về nước trước, còn cha cậu sang Mỹ học tiếp. Người vợ tương lai của cha cậu lúc ấy sống chung với bà mẹ. Hoàn cảnh chiến tranh làm tan nát gia đình, bà mẹ bệnh chết, nên chỉ còn một mình nàng trợ trợ. Cha cậu vì không yên tâm để vị hôn thê sống một mình nên nhờ tôi chăm sóc nàng hộ.

Ông Dương ngừng lại cười chua chát:

- Phần kế tiếp tôi thấy không cần phải kể thêm, vị hôn thê của cha cậu chính là bác gái cậu bây giờ.

Vân Lâu kinh ngạc nhìn ông Dương, rồi lại quay sang nhìn bà Dương, một câu chuyện thật bất ngờ mà chàng chưa hề nghe thấy. Nằm mơ cũng không ngờ, nhưng đây là sự thật. Hèn gì! Thảo nào cha mình lại không hận gia đình họ Dương sao được. Vân Lâu đứng ngơ ngác như khúc gỗ. Ông Dương buồn buồn:

- Bây giờ cậu đã hiểu rõ ân oán của hai gia đình rồi. Cậu biết không, những ngày đầu khi câu chuyện xảy ra, bà nội cậu còn sống, bà là một người thật nghiêm khắc, bà đã chỉ vào mặt chúng tôi chửi rửa nhiều câu thật nặng nề. Và lúc cha cậu trở về nước, người lấy vợ. Có một khoảng thời gian dài, hai gia đình không qua lại, mãi đến lúc cậu và cô em gái cậu chào đời, chúng tôi cũng có Hàn Ni, thì tình bạn mới phục hồi trở lại. Cậu hiểu không, tình cảnh của tôi lúc đó cũng không khác gì cậu bây giờ. Chúng tôi yêu bất chấp mọi trở ngại và đã vượt qua không biết bao nhiêu khó khăn, vì vậy chúng tôi rất thông cảm hoàn cảnh của cậu. Người không hiểu cậu, đó là cha cậu chứ không phải chúng tôi.

Vân Lâu chăm chú nghe, chàng hiểu ý ông Dương. Vâng, cha chàng không phải là con người sống bằng tình cảm, người lúc nào cũng nghiêm ngặt với giáo lý cổ xưa. Quay sang bà Dương, chàng hiểu sự thay đổi người đàn bà này quả là chuyện tự nhiên không tránh được. Hai người là hai thái cực, làm sao có thể sống đời với nhau được.

Ông Dương nói tiếp:

- Mấy năm gần đây tình bạn giữa tôi và cha cậu càng ngày càng tốt đẹp. Cha cậu cũng không nhắc lại chuyện xưa làm gì, mãi đến ngày cậu đặt chân vào gia đình này và yêu Hàn Ni, thì tình bạn giữa tôi và cha cậu lại rạn nứt. Cha cậu viết cho tôi mấy bức thư với lời lẽ thật tàn nhẫn. Chuyện hai mươi mấy năm trước lại được dịp nhắc đến một cách khó chịu, cha cậu mắng tôi là vừa cướp vợ lại muốn đoạt cả con. Ông Dương cười mỉa mai - Tôi không biết nói sao, vì không hẳn chỉ có một câu đó thôi mà ông ấy còn bảo là Hàn Ni, con gái anh thế nào tôi không được biết, có điều chỉ trong vòng nửa năm khiến được con trai tôi say mê, dám bất hiếu với cha mẹ như vậy thì tôi nghĩ rằng thật là đúng mẹ nào con nấy. Trong thư đây những câu như thế liệu cậu nghe được không? Nợ hai mươi mấy năm qua rồi, bây giờ định đòi? Đòi đến bao giờ, chúng tôi phải mang nợ đến ao giờ mới dứt?

Đứng dậy, ông Dương thở dài, đi một vòng phòng, đến trước mặt Vân Lâu ông đứng lại:

- Cậu Lâu, bây giờ cậu đã rõ tất cả, tôi nghĩ cậu nên về, bằng không tôi và bác gái cậu chắc tội cao như núi, không bao giờ gột sạch được. Cậu Lâu, chúng tôi thà là để mất Hàn Ni chớ không

bao giờ chịu được tiếng oán cao bằng trời.

Vân Lâu ngồi yên, lòng rối như tơ vò. Chàng không biết phải tính sao. Một lúc thật lâu, chàng như nghĩ ra. Phải rồi! Vân Lâu đứng dậy, chàng nhìn thẳng vào vợ chồng ông Dương quyết định:

- Thưa hai bác, bây giờ cháu đã hiểu được những điều mà thuở xưa cháu không biết. Chuyện của người lớn, cháu không biết là lỗi tại ai, vì trong một câu chuyện tình khó có kết luận ai ngay ai tội. Có điều, cháu cảm thấy, hai bác thật xứng đôi. Riêng về chuyện của cháu và Hàn Ni, ngay từ lúc đầu, cha cháu đã không khách quan nhận định, ông phản đối chẳng qua vì mối hận cũ. Bệnh của Hàn Ni lại là cái cơ hay cho ông. Sự thật, nếu Hàn Ni chẳng có bệnh gì cả, cháu biết cha cháu vẫn phản đối như thường. Vì vậy, trong hoàn cảnh này, cháu nhất định rồi, cháu sẽ không về! Ngày tháng trôi qua, mong rằng cha cháu sẽ hiểu. Riêng đối với những bức thư mà cha cháu gửi cho hai bác, thì... Vân Lâu nhìn ông Dương rồi quay sang bà Dương - Cháu không cần xem cũng có thể đoán được nội dung. Hai mươi mấy năm trước, hai bác đã có đủ can đảm thoát khỏi dư luận, thì bây giờ hai bác làm sao lại buồn vì những lời lẽ trong thư chứ?

Ông Dương kinh ngạc, đây là ai? Con của Mẫn à? Mẫn làm gì có được một thằng con hiểu biết như vậy? Ông thích thú quay sang nhìn bà Dương cảm thông. Vân Lâu lại tiếp:

- Ngoài ra còn một điều nữa, tại sao lúc xưa hai bác bắt chấp dư luận để chiến đấu cho tình yêu được, thế mà bây giờ lại ngăn cản không cho cháu yêu Hàn Ni. Chịu thua mà bảo là hiểu được tình yêu ư? Chỉ vì mấy bức thư của cha cháu mà hai bác định hy sinh mối tình của cháu với Hàn Ni à? Sao hai bác ích kỷ như vậy?

- Cậu im mồm! Bà Dương nãy giờ ngồi yên, vụt đứng dậy lên tiếng - Cậu lộn xộn lắm điều quá, bực mình quá! Bà không nói thêm được câu gì nữa, quay sang chồng cầu cứu - Anh, bây giờ ta phải tính sao?

- Còn tính sao nữa, bà không nghe cậu bé lắm điều này nói sao? Làm thế nào đi nữa nó cũng không chịu về Hương cảng, không lẽ chúng tôi phải lôi hắn đi à? Thôi thì đành theo hai đứa nó xuống địa ngục vậy.

Bà Dương dở khóc dở cười nhìn chồng:

- Anh, chỉ có cách đó thôi sao?

- Vâng, theo anh thì chỉ còn một cách đó thôi.

Vân Lâu yên lặng nhìn về phía hai vợ chồng già, mắt chàng đột nhiên ướt hần. Cúi người xuống, chàng không biết phải nói sao để bày tỏ nỗi xúc động của lòng mình.

Vân Lâu yên lặng bước ra cửa.

Chương 16 -

Nhưng, chuyện không phải chỉ có thế là hết.

Buổi chiều hôm sau, Vân Lô nhận được một điện tín vắn vắn có mấy chữ:

“Mẹ con bệnh nặng, về gấp”.

Cầm tờ điện tín trên tay, Vân Lô vừa lo lắng vừa nghi ngờ. Giấu Hàn Ni, Vân Lô đem bức điện tín đến cho vợ chồng ông Dương để phân tích:

- Nếu mẹ con bệnh thật, có lẽ con không thể không về, nhưng chỉ sợ đây là một âm mưu để bắt con phải về.

Bà Dương nghĩ ngợi một lúc rồi mới nói với Vân Lô:

- Trong hoàn cảnh này dù mẹ cậu có bệnh thật hay không, cậu đều phải trở về. Chúng tôi có thể khuyến khích cậu tranh đấu cho tình yêu, nhưng không thể khuyến khích cậu trở thành đứa con bất hiếu.

Vân Lô bối rối:

- Con linh cảm tám mươi phần trăm chuyện này là giả, vì một người khỏe mạnh như mẹ con làm gì có thể ngã bệnh một cách tình linh và nguy kịch thế?

Ông Dương nói có vẻ trịnh trọng:

- Bác gái có lý đấy Vân Lô. Dù thế nào đi nữa, nhận được điện tín, cháu phải về ngay, không cần biết là giả hay thật. Nếu giả, cháu có thể trở qua ngay. Tình yêu dù có lớn thế nào cháu cũng không có quyền quên bổn phận làm con.

- Nhưng còn Hàn Ni?

- Hàn Ni à? Chúng tôi sẽ cố gắng liệu cách để lo cho nó... Hoặc là cháu cứ lén bỏ đi, tôi sẽ tìm cách nói dối với Hàn Ni. Rồi xong việc cháu sẽ trở qua ngay chớ gì.

Vân Lô bối rối:

- Con thấy không ổn. Làm sao có thể giấu được Hàn Ni, càng giấu chỉ càng làm cho bệnh Hàn Ni nặng thêm thôi.

Bà Dương chen vào:

- Nhưng làm sao không giấu nó được? Cháu đừng quên chuyện hôm trước. Một lần đã xảy ra thì đừng để lần thứ hai xảy ra đến.

Vân Lô suy nghĩ:

- Theo con nghĩ, trước nhất là đánh điện về nhà hỏi thăm tình hình trước. Con nghĩ phải có điều

gì mờ ám bên trong!

Ông Dương nói:

- Như thế cũng được, nhưng cháu có đánh điện về nhà cũng bằng thừa, vì nếu người nhà đã đối cậu, thì họ vẫn tiếp tục đối, chỉ có cách về nhà là hay nhất.

Nhưng Vân Lâu do dự. Về? Hay không về? Chàng không biết phải xử trí cách nào cho ổn. Không về, được tin mẹ bệnh nặng mà không về, đâu có làm thế được! Vân Lâu ngồi nơi phòng khách với tâm sự ngổn ngang. Hàn Ni đàn hết bản này đến bản khác, mà Vân Lâu còn tâm trí đâu để nghe! Giữa lúc rối rắm như vậy thì một bức điện tín thứ nhì lại đánh sang, lần này là của Vân Nhi:

“Mẹ vì chuyện của anh và chị Hàn Ni mà đã cãi vã với cha, kết quả là áp huyết lên cao trở lại. Bệnh đang ở trong tình trạng nguy kịch, xin anh về gấp.

Vân Nhi”.

Kỳ này chính Vân Nhi gửi nên Vân Lâu mới tin là thật. Mẹ! Mẹ! Người mẹ hiền lành suốt đời chỉ biết kính chồng thương con, không bao giờ cãi lại lệnh chồng thế mà chỉ vì chàng, chỉ vì cung con mà đã bắt đầu phản kháng chồng đến nỗi phải ngã bệnh. Tội thật! ta hồ đồ thật! Một thằng con bất hiếu không thể tha thứ. Tại sao ta lại nghĩ bức điện tín trước là giả, là láo? Nếu ta tin, thì giờ này có lẽ đã ở cạnh giường bệnh của mẹ rồi. Bây giờ đã gần mười giờ đêm làm gì còn phi cơ. Sớm nhất cũng phải đến mai mới trở về Hương Cảng được. Giữ chặt bức điện tín trong tay, Vân Lâu chạy nhanh lên lầu trở về phòng với những tiếng gào uất nghẹn:

- Mẹ! Mẹ!

Bà Dương đuổi theo, đẩy cửa ra thấy Vân Lâu ngồi trên ghế hai tay nắm chặt bức điện tín, đang đau khổ uất ức:

- Tôi ngu thật, tôi khốn nạn thật.

Bà Dương vừa cầm bức điện tín vừa chạy nhanh xuống lầu, vừa nói với lại:

- Đừng lo, để tôi gọi điện thoại hỏi thăm các chuyến bay xem. Cậu cứ bình tĩnh đi, Hàn Ni sắp lên tới kia.

Hàn Ni từ ngoài cửa bước vào, mặt nàng tái xanh, nàng bước đến ôm lấy đầu chàng hỏi:

- Anh Lâu anh làm sao thế? Có chuyện gì hở anh?

Vân Lâu cố gắng nén lòng:

- Không, không có gì cả Hàn Ni ạ, đột nhiên anh thấy nhức đầu lạ lùng.

- Anh nhức đầu à? Thế thì anh bị bệnh rồi.

Vân Lâu choàng tay ôm Hàn Ni, chàng không dám ngẩng đầu lên:

- Không sao đâu, chỉ một lát là khỏi ngay, em để anh ngồi yên một tí lá chắc chắn khỏi mà.

Hàn Ni lo lắng:

- Để em mời bác sĩ Lý đến nhé.

- Không, không cần em ạ.

Bà Dương đã trở lại, Hàn Ni đưa mắt sợ hãi nhìn mẹ:

- Mẹ, mẹ gọi điện thoại mời bác sĩ Lý đến đi, anh Lâu bị bệnh rồi.

- Hàn Ni con xuống lầu rót cho Vân Lâu ly nước cho Vân Lâu uống thuốc. Bác sĩ bảo không sao đâu, nghỉ một đêm đến sáng là khỏi ngay.

Hàn Ni ngoan ngoãn buông Vân Lâu ra:

- Vâng!

Nàng chạy nhanh xuống lầu. Sau khi Hàn Ni đi rồi, bà Dương mới đến cạnh Vân Lâu nói nhỏ:

- Bác trai cậu đã mua vé phi cơ tám giờ sáng mai để cậu về Hương Cảng, nhưng cậu đừng nói gì cả. Đây này, viên thuốc an thần đây, tí xíu Hàn Ni đem nước lên cậu uống nó đi. Trước mặt Hàn Ni, cậu đừng nói gì cả nữa nhé. Ngày mai lúc cậu đi, nhất định là nó ngủ yên. Cậu đi rồi, tôi sẽ cố tìm lời để nói với nó. Nếu cậu nói ngay bây giờ tôi sợ nó chịu không nổi thì nguy. Cậu đừng lo gì cả, tôi sẽ cố gắng lo cho nó. Về bên ấy, nếu không có gì đáng ngại thì ráng thu xếp trở về đây thật nhanh. Trường hợp ngược lại, nếu mẹ cậu... Bà Dương vội nói chữa ngay - Nếu có chuyện gì cậu cứ gọi điện thoại cho bác trai, chứ đừng có...

Vừa nói tới đây, Hàn Ni đã mang nước bước vào. Bà Dương lấy thuốc cho Vân Lâu uống, Vân Lâu đã lấy lại được bình tĩnh, chàng suy nghĩ, tình trạng đã đến nước này, thì chỉ còn biết làm theo lời bà Dương mà thôi. Chàng không dám nghĩ đến Hàn Ni, chỉ đưa mắt cảm ơn nhìn bà Dương.

Bà Dương giục Hàn Ni:

- Thôi chúng ta ra ngoài để Vân Lâu nghỉ cho khỏe.

Hàn Ni bịn rịn:

- Để con ở đây một chút đi, bao giờ anh ấy ngủ con về phòng cũng được.

Bà Dương không chịu:

- Không được, con ở đây làm sao Vân Lâu ngủ được?

- Con không làm rộn anh ấy đâu. Con chỉ ngồi bên này thôi, anh Lâu bệnh rồi anh ấy khát nước...

Bà Dương nháy mắt với Vân Lâu:

- Cậu Lâu thôi cậu ngủ đi nhé!

Vân Lâu đành leo lên giường, đắp chăn kín. Bà Dương đi ra. Hàn Ni ngồi lại trên ghế, chú chó Khiết nằm bên chân nàng. Nàng lo lắng nhìn Vân Lâu. Vân Lâu đau khổ nhìn lại gương mặt người yêu. Một mối tình êm ả. Hàn Ni! Hàn Ni! Anh có còn nhìn thấy em nữa chăng? Nếu...

Nếu chẳng may mà mẹ anh... Không? Không làm gì có chuyện đó được. Vân Lâu lắc đầu thật nhanh. Hàn Ni hoảng hốt:

- Anh còn nhức đầu à? Để em xoa dầu cho anh nhé?

Vân Lâu nắm lấy tay người yêu, cổ nghẹn lại, chàng lắp bắp:

- Không sao đâu em. Bây giờ anh chỉ muốn nghe em hát, em hát bản “Không bao giờ xa nhau” cho anh nghe đi.

Hàn Ni bắt đầu hát giọng hát ấm và nhẹ:

”Không bao giờ xa nhau

Vì hình bóng em mãi trong tim anh làm sao xa nhau cho đành

Hãy tin anh

Đời keo sơn cho tình dài mãi bên nhau

Ngoài em anh còn ai để nghĩ đến đâu!”

Hàn Ni! Hàn Ni! Vân Lâu nhắm mắt lại, tim chàng gào thét tên người yêu. Lời của bản nhạc này do anh viết. Anh viết nó vì em. Hàn Ni! Hãy đợi anh! Ngày mai khi thấy anh đi rồi anh mong em đừng khóc, Hàn Ni em đừng buồn, đừng nghĩ quẩn em nhé! Rồi anh sẽ trở lại. Cầu mong mẹ anh không sao cả để anh được trở lại bên em và sẽ được nhìn thấy em vẫn bình thường.

”Làm sao anh xa em

Làm sao anh xa em

Hình bóng em còn đó

Xin hãy tin rằng... “

Hàn Ni ru nho nhỏ mãi cho đến lúc thấy Vân Lâu nhắm mắt nằm yên, nàng nghĩ rằng chàng đã ngủ, nên nhẹ đứng lên, kéo chăn đắp cho chàng. Đứng chần chờ một lúc trước giường, nàng cúi xuống hôn nhẹ lên môi Vân Lâu và thì thầm:

- Anh Lâu, anh ngủ ngon nhé, ngày mai thức dậy sẽ hết đau, bây giờ em về.

Vân Lâu nghe tiếng bước chân xa dần, đột nhiên chàng linh cảm như những bước chân kia sẽ mãi mãi xa chàng. Vân Lâu muốn hét to lên để gọi Hàn Ni trở lại, nhưng rồi chàng lại cố nén xuống. Có tiếng Hàn Ni gọi chớ Khiết bên ngoài cửa. Đèn phụt tắt, tất cả chìm trong im lặng.

Vân Lâu mở to mắt, nằm yên nhìn bóng tối, đầu óc trống không. Một lúc, có tiếng động ở cửa, đèn lại bật sáng. Vợ chồng ông Dương bước vào mang vé phi cơ đến cho Lâu.

- Vé phi cơ đây, tám giờ sáng mai phi cơ cất cánh. Nhờ có người quen làm việc trong hãng hàng không, bằng không dễ gì mua được. Giấy thông hành còn đó chứ?

Vân Lâu gật đầu:

- Cảm ơn bác, cháu làm phiền hai bác quá!

- Ban này đi ngang qua bưu điện, tôi đã đánh điện tín thông báo bên nhà rồi. Cha cậu sẽ ra đón cậu, nếu...

Ông Dương ngưng lại, ông định nói thêm là nếu cha cậu còn cảm thấy... Nhưng lại thôi, ông lái câu nói sang chỗ khác:

- Bây giờ cậu sắp xếp quần áo đi, chỉ cần mang theo mấy bộ thôi vì cậu còn trở lại mà.

- Vâng, không cần mang theo cũng được, vì đồ ở nhà cháu cũng còn. Thưa hai bác, lần này về nhà, cháu không biết mình sẽ ở lại bao lâu. Nếu may, mẹ cháu sớm lành, thì cháu sẽ trở lại sớm, còn nếu có trở ngại gì... cháu cũng không biết đến bao giờ...

Vân Lâu nheo lờ, ông Dương an ủi:

- Đừng bi quan quá, Vân Lâu ạ. Trời bao giờ cũng thương người lành, mẹ cháu ở hiền chắc cũng không đến nỗi nào đâu...

Vân Lâu bối rối:

- Cháu không biết tính sao, thật bất ngờ quá, cháu muốn bác hiểu cho. Với Hàn Ni, nếu cháu bỏ đi mà không cho nàng biết, sợ mai đây khi thức dậy, biết được chuyện... không hiểu Hàn Ni sẽ thế nào...

Bà Dương nói:

- Bây giờ bỏ chuyện Hàn Ni sang một bên đi, vì tôi cũng biết sau khi cậu đi rồi tình trạng cũng khó xử lắm, nhưng chúng tôi sẽ tìm cách giải thích từ từ. Mai cậu đi xong, tôi sẽ cố giữ nó trong phòng. Hàn Ni nó tin tôi lắm, hai ba ngày sau cậu trở lại là êm đẹp cả.

Vân Lâu buồn:

- Tại sao không thành thật cho nàng biết ngay, Hàn Ni sẽ hiểu mà.

Bà Dương nói:

- Hiểu là một chuyện mà chịu đựng nỗi lại là chuyện khác, Hàn Ni có thể hiểu cậu, nhưng tình thần và thể xác của nó làm sao chịu nỗi sự chia ly.

Vân Lâu cúi đầu nhìn xuống, chàng hiểu. Bà Dương đã suy nghĩ chắc chắn lắm rồi. Chàng không bao giờ xa được Hàn Ni, chàng không bao giờ bỏ được những lo lắng buồn phiền.

ông Dương lên tiếng:

- Thôi được rồi, bây giờ cậu sắp xếp áo quần đi, rồi ngủ sớm. Mai sợ còn bận rộn nhiều đấy. Riêng về Hàn Ni, cậu cứ yên tâm vì dù sao nó cũng là con tôi.

- Vâng, cháu biết.

Hãy ngủ đi! Tối nay làm sao ngủ được? Nỗi biệt ly làm tâm trí rối bời. Bệnh của mẹ khiến lòng đau thắt. Ngủ? Làm sao ngủ được chứ!

Đêm cũng thật dài mà cũng là thật ngắn. Vân Lâu mấy lần mở cửa, nhìn về phòng Hàn Ni, mấy lần muốn hét lên cho hả hê tâm sự. Nhưng chỉ biết đưa mắt nhìn lặng câm. Bước đến cửa sổ, nhìn những đám mây cao trên trời, Vân Lâu giận mình sao chẳng là chim để chắp cánh bay về Hương Cảng. Bây giờ chàng mới ý thức được ý nghĩa câu:

“Cha mẹ còn sống, không nên đi xa.

Mười tháng cuu mang, ba năm bú mớm. Ôi mẹ! Mẹ Oi!”.

Trời gần sáng. Bà Dương thức giấc và bảo sửa soạn bữa điểm tâm cho Vân Lâu. Hành lý của chàng trẻ tuổi chỉ là một chiếc xách tay du lịch. Đồ đạc trong phòng vẫn giữ nguyên, những bức họa dở dang vẫn còn để đấy, phần lớn là chân dung Hàn Ni, riêng bức vừa ý nhất, chàng đã treo ở trong phòng của Hàn Ni từ lâu rồi. Trước khi đi, Vân Lâu để lại một mảnh giấy trên bàn:

”Hàn Ni,

Trước ngày anh trở lại, em sắp xếp lại những bức họa hộ anh nhé? Được không? Nhớ lo cho anh đừng để nó đóng bụi. Lúc nào anh cũng nhớ đến em.

Vân Lâu.”

Cho Hàn Ni có một công việc để làm, hầu quen bớt nỗi nhớ thương. Vân Lâu chặn mảnh giấy dưới thước kẻ và xuống lầu. Ông bà Dương đang ngồi đợi. Bữa điểm tâm thật ngon, nhưng Vân Lâu không làm sao nuốt trôi được. Đẩy chén qua bên, chàng đứng dậy, mắt nhòa lệ:

- Thưa hai bác...

Bà Dương khoát tay:

- Không cần nói chúng tôi hiểu rồi, cậu dùng thêm com đi?

Vân Lâu ngược mắt nhìn lên lầu:

- Cháu không làm sao nuốt trôi được, Hàn Ni thế nào bác?

Bà Dương bảo:

- Tôi vừa mới lên thăm, nó vẫn còn say ngủ. Bây giờ mắt giờ rồi?

- Dạ bây giờ mười!

- Vậy thì cậu cũng nên đi đi, còn phải qua trạm quan thuế xét hành lý thôi lắm.

ông Dương nói:

- Để tôi đưa cậu đến phi trường.

- Dạ cháu gọi taxi đi cũng được ạ.

Ông Dương cắt ngang:

- Vân Lâu, để tôi đưa cậu đi, cậu đừng quên rằng cậu là người nhà tôi nhé, chỉ sợ con Hàn Ni vô phúc.

Vân Lâu ngược nhìn lên lầu, khoảng cách thật gần, nhưng thật xa, tiếc là không có cách để bay lên. Lòng buồn chất ngất. Tạm biệt em Hàn Ni! Tạm biệt!

Ông Dương hối thúc:

- Nhanh lên đi, coi chừng trễ bây giờ, trễ là khổ đấy, vé tàu bay cuối năm đâu phải dễ kiếm. Trễ một lần là không biết chờ đến bao giờ mới có vé khác đấy!

- Vâng!

Vân Lâu mặc áo veste vào, chàng cầm xách tay lên và nói với bà Dương:

- Bao giờ Hàn Ni thức dậy, xin bác nói lại với nàng là cháu không phải muốn bỏ đi thế này, cháu đã định viết cho nàng một bức thư, nhưng lòng cháu bối rối quá nên cháu không thể viết được, xin bác nói lại và bảo là cháu yêu Hàn Ni lắm!

- Được rồi, cậu cứ đi đi, tôi sẽ nói lại với nó.

Vân Lâu không thể chần chừ nữa, chàng theo chân ông Dương bước ra cổng, bà Dương đứng nhìn theo, giữa lúc đó trên lầu bỗng vọng lại tiếng hét thật to. Cả ba người cùng giật mình quay lại. Vân Lâu buông túi xách xuống, chạy nhanh vào nhà, vừa tới thang lầu chàng nghe từ đầu thang vọng lại tiếng gọi thứ hai:

- Anh Lâu!

Hàn Ni đang đứng ở bậc thang trên cùng, tay cầm mảnh giấy, mặt trắng bệch, thân thể run rẩy như chiếc lá trong mùa thu.

- Anh Lâu đối em, cái gì anh cũng đối em hết... anh bỏ đi, sao tàn nhẫn như vậy?

Hết xong, thân nàng chợt mềm ra, ngã chúi xuống thang. Vân Lâu hoảng hốt:

- Hàn Ni!

Chàng định chạy lên đỡ lấy nàng nhưng không còn kịp nữa. Hàn Ni đã rơi xuống, ngã trước chân chàng. Tay chân rã rời, Vân Lâu cúi xuống bế người yêu lên:

- Hàn Ni! Hàn Ni! Hàn Ni!

Bà Dương đã chạy đến, này giờ sự xuất hiện quá đột ngột của Hàn Ni làm bà ngẩn ra như trời trồng, bây giờ mới chợt tỉnh, bà hét:

- Buông nó ra, đi gọi bác sĩ nhanh lên!

Trong cơn bối rối, Vân Lâu đặt Hàn Ni nằm trên ghế dài, ông Dương đã đến máy điện thoại gọi bác sĩ Lý. Vừa đặt máy xuống là ông chạy ngay về phía Hàn Ni:

- Mười phút bác sĩ Lý đến, đừng ai làm gì cả, ráng giữ nhiệt độ Hàn Ni như cũ nhé.

Câu nói của ông Dương làm Vân Lâu sực tỉnh, chàng cởi áo ra choàng vào người Hàn Ni. Nắm lấy bàn tay lạnh của Hàn Ni, chàng gọi:

- Hàn Ni! Hàn Ni!

Mảnh giấy trong tay Hàn Ni rơi xuống, không phải là mảnh giấy của Vân Lâu viết để lại, mà lại là bức điện tín của Vân Nhi đánh sang. Trong một phút lơ đãng, Vân Lâu đã để rơi đầu đó để Hàn Ni nhặt được. Ông Dương đứng bên Hàn Ni, cúi xuống điềm tĩnh nhìn con gái. Ông là người duy nhất trong nhà còn giữ được bình tĩnh. Đầu Hàn Ni ngã sang bên, gương mặt tái xanh không tí máu.

Ông Dương đứng thẳng người lại, nói với Vân Lâu:

- Cậu Lâu, để tôi gọi xe đưa cậu ra phi trường, bây giờ tôi không thể đi được rồi.

Vân Lâu bối rối:

- Đi bây giờ sao? Không được, trong lúc này cháu không đi đâu hết.

Ông Dương giận dữ:

- Đừng nói bậy, mẹ cậu đang cần cậu. Hàn Ni đối với cậu quan trọng hơn mẹ cậu à? Tôi chưa hề thấy một thằng con trai nào bất hiếu như cậu!

Câu nói của ông Dương như những ngọn roi quất thẳng vào tim Vân Lâu. Hàn Ni với mẹ, mẹ với Hàn Ni, chọn ai bây giờ đây? Giữa con bối rối, Vân Lâu nghe tiếng ông Dương gọi taxi. Xe đã đến, cầm xách tay Vân Lâu lên, ông Dương nói:

- Đi nhanh lên đi, nhớ tàu bây giờ!

Vân Lâu đau khổ nhìn về phía Hàn Ni:

- Cháu không thể đi được, bây giờ cháu không thể đi được!

Ông Dương nắm lấy vai Vân Lâu đẩy mạnh:

- Đi! Cậu là con trai, phải cho ra con trai chứ! Hàn Ni sẽ khỏi, đây có phải là lần đầu nó ngã bệnh đâu? Cậu đi nhanh đi, mẹ cậu đang cần cậu, đi đi! Giọng ông Dương rít lên - Cậu có còn là thanh niên không? tại sao không biết bổn phận làm con tí nào cả vậy? Đi!

Trán Vân Lâu toát mồ hôi, trong tiếng hét của ông Dương, chàng chỉ còn là chiếc máy, để mặc ông Dương đẩy ra cổng. Gió lạnh bên ngoài thổi qua, thật lạnh. Vân Lâu bối rối:

- Thưa bác...

- Đi, đi, đi! ông Dương xua đuổi, mắt ông như nhìn thấu tận cùng quả tim chàng. Cậu đi đi, con người sống trên đời ngoài tình yêu còn bị ràng buộc bởi nhiều thứ tình khác nữa. Bây giờ cậu xa Hàn Ni sẽ không ai trách cậu điều gì được, trái lại, cậu sẽ thuộc hạng người bất hiếu!

Vân Lâu nhắm mắt lại, cắn lấy môi, chàng đã hiểu ý ông Dương. Lắc đầu mạnh, chàng quyết định ngồi vào xe, ông Dương đưa hành lý và vé máy bay cho chàng, rồi bảo tài xế:

- Đến phi trường!

Vân Lâu vịn tay lên cửa xe, chàng nói như hét:

- Bác nhớ đánh điện tín cho cháu biết tất cả tình hình bên này nhé!

- Cậu yên tâm!

Xe nổ máy chạy nhanh về phía phi trường. Nửa tiếng đồng hồ sau, Vân Lâu đã có mặt trong chuyến phi cơ về Hương Cảng.

Chương 17 -

Vân Nhi đợi Lôu tại phi trường. Lôu xuống phi cơ, bước nhanh về phía Vân Nhi Cuộc hành trình gần một tiếng đồng hồ không làm sao cho khối óc chàng trầm tĩnh lại. Gặp cô em gái, Vân Lôu hỏi ngay:

- Mẹ sao thế em?

Vân Nhi đáp ứng:

- Về nhà anh sẽ biết ngay, Vân Lôu hỏi tới:

- Mẹ có sao không hay là...

Vân Lôu hoảng hốt, không lẽ sự trở về của chàng đã quá muộn rồi sao?

Vân Nhi vội trấn an:

- Không, không sao cả anh ạ, mẹ khỏe nhiều rồi, về nhà anh sẽ thấy!

Vân Lôu nhìn Vân Nhi nghi ngờ, chàng cảm thấy cô em gái có điều gì giấu diếm mình. Tình hình chắc nghiêm trọng lắm nên Vân Nhi mới có vẻ bối rối, bất an như vậy. Ngồi lên xe taxi, yên lặng cắn môi, xe cô dập diu trên đường càng làm cho Vân Lôu trĩu nặng. Hàn Ni đang ở trong tình trạng sống chết không biết ra sao, còn mẹ thì... không lẽ, chàng quay đầu sang Vân Nhi hỏi dồn:

- Mẹ làm sao mới được chứ? Mẹ ra sao nói cho anh nghe xem.

Vân Nhi hốt hoảng, đưa mắt sợ sệt nhìn anh. Chưa bao giờ nàng thấy ông anh nàng có thái độ hung hăng đến thế. Thái độ lỏng lẻo của một con thú dữ bị nhốt trong lồng. Nàng lo sợ, không dám nói lộ điều gì cả chỉ đưa mắt nhìn anh van xin:

- Sắp tới nhà rồi một tí nữa anh sẽ biết ngay mà!

Trên mặt Vân Nhi như ướt lệ, Vân Lôu không hỏi thêm, lòng chàng nặng như đeo đá.

Mới về đến nhà, vừa xuống xe, Vân Lôu chạy nhanh vào phòng khách đụng ngay bụng một người đứng trước mặt. Người cha già với mái tóc bạc, với khuôn mặt mệt mỏi:

- Đồ đại bất hiếu, mãi đến bây giờ mà mới chịu về à?

- Cha, mẹ đâu rồi?

ông Mẫn trừng mắt:

- Mẹ mà à? Mà cũng biết đến mẹ cha mà nữa sao?

- Cha tha lỗi cho con. Nhưng mẹ bây giờ ở đâu cha?

Ông Dương chưa trả lời. Vân Lôu chết lặng, chàng đã nhìn thấy mẹ. Bà Mẫn từ trong nhà bước

ra, không gầy cũng không có sắc bệnh, nụ cười trên môi vẫn như ngày nào, hiền lành, thương yêu với một tí lo lắng:

- Vân Lâu, sao con ốm thế? Mẹ lo cho con chết được!

Vân Lâu không dám tin ở mắt mình. Chăm chú nhìn mẹ với một chút nghi ngờ, ngạc nhiên:

- Mẹ... mẹ... bệnh của mẹ thế nào?

Bà Mẫn cười, một nụ cười đầy an ủi:

- Mẹ có bệnh gì đâu, này con nhìn mẹ xem, chẳng qua cha con muốn dọa con đấy thôi.

Như một tiếng sấm lớn nổ vang trong đầu Vân Lâu. Vân Lâu muốn ngã xỉu tại chỗ. Chàng tựa lưng vào bàn, mở mắt hết nhìn cha, nhìn mẹ, rồi nhìn Vân Nhi, chàng không tin lời mình vừa nghe thấy. Vân Lâu lắp bắp:

- Tất cả... tất cả... cha mẹ và em... Ai cũng lừa dối lòng gạt tôi. Sao vậy? tại sao vậy?

Dáng dấp giận dữ, đau đớn của Vân Lâu khiến bà Mẫn hoảng hốt, bà nắm vạt áo con, hỏi:

- Vân Lâu, con làm sao... làm sao thế?

Vân Lâu đẩy mẹ sang một bên. Rồi đột nhiên, chàng quay đầu lại chạy nhanh về phía cửa, vừa chạy chàng vừa gọi to.

- Hàn Ni! Hàn Ni!

Chưa ra đến cửa là Vân Lâu đã ngã quỵ xuống, suốt buổi chiều hôm qua đến giờ, không một lần chớp mắt, không một hạt cơm vào miệng, lại còn phải đương đầu với bao nhiêu biến cố dồn dập, Vân Lâu không còn chịu nổi nữa, chàng đã hết sức.

Lúc tỉnh dậy, Vân Lâu thấy mình nằm trên giường. Mẹ và Vân Nhi đang đứng cạnh, một chiếc khăn ướt đang vắt ngang trán chàng. Thấy con tỉnh dậy, bà Mẫn cúi xuống, gương mặt già nua với đôi mắt rung rung lệ, bà dùng tay xoa xoa trên mặt Vân Lâu nói:

- Lâu, nửa năm rồi mới thấy mặt con mà con lại làm mẹ hoảng hốt. Sao khỏe chưa? Hử? Con thấy trong người dễ chịu chưa?

Vân Lâu nhìn mẹ, mắt chàng ngập đầy vẻ đau đớn buồn tủi:

- Mẹ, tại sao ai cũng lừa dối con thế? Quay sang Vân Nhi với ánh mắt trách móc, Vân Lâu tiếp. Em cũng thế nữa sao vậy? Nếu không có điện tín của em anh đâu có về. Tại sao ai cũng rắp tâm để lừa gạt tôi thế này? Vân Lâu lắc đầu tiếp - Tàn nhẫn quá!

Vân Nhi vội vã phân bua:

- Không phải em, chính cha đánh điện đấy, cha bảo là chỉ có thể làm thế mới gọi anh về được.

Vân Lâu ngồi bật dậy, nói như hét:

- Nhưng làm thế... có một người con gái đã suýt chết vì bức điện tín... Quay sang Vân Nhi, Vân Lâu nói - Nhi, anh nhờ em, em làm ơn gọi điện thoại đến phi trường hỏi xem chuyến máy bay

đi Đài Bắc gần như là chuyến mấy giờ, anh muốn trở sang ngay.

Vân Nhi thông cảm:

- Vô ích anh ạ, cha đã cắt tất cả giấy thông hành của anh rồi.

Bà Mẫn buồn buồn bảo con:

- Dù sao con đã trở về đây rồi, hấp tấp sang đấy làm gì? Con ốm xanh xao thế này, để mẹ mua thức ăn bổ dưỡng cho con. Đợi qua tết rồi mẹ sẽ năn nỉ cha con cho con trở về bên ấy cũng được vậy.

Vân Lâu nói như hét:

- Mẹ! Mẹ không biết, ở bên ấy có một người con gái đã ngã bệnh, mẹ man không biết gì cả, không chừng nàng đã chết rồi cũng nên. Tại sao cha mẹ không buông tha cho con chứ?

Bà Mẫn linh quỳnh:

- Vân Lâu, con đừng nóng, tất cả đều là do cha con sắp đặt hết cơ mà.

Vân Lâu ngồi dậy, bỏ đi:

- Để con đi tìm cha!

Bà Mẫn gọi theo:

- Này, này Lâu, mặc thêm áo đi, chuyện gì cũng từ từ nói chứ đừng có cãi lẫy với cha con nhé. Vân Nhi con chạy theo xem, đừng để trâu già, nghe con húc nhau coi chẳng được nghe con!

Vân Lâu xông vào phòng cha, ông Mẫn đang ngồi viết thư, nhìn thấy con, ông ngẩng đầu lên:

- Có chuyện gì thế?

Gương mặt ông Mẫn nghiêm nghị, khiến bao nhiêu con giận trong người Vân Lâu xì hơi ngay. Từ thuở nhỏ, Vân Lâu đã hiểu quyền uy và mệnh lệnh của cha là đinh đóng cột.

Chàng cố lấy lại bình tĩnh nói:

- Cha, cha làm ơn cho con trở lại Đài Bắc.

Ông Mẫn quắc mắt:

- Con vừa mới trở về nhà chưa hơn tiếng đồng hồ, làm gì lại đòi đi ngay? Bây giờ đủ lông đủ cánh rồi muốn bay đi đâu thì bay sao?

Vân Lâu van xin:

- Cha... Hàn Ni sắp chết rồi cha ạ.

Ông Mẫn ngả lưng ra sau ghế:

- Hàn Ni. Con thương Hàn Ni hơn cả cha mẹ nữa sao? Lại đây, ngồi xuống đây cha bảo.

Vân Lâu bắt buộc ngồi xuống ghế. Đôi mắt sáng dưới đôi mày sậm của cha đang nhìn chàng.

- Con phải biết, Hàn Ni đâu phải là cả cuộc đời con.

- Cha! Vân Lâu đau khổ, cắn môi, nghẹn lời. Cha, cha đâu có hiểu, Hàn Ni chính là nguồn sống của con đó.

- Tại sao con lại tự tìm đến cái khổ chi vậy. Tình yêu là một trò bịp bợm, ngoài cái thú làm con điên đảo ra, nó không mang đến một lợi lộc nào cả. Đó là chưa kể, nếu con yêu một người con gái bình thường thì cũng không đến nỗi nào, đằng này con lại yêu một đứ con gái yếu tướng như vậy, có phải là con tìm hổ để tự nhảy xuống không? Con tưởng cha gọi con về là hại con sao? Cha cứu con đó mà con đâu biết?

- Cha, cha không hiểu con, nếu quả thật đây là hổ sâu đau khổ, thì con vẫn tự nguyện nhảy xuống.

- Vì vậy tao mới cứu mày!

Vân Lâu không nhin được, lên tiếng:

- Cha, cha tưởng cha là Thượng Đế hay sao?

- Tao không phải là Thượng Đế nhưng tao là cha mày!

- Cha là cha con, đúng, nhưng cha không phải là chủ thân xác con, cha không có quyền điều khiển linh hồn, ý chí và tình cảm của con. Cha ích kỷ, cha lường gạt con vì suốt đời cha chưa hiểu thế nào là ái tình, vì vậy cha phản đối tình yêu của người khác, vì vậy bác Nhã mới bỏ cha, cũng vì vậy mà cha đã không muốn con yêu con gái người ta...

Ông Mẫn giận dữ quát:

- Im mồm, đi ra! Đồ không biết tốt xấu là gì cả. Mày đừng mong trở lại Đài Bắc, tao bảo không là không!

Bà Mẫn vội vã chạy tới kéo tay Vân Lâu đi:

- Hai cha con làm cái gì kỳ vậy, mới nhìn thấy mặt nhau mà đã to tiếng rồi. Vân Lâu, sao vậy? Trời lạnh thế này mà ướt đầm mồ hôi, tay chân lạnh ngắt không sợ bị bệnh sao? Lại đây!

Bà Mẫn cố gắng kéo Lâu ra khỏi phòng. Về tới phòng ngủ, đột nhiên Vân Lâu mệt mỏi lạ lùng, chàng quy xuống ôm lấy chân mẹ khóc như trẻ con:

- Mẹ! Mẹ cứu con! Mẹ làm ơn giúp con, để con được trở về Đài Bắc!

Lòng mẹ thương con khiến bà Mẫn bối rối:

- Vân Lâu, con làm sao thế? Đứng dậy đi mẹ sẽ tìm cách giúp con.

Nhưng quyền uy của mẹ đâu có bao nhiêu. Nhiều ngày trôi qua mà bà Mẫn vẫn không làm gì được. Ông Mẫn là người đàn ông cứng rắn khò thuyết phục khiến Vân Lâu càng ngày càng hao gầy. Tin tức Đài Bắc lại biệt tăm, không có thư cũng không có điện tín. Vân Lâu đánh đi ba bốn lần, nhưng chỉ như đá mò biển. Điều này càng khiến chàng lo buồn hơn.

Nhất định là Hàn Ni đã gặp chuyện chẳng lành. Vân Lâu đi lại trong phòng tự nghĩ... Hàn Ni chần chẫn gặp nguy hiểm, bằng không họ đã đánh điện tín sang cho ta biết tin rồi. Thế là chàng lại van xin bà Mẫn:

- Mẹ, mẹ, giúp con đi mẹ.

Tết đã đến, một cái tết vô nghĩa đối với Vân Lâu, giữa tiếng pháo nổ vang, đầu óc Vân Lâu chỉ nghĩ đến Hàn Ni. Đến ngày mồng ba thì người mẹ tốt bụng mới tìm được giấy thông hành cho chàng. Nắm tay con, bà Mẫn nghẹn ngào:

- Đi thì đi đi con, nhưng đi thế này cha con giận lắm đó, chắc ông cũng không gửi tiền cho con nữa đâu, con phải cố gắng tự lực cánh sinh, nhưng làm thế nào thì con cũng đừng quên mẹ nhé!

Như trái đất sau mấy ngàn năm, mấy vạn năm ngủ yên chột tỉnh, như mấy trăm thế kỷ đợi chờ, sau cùng Vân Lâu cũng ngồi được trên máy bay trở lại Đài Bắc. Mới đây mà đã mười một ngày.

Chiếc taxi lướt nhanh giữa ánh đèn rực rỡ trong mưa, chạy về phía đường Nhân Nghĩa. Vân Lâu ngồi trong xe mà hồn gửi tận đâu đâu. Hàn Ni, Hàn Ni! Em thế nào? Em khỏe không? Hàn Ni! Sẽ không còn sức mạnh nào có thể ngăn cản đôi ta được nữa!

Hàn Ni! Hàn Ni! Em không được quyền ốm nhé! Không được quyền xanh xao nhé! Không được quyền khóc khi nhìn thấy anh!

Xe ngừng lại, Vân Lâu trả nhanh tiền rồi nhảy xuống, chàng nhấn chuông nhiều lần, tiếng chuông khản như vẫn kéo dài hàng thế kỷ. Cửa mở, đẩy cô Lan sang bên, chàng chạy nhanh vào phòng khách, gọi lớn:

- Hàn Ni!

Gian phòng khách thật lạnh... Hình như có một cái gì khác thường. Vân Lâu dùng chân lại ngo ngác, chàng nhìn thấy ông Dương trên ghế sa lông từ từ đứng lên với đôi mắt thật lạ.

- À! Cậu Lâu, cậu mới sang đấy à? Mẹ cậu thế nào?

Vân Lâu hấp tấp:

- Chuyện đó để cháu nói sau, Hàn Ni đâu? Có ở trong phòng không, cháu lên gặp nàng nhé?

- Đứng lại, cậu Lâu!

Vân Lâu vừa dợm mình chạy lên lầu thì đã bị Ông Dương chặn lại, chàng ngạc nhiên quay lại, gương mặt ông Dương có vẻ khác lạ, thật đáng ngại... Vân Lâu há hốc mồm:

- Bác... !

Ông Dương chậm rãi:

- Hàn Ni... nó chết rồi, lúc cậu bé nó đặt lên ghế, thì nó đã chết!

Vân Lâu chết đứng, chàng không tin lời mình vừa nghe là thật, chàng hét to:

- Hàn Ni!

Rồi chạy nhanh lên lầu, tông cửa vào phòng Hàn Ni.

- Hàn Ni! Hàn Ni! Em ở đâu?

Gian phòng trống vắng. Vẫn giường vẫn ghế, vẫn chăn nệm như cũ, nhưng không còn người. Bức họa Hàn Ni vẫn còn nằm yên trên giường. Vẫn nụ cười dễ thương, vẫn khuôn mặt hiền lành ngồi giữa ánh nắng chiếu lọt qua song. Tất cả vẫn nguyên vẹn như cũ, còn Hàn Ni đâu?

- Hàn Ni, em ở đâu? Em đừng đùa, hãy ra đây, Hàn Ni! Hàn Ni! Ra đây đi em!

Phía sau lưng có tiếng động. Vân Lô vội quay lại. Không phải Hàn Ni, mà là bà Dương. Đôi mắt lạnh buồn trang trọng, một bàn tay ấm đặt lên vai chàng.

- Nó... đi rồi, cậu ạ!

Vân Lô bấu chặt vai bà Dương hét to:

- Không! Không! Bác làm ơn cho cháu biết bác đã giấu Hàn Ni ở đâu? Cho cháu biết đi, tại sao bác cứ mãi dối cháu thế? Hàn Ni ở đâu? Ở đâu?

Ông Dương đã bước lên lầu, giữ lấy tay Vân Lô, ông nói từng lời một:

- Buông tay ra, Vân Lô! Cậu phải đối diện sự thật, chúng ta ai cũng phải nhìn nhận một sự thật là: Hàn Ni chết rồi!

Vân Lô vội vã:

- Không! Không! Hàn Ni chưa chết. Hàn Ni đã hứa là sẽ sống mãi bên nhau, Hàn Ni không chết! Không bao giờ! Quay người lại, Vân Lô nhìn quanh - Hàn Ni! Hàn Ni! Em ở đâu? Em ở đâu, anh van em mà, em ra với anh đi!

Không có Hàn Ni cũng không có người nào khác. Vân Lô chỉ thấy chú chó Khiết từ cầu thang chạy lên kêu thảm thiết. Vân Lô ôm chặt con chó vào lòng xiết mạnh:

- Khiết! Khiết! Đưa anh đi tìm Hàn Ni đi! Em bảo Hàn Ni đừng chết nhé. Chúng ta đi tìm đi!

ông Dương giữ tay Vân Lô:

- Cậu Lô, cậu phải đối diện với sự thật, đừng có điên. Hàn Ni đã chết thật rồi. Mộ nó ở trên núi Bắc Đẩu, muốn đi thăm không, tôi đưa đi?

Vân Lô nhìn ông Dương đăm đăm, chàng bắt đầu hiểu. Chàng hét to lên rồi chạy bay xuống lầu, tuôn ra phố, đi giữa lòng mưa bụi.

Chạy như thế không biết bao lâu, Vân Lô mới chệnh choạng đi chậm lại, mặc cho gió cho mưa thấm ướt áo. Đêm lạnh và ẩm ướt, những ánh đèn màu vẫn chói sáng... Vân Lô vẫn đi... Dẫm chân xuống vũng nước, băng qua con đường lầy lội, xe chạy san sát chàng vẫn không tránh né, khách bộ hành chạm vai cũng mặc, tiếng còi xe inh ỏi... Vân Lô vẫn bước tới. Mưa rửa ướt gương mặt thần thờ, như một chiếc máy Vân Lô cứ mãi tiến về phía trước.

Chương 18 -

Một năm lặng lẽ trôi qua, lại đến mùa gió bắc mưa phùn, trong tủ kính đầy ắp các món quà giáng sinh. Trên lễ đường, áo ấm bày la liệt, người qua lại tấp nập. Những ánh đèn điện đủ màu rực rỡ cả khu phố. Mưa bóng loáng mặt đường nhựa phản chiếu bóng người và ánh đèn. Đêm như được trang điểm và sống lại với một sức mãnh liệt.

Giữa không khí ồn ào như vậy, có một bóng người, có lẽ là người duy nhất, không bị ánh đèn lôi cuốn, khoác chiếc áo da, kéo trẻ cà vạt xuống, lầm lũi đi trong mưa với giá vẽ trên tay. Vân Lâu đấy. Hoạt cảnh chung quanh chẳng có ý nghĩa nào đối với chàng. Chìm đắm trong suy tư chàng bước những bước chân vội vã. Băng qua lộ lớn, vượt qua hẻm nhỏ, tìm tới một vùng đất trú yên tĩnh, Vân Lâu dừng chân trước cửa một gian nhà nhỏ và lấy chìa khóa ra mở cửa. Đón chàng chỉ có một gian phòng lạnh và tối. Bật nút điện lên, đặt giá vẽ lên bàn, chàng ngồi xuống ghé máy một cách mệt mỏi rồi và đưa mắt nhìn ra đám mưa mù ngoài song một cách vô thức. Vân Lâu đứng dậy đi đến bàn, cầm bình nước lên lắc nhẹ. Còn một tí nước chàng đổ ra ly, uống một ngụm và mân mê chiếc ly trong tay rồi thở phào. Chàng nhẹ bước đến cạnh bức tranh, kéo tấm vải phủ qua một bên, nhìn bức họa dở dang, chàng nâng ly, nói nhỏ:

- Mới đây mà đã một năm rồi, Hàn Ni à!

Thiếu nữ trong bức tranh sơn dầu im lặng nhìn chàng. Đây là bức họa mới nhất, bức họa thực ra không có gì xuất sắc. Suốt một năm dài gần như chưa một tác phẩm nào Vân Lâu ưng ý cả. Với bức họa mới nhất này, chàng vẽ một phần dựa vào ký ức một phần dựa vào sự tưởng tượng. Người thiếu nữ trong tranh mặc áo trắng, khuôn mặt dịu hiền ẩn qua lớp sương mù với nụ cười như mơ.

- Hàn Ni!

Nhìn vào khung vải, Vân Lâu gọi thầm, rồi quay người lại nhìn quanh, chàng lại gọi tiếp:

- Hàn Ni!

Gian phòng rộng khoảng tám chiếc chiếu, quanh bốn bức tường hầu như ngập đầu hình ảnh của Hàn Ni. Lớn có, nhỏ có, tranh sơn dầu có, tranh thủy mặc cũng có, bút than có... Không những chỉ là trên giường, ngay trên bàn, trên khung cửa sổ... đều có những nét phác họa. Riêng bức Hàn Ni ôm chú chó Khiết là không có, vì lúc dọn khỏi gia đình ông Dương chàng đã để bức họa đó lại làm quà kỷ niệm cho đô vợ chồng già đau khổ.

Dọn khỏi gia đình họ Dương, Vân Lâu còn nhớ lúc chàng cãi vã với vợ chồng ông Dương. Giọng bà Dương thật tha thiết:

- Tại sao? Tại sao cậu lại dọn đi. Không lẽ đến bây giờ cậu hãy còn giận tôi sao? Cậu phải hiểu lúc xưa tôi phản đối mối tình giữa cậu và Hàn Ni là một việc làm bất đắc dĩ mà.

Tại sao lại phải dọn đi. Chính Vân Lâu cũng không hiểu rõ. Có lẽ vì một chút phản kháng, có thể lắm, vì lúc Hàn Ni còn sống, bà Dương đã mấy lần xua đuổi chàng. Vì Hàn Ni, Vân Lâu đã ở lại, nhưng bây giờ, Hàn Ni đã đi rồi, chàng không còn lý do gì để ở lại một nơi đầy kỷ niệm này

nữa. Cũng có thể vì lòng tự ái. Kể từ lúc rời Hương Cảng trở sang Đài Bắc, tình gia đình kể như bị gián đoạn với lá thư từ con của cha chàng. Từ đây nguồn tài trợ đã bị cắt đứt, nếu Vân Lâu vẫn ở lại nhà họ Dương, thì có nghĩa là chàng sẽ sống bám vào gia đình này sao? Không, không, thể làm giống ký sinh trùng được. Phải thoát khỏi không khí khêu gợi sự nhớ thương này. Từng chiếc bàn, từng chiếc ghế, từ cành cây đến ngọn cỏ đều khiến Vân Lâu xúc động. Phải dọn đi, Vân Lâu tìm được ngôi nhà này, tuy nhỏ nhưng giản dị và đầy đủ tiện nghi.

Gần một năm nay sống ở đây, Vân Lâu thấy không đơn độc mà như có cả Hàn Ni nữa. Hàn Ni hiện diện trong tim, trong óc chàng. Vân Lâu đã có thói quen ngồi đọc thoại trong gian phòng trống này. Ngay trong tiềm thức, Vân Lâu đã khước từ chuyện Hàn Ni đã chết. Hàn Ni vẫn còn sống, nàng sống ở chân trời góc bể nào, hoặc sống ở một thế giới khác cũng được, chắc chắn là thế, Vân Lâu tin như vậy.

Đời sống là những ngày chịu đựng khổ sở, Vân Lâu bán xe gắn máy, khước từ sự giúp đỡ của gia đình ông Dương, chàng xin vào làm việc tại một công ty quảng cáo. Công việc một mặt kiếm tiền, một mặt có thể tiếp tục theo đuổi việc học. Đời sống tuy bận rộn nhưng trong những đêm vắng vẻ, Vân Lâu vẫn cảm thấy gian nhà lạnh lẽo vô cùng. Hàn Ni chỉ là một thứ “người đẹp trong tranh”. Chỉ cảm nhận chứ không thể đòi hỏi nhiều hơn. Mỗi lần chấp nhận như thế Vân Lâu muốn hét hoặc khóc to lên, nhưng rồi chàng cũng không làm gì được, chỉ biết nằm dài trên giường nhìn lên trần nhà hồi tưởng lại những chuỗi ngày êm đẹp.

”Làm sao anh có thể xa em?”

Làm sao anh có thể rời em.”

Lời hát của Hàn Ni, Hàn Ni! Bây giờ em ở đâu? Vân Lâu tự hỏi, và đau khổ, và trả lời chàng chỉ có tiếng gió lung lay màn cửa.

Và như thế, một năm dài trôi qua. Mùa đông lại đến, Vân Lâu không tin rằng mới thế mà Hàn Ni chết đã tròn năm. Mỗi lần nhắm mắt, dáng Hàn Ni ngồi bên đàn vẫn hiện rõ trong trí nhớ. Dàng dấp thùy mị, dễ thương, lời nói say đắm nhiệt tình:

- Anh Lâu, nếu em còn sống ngày nào thì em còn là của anh ngày ấy và em có chết đi linh hồn em vẫn bên anh mãi mãi.

Nhưng bây giờ linh hồn của Hàn Ni ở đâu?

Nếu nàng xuất hiện, dù chỉ là hồn ma, Vân Lâu vẫn vui. Nhưng tàn nhẫn quá “Cách xa nhau đã bấy lâu rồi mà hồn sao chẳng trở về với nhau”.

- Hàn Ni, em tàn nhẫn lắm, tại sao em không giữ lời với anh?

Nhìn bức tranh trên tường, Vân Lâu hỏi. Ly nước trên tay đã cạn. Vân Lâu bước tới bàn, bật đèn lên làm việc. Đêm lạnh và vắng. Ngoài trời những hạt mưa tiếp tục rơi đều, đêm lạnh và buồn như than như khóc. Mặc, bây giờ phải làm việc.

Cắm cúi vào công việc không biết bao lâu, gió lạnh bên ngoài lùa vào, mưa càng lúc càng to hạt. Đột nhiên, Vân Lâu nghe như có ai gõ lên khung kính hai tiếng. Chàng ngẩng đầu lên, bóng người thiếu nữ khuất nhanh. Vân Lâu vội ra mở cửa.

Bên ngoài tối đen, chỉ có gió mưa lạnh, Vân Lâu lắc đầu, thở dài. Có lẽ vừa mới nghĩ đến Hàn Ni nên chàng đã tưởng tượng thế, chớ làm gì có chuyện hồn ma Hàn Ni trở về. Khép cửa lại, vừa định ngồi xuống, Vân Lâu lại nghe có tiếng gõ cửa, lần này thật to. Vân Lâu đứng dậy. Đúng rồi Hàn Ni! Không lẽ nàng trở lại thật sao? Không lẽ sự mơ ước của ta làm động lòng trời. Vân Lâu xông ra cửa, gọi to:

- Hàn Ni!

Cửa mở chàng đã nhìn thấy một thiếu nữ đầy sức sống với nụ cười trên môi đứng đấy. Tất cả sự căng thẳng trong đầu biến mất ngay. Không phải Hàn Ni, không phải bóng ma trở về, mà là... Thúy Vi! Một con người bằng xương bằng thịt!

Vân Lâu thất vọng kêu lên:

- À! Thì ra cô!

- Thế anh tưởng... Rồi nàng ngưng lại. Trêu anh ấy làm gì? Trên đời này không ngờ lại có một gã con trai si tình một cách ngu ngốc như thế.

- Mời cô vào nhà, đầu cô mưa ướt cả rồi, cô đi bộ à?

Thúy Vi lúc lắc đầu để những giọt nước trên tóc rơi xuống:

- Vâng!

Vân Lâu ngạc nhiên:

- Từ nhà đến thẳng đây à?

- Không, từ nhà dì Dương, hai ngày nay tôi ở đằng ấy.

Nhà ông Dương cách đây không xa lắm, chỉ cần băng qua con lộ Tân Sanh Nam là đến ngay. Vân Lâu liếc nhanh về phía Thúy Vi, người con gái thân đầm nước trông đẹp một cách man dại. Đôi mắt sáng đen nháy, gò má hồng, mũi đỏ vì lạnh.

Vân Lâu kéo chiếc ghế mây duy nhất đến trước mặt Thúy Vi:

- Dì cô bảo cô đến à.

Thúy Vi ậm ừ:

- Dì hỏi anh bận rộn gì mà chẳng đến? Quên mọi người rồi phải không?

Vân Lâu chau mày:

- Hử?

- Anh nghĩ xem, dì Dương tôi đối với anh đâu có gì không phải đâu? Ngay cả việc phản đối mối tình giữa anh với Hàn Ni cũng đâu phải là một ác ý, đó chỉ là một sự bất đắc dĩ. Lúc anh bệnh, dì Dương cũng đã ngồi bên giường chăm sóc anh suốt ngày, con ruột như Hàn Ni cũng chỉ được đến thế là cùng. Vậy mà khi dọn khỏi nhà, mười hôm nửa tháng anh cũng không ghé. Anh làm thế có đúng không?

Lúc nghe tin Hàn Ni đã chết, chàng lang thang ngoài phố và đã bất tỉnh trong mưa, người ta đã phải mang chàng vào bệnh viện. Con sốt làm chàng mê man cả tuần. Bà Dương, Thúy Vi luôn cận kề bên giường, trong khi Vân Lâu không ngớt gọi tên Hàn Ni! Mỗi lúc thức tỉnh là chàng nghe có một bàn tay ấm lau nhẹ mồ hôi trên trán, đó là bàn tay của Thúy Vi. Rồi sau đó chàng trở về nhà ông bà Dương nằm dưỡng bệnh một thời gian. Phòng chàng lúc nào cũng ngập đầy tiếng cười dòn dã của Thúy Vi. Quên ơn phụ nghĩa? Nói rằng chàng quên ơn phụ nghĩa bà Dương thì không đúng bằng quên ơn Thúy Vi. Nhìn Thúy Vi, người con gái bó người trong chiếc áo khoác đồ ẩm ướt, đợi mưa đến tạnh. Đột nhiên, Vân Lâu nhớ đến câu nói của Hàn Ni trên bãi biển ngày xưa. Khi một chiếc bọt nước vỡ tan sẽ có ngay một chiếc khác thay thế. Phải chăng Hàn Ni đã đoán được thân phận mình như chiếc bọt biển sắp vỡ và ngộ ý nhờ Thúy Vi thay thế chàng?

Vân Lâu nghĩ thâm, đột nhiên chàng thần thờ.

- Anh làm gì mà chết đứng ra thế?

Thúy Vi mỉm cười hỏi. Vân Lâu trở về thực tại cười ngượng ngập:

- Tôi đang nghĩ là Thúy Vi nói đúng, tôi phải ghé thăm ông bà Dương, nhưng đến đây tôi cảm thấy...

- Nhìn cảnh lụy tình hử?

Thúy Vi cười lớn, Vân Lâu chỉ biết cười trừ.

Thúy Vi đã cởi áo choàng ngoài ra, đi quanh một vòng rồi ngừng lại trước giá vẽ. Ngắm nghía một lúc lại bỏ đi về phía bàn làm việc xem bức họa đồ thiết kế của công ty. Đây họa đồ sang bên, dưới khung kính là bức chân dung Hàn Ni vẽ bằng bút chì. Bức họa không giống lắm, có lẽ nó chỉ là một bức vẽ lại theo trí nhớ của anh chàng. Bên dưới bức tranh có viết thêm câu thơ của Nạp Lan:

"Lệ đã ghen lời, tiếc thưở xưa tình buồn.

Định nhớ lại em yêu!

Nhưng sâu đây bút ghi không thành nét.

Nói chi nhiều, tình xưa đã như con mộng.

Thời gian đầy gió khóc mưa than!"

Thúy Vi không hiểu nhiều về thơ văn, nhưng đọc những hàng chữ trên, nàng vẫn thấy xúc động. Ngẩng mắt lên nhìn Vân Lâu với tấm lòng chân thành, Thúy Vi nói:

- Đừng sống mãi với dĩ vãng nữa anh, chuyện đã qua rồi ta làm sao kéo trở lại được?

Thúy Vi thật dễ thương. Chàng nghĩ, nếu lúc xưa không gặp Hàn Ni, có lẽ... Nhưng bây giờ hình bóng của Hàn Ni đã in quá sâu vào đời sống và linh hồn chàng, chàng chỉ nhìn thấy mình qua bóng dáng của Hàn Ni. Vân Lâu nhìn Thúy Vi nói:

- Cô không hiểu tôi đâu, Thúy Vi ạ.

Thúy Vi nhìn thẳng vào mắt Vân Lâu:

- Tôi hiểu chứ, tôi hiểu là anh khó quên Hàn Ni được. Không phải chỉ có anh thôi, mà ngay cả tôi, nhiều lúc tôi cũng không tin Hàn Ni có thể chết dễ dàng như thế. Và tôi mãi có cảm giác Hàn Ni vẫn còn sống và lúc nào cũng hiện diện bên tôi. Mắt Thúy Vi chớp nhanh, nàng tiếp - Anh không hiểu chứ, Hàn Ni... tốt lắm.

Vân Lâu cười buồn, đưa tay lùa những sợi tóc ngắn lòa xòa trước trán của Thúy Vi:

- Cô tưởng tôi không biết điều đó sao? Thôi tóc cô ướt hết rồi, lau khô đi kẻo lạnh!

Thúy Vi thản nhiên:

- Không sao đâu, bây giờ tôi chỉ thấy cần một cốc nước lọc.

- Nước ấm à? Chờ tôi đun nhé!

- Thôi, để đó tôi làm cho!

Thúy Vi cười. Đàn ông thật lạ! Nàng lạ lùng không hiểu Vân Lâu sống bằng cách nào, lục lọi cả tiếng đồng hồ trong đồng khung vải và sơn Thúy Vi mới tìm thấy ấm nước nấu điện. Thúy Vi đem rửa sạch, đổ đầy nước, rồi cắm điện vào. Nhìn quanh phòng, nàng vừa cười vừa hỏi:

- Phòng bẩn và bê bối thế này, anh làm sao sống được chứ?

Với bản năng của một người đàn bà, Thúy Vi tự động dọn dẹp gian phòng bừa bãi. Đồng quần áo bẩn và chăn gối trên giường được xếp gọn lại, những mảnh giấy rời nhàu nát nằm la liệt trên nền gạch được thu dọn bằng cách cho vào sọt rác. Vân Lâu nhìn người con gái mãi bận rộn với công việc, bất chợt chàng nhớ đến Hàn Ni. Gần như bàn tay người đàn bà bao giờ cũng mang lại cho người đàn ông sự thoải mái yên ổn.

Thúy Vi vừa nhặt rác vừa nói:

- Mấy hôm nữa lại đến mùa giáng sinh rồi!

- Vâng!

- Anh còn nhớ năm rồi anh đã giúp tôi trang trí cho dạ hội mừng lễ giáng sinh tại nhà tôi không? Năm nay không biết có vui được vậy không? Di Dương bảo, nếu chúng ta thích, di sẽ cho chúng ta mượn gian phòng khách. Anh thấy thế nào? Cứ mời bạn bè anh đi, trai gái gì cũng được, tôi cũng có một số bạn, chúng ta mở một dạ hội tung búng chơi cho đã, chịu không? Vân Lâu yên lặng. Thúy Vi hỏi tới - Sao, anh Vân Lâu? Di tôi bảo vì chuyện của Hàn Ni mà bây giờ ở nhà không còn nghe tiếng cười đùa của bọn chúng mình, di muốn thay đổi không khí, nếu anh đồng ý, chúng ta sẽ đến đây bàn thêm.

Vân Lâu nhìn thẳng vào mặt Thúy Vi:

- Mục đích của cô đến đây là chỉ có vậy thôi à?

- Anh nói sao?

Thúy Vi đang quét dọn, đột nhiên ngừng lại, nàng có vẻ tức giận:

- Vàng, mục đích tôi đến đây là vì thế, nhưng anh đừng tưởng dì Dương chỉ mong mỗi nghe tiếng cười nói của chúng mình không đâu. Thật ra, dì ấy đề nghị thế là vì anh vì muốn làm anh vui, muốn anh trở lại với tuổi trẻ của anh. Anh đừng hiểu lầm, người ta tốt với anh chứ chẳng phải muốn bày chuyện gì đâu. Hai vợ chồng dì Dương đối với anh thế nào chắc tôi không cần phải nói. Mặc dù Hàn Ni mất rồi, nhưng họ không muốn vì thế mà anh phải buồn mãi. Anh xem trên đời này còn ai tốt hơn thế nữa không? Anh dọn ra khỏi nhà người ta, anh cứ tưởng người ta coi anh ra gì cả. Làm vậy coi được không? Anh thấy thế có đúng không chứ?

Vân Lâu phân bua:

- Thúy Vi, cô đừng trách tôi quá đáng như vậy, cô làm sao hiểu được tôi. Tôi cũng mong mình vui vẻ như bao nhiêu người khác, nhưng tôi... tôi làm không được. Vân Lâu nhìn quanh rồi tiếp - Thà là tôi ở lại đây, ở đây không phải chỉ có một mình tôi mà còn có cả Hàn Ni nữa.

Thúy Vi ngạc nhiên, nàng không biết phải nói gì hơn, yên lặng một chút nàng mới lên tiếng:

- Anh đừng tự đánh lừa mình như vậy. Ở đây chỉ có những bức tranh của Hàn Ni mà thôi, anh không thể sống suốt đời như vậy với những bức tranh vô tri giác thế này!

Vân Lâu có vẻ giận:

- Ở đây không phải chỉ có tranh, mà còn cả Hàn Ni nữa. Hàn Ni còn sống, đừng bao giờ bảo là Hàn Ni đã chết. Nàng vẫn còn sống trong tim tôi. Trước khi cô đến đây tôi thấy Hàn Ni còn đứng cạnh cửa sổ cơ mà!

- Anh điên rồi! Thúy Vi hét - Đó là tôi chứ chẳng phải Hàn Ni, tôi sợ anh không có ở nhà, nên đến cửa sổ nhìn vào trước, rồi còn gõ vào cửa xem có động tịnh bên trong không. Tại sao anh không chịu chấp nhận sự thật chứ? Tôi nghĩ tốt nhất anh đến bác sĩ chuyên về tâm lý khám bệnh xem sao!

Vân Lâu cắt ngang:

- Mặc tôi, cô đừng chen vào chuyện riêng của tôi. Tôi sống thế này sung sướng lắm rồi!

Thúy Vi không biết nói sao hơn. Nàng bước đến cạnh anh chàng tinh si, vỗ về:

- Tại sao anh lại trốn lánh sự thật? Anh làm thế coi chừng đau thần kinh đấy. Hàn Ni chết rồi anh định chôn đời mình theo sao? Nghĩ kỹ đi, anh Lâu! Hãy chấp nhận đề nghị thân thiện của dì tôi đi. Chúng ta sẽ có một buổi lễ giáng sinh vui vẻ! Biết đâu chẳng gặp duyên kỳ ngộ?

Vân Lâu buồn cười:

- Duyên kỳ ngộ à? Ngoại trừ trường hợp Hàn Ni sống lại... à mà biết đâu Hàn Ni chưa chết? Dì cô đã đem dấu nàng đi và bây giờ định cho Hàn Ni tái xuất hiện trước mặt tôi để tạo một niềm vui bất ngờ chứ gì.

Thúy Vi kêu lên:

- Anh quả điên thật rồi!

- Vậy thì làm gì còn duyên kỳ ngộ chứ?

Vân Lâu thờ ơ khiến Thúy Vi thất vọng. Nhìn vẻ buồn trên mặt người con gái trước mặt, chàng không đành lòng, vội phân bua:

- Thúy Vi, không phải tôi mê muội không biết phải trái, nhưng chỉ vì... tôi không thể nào quên được Hàn Ni. Tôi đã dùng đủ mọi cách để quên nàng, từ uống rượu, chơi bời, nhưng vẫn không quên được, dạ hội lễ lộc này nọ đều trở thành vô nghĩa đối với tôi, khi Hàn Ni không còn nữa. Vân Lâu thở dài, mắt mờ buồn - Không cần ai khuyên, không cần ai thuyết phục tôi cả, vì như thế đều chỉ là chuyện vô nghĩa. Có thể một ngày nào đó tôi sẽ quên, nhưng bây giờ thì không. Cô về nói lại hai bác là có thể tối mai tôi sẽ ghé thăm để hai bác ấy yên tâm và khỏi phải sắp đặt gì cả. Đời tôi bây giờ đã mất hết ý nghĩa.

Thúy Vi nhìn Vân Lâu, thái độ, lời nói và ánh mắt của anh chàng thật dễ khiến người xúc động. Thúy Vi thấy mắt mình chợt ướt. Gã con trai này si tình quá nặng. Hàn Ni! Hàn Ni chết đi có lẽ buồn lắm. Đột nhiên nàng nhớ đến bản nhạc Hàn Ni thường hát:

"Lưới trời bủa vây, em nguyện được chết bên anh

Đời sống mỗi mòn đau khổ vẫn không buồn phiền."

Hàn Ni! Hàn Ni mất đi là Hàn Ni đã hết khổ, chỉ có kẻ còn lại là khổ đau thôi. Thúy Vi nhìn Vân Lâu cười:

- Anh Lâu, tôi hiểu anh, tôi đã từng nói với dì Dương, nhưng dù sao cũng mong rằng...

- Mong rằng thế nào?

- Mong rằng Hàn Ni sẽ vì ta mà sống lại...

Vân Lâu cười buồn. Đột nhiên chàng đứng dậy:

- Vi, nước đã sôi rồi!

Vâng, nước trong ấm đã sôi, bốc khói ra khỏi miệng ấm và reo nho nhỏ. Thúy Vi chạy nhanh đến. Nước đã cạn, nàng quay sang Vân Lâu, cả hai cùng cười.

Chương 19 -

Đi ngang qua con đường xung Dương náo nhiệt, những gian hàng hai bên đường bày biện đầy các món quà rực rỡ, Vân Lâu đến nhà ông bà Dương. Đã lâu không đến thăm, nay chàng nghĩ chàng cần mua một ít quà biếu xén. Nhưng khi đứng trước các gian hàng, Vân Lâu lại bối rối. Không biết phải mua cái gì? Đúng rồi, mua hai hộp cà phê vậy, lâu quá không có dịp thưởng thức món cà phê tuyệt diệu bà Dương pha!

Bước vào gian hàng thực phẩm người mua kẻ bán, chàng không ngờ thành phố Đài Bắc lại đông đảo người ta đến thế. Đứng thật lâu mà chẳng có người nào rảnh tay để tiếp khách, Vân Lâu bực mình nói lớn:

- Ê! Cho hai hộp cà phê đi chứ?

- Vâng, Vâng.

Chàng nghe có tiếng người đáp, rồi một ông bán hàng lướt qua mặt chàng lấy một hộp chocolate cho một nữ khách hàng. Vân Lâu bực bội nhìn quanh, mua hàng mà cũng khó khăn quá. Người con gái mua chocolate mặc chiếc áo dài màu đen. Bên ngoài lại khoác thêm chiếc áo ngắn, tóc búi cao, để lộ chiếc gáy thanh tú. Với đôi mắt nghệ sĩ, Vân Lâu ngắm nghía và tự hỏi không hiểu gương mặt nàng có cân xứng với tấm thân này hay không.

- Anh gói cho đẹp nhé, tôi tặng cho người ta đấy!

Người thiếu nữ bảo gã bán hàng, giọng nói của nàng thật ấm.

- Vâng, thưa cô.

Gói kẹo chocolat đã được gói xong, người thiếu nữ đột nhiên quay lại đưa mắt nhìn lên những hộp trái cây. Vân Lâu lịm người đi. Gương mặt thật quen thuộc, chàng bị cuốn hồn, đứng yên một chỗ. Người thiếu nữ đã ôm gói quà bước đi, Vân Lâu vẫn còn há hốc miệng kinh ngạc. Ông bán hàng nhìn chàng hỏi:

- Ông... Ông mua gì?

Vân Lâu vẫn còn như người trong mộng, tất cả khung cảnh trước mặt như tan biến vào hư không.

- Ông... Ông cần chi?

Gã bán hàng nóng nảy lập lại, Vân Lâu bưng tỉnh, như một mũi tên, chàng đẩy gã bán hàng qua một bên và phóng nhanh ra cửa. Người con gái mặc áo đen đi về phía đường Thành Độ Tắm thân kiều diễm lúc ẩn lúc hiện trong đám đông.

Vân Lâu đuổi theo, hốt hải gọi:

- Hàn Ni! Hàn Ni!

Tiếng gọi của chàng thật to, người qua đường đều quay lại nhìn, cả người thiếu nữ cũng thế. Vân Lôu mắt mở to, tay chân rã rời, cổ họng như tắc nghẹn, chàng suýt ngất xỉu, loạng choạng bước đi, một người đi đường tốt bụng đến đỡ chàng:

- Ông... làm sao thế?

Người thiếu nữ áo đen nhìn chàng với ánh mắt ngạc nhiên xa lạ, rồi lại quay đi tiếp tục bước. Vân Lôu chợt thấy tim nhói đau, chàng vùng vười đứng dậy chạy theo:

- Hàn Ni! Hàn Ni!

Người thiếu nữ bình thân bước tới trước không quay mặt lại. Những giọt mồ hôi thấm ướt áo. Vân Lôu đoán chắc mình không lầm. Chắc chắn là Hàn Ni! Trăm phần trăm là Hàn Ni! Cách phục sức có khác, cách trang điểm có khác, nhưng trên đời không thể nào có chuyện hai người hoàn toàn giống nhau được. Chắc chắn phải là Hàn Ni! Vân Lôu đuổi theo, vệt đám đông, xô lệch cả sạp báo, chàng cố chạy tới và nắm lấy tay thiếu nữ.

- Hàn Ni!

Thiếu nữ giật mình quay lại, đôi mắt đen nháy, chiếc mũi dọc dừa và chiếc miệng bé... Đúng rồi Hàn Ni! Hàn Ni chớ không phải một ai khác, phấn son không làm thay đổi được người yêu của chàng. Trong cơn xúc động mạnh, Vân Lôu không thốt được thành tiếng, Hàn Ni, anh biết em còn sống mà! Đôi mắt Vân Lôu nhòa lệ. Thiếu nữ có vẻ hoảng hốt giật tay lại, hét to:

- Ông làm gì thế?

- Hàn Ni! Vân Lôu gọi, niềm vui pha lẫn lo lắng - Anh là Vân Lôu, Vân Lôu của em đây mà!

Người thiếu nữ ngạc nhiên:

- Ông nói gì thế, tôi không hề quen biết ông!

Rồi nàng bỏ đi. Vân Lôu bối rối:

- Khoan đã Hàn Ni. Anh biết chắc chắn em là Hàn Ni mà. Em thay đổi cách phục sức nhưng anh vẫn nhìn ra được em. Hàn Ni, em đừng trốn lánh anh nữa, hãy cho anh biết, tại sao thế này?

Thiếu nữ bắt đầu bực mình:

- Tôi không có chuyện gì với anh cả, tôi cũng không phải là Hàn Ni, Hàn Nâu gì của anh hết. Anh lầm rồi, làm ơn để cho tôi đi chứ!

Vân Lôu vẫn chặn ngay trước mặt:

- Không! Hàn Ni, anh đã tìm ra em rồi, em đừng cố tránh nữa. Hàn Ni, chúng ta tìm một chỗ ngồi nói chuyện em nhé!

Thiếu nữ trừng mắt nhìn Vân Lôu, nàng không có vẻ gì là đùa với chàng cả. Vân Lôu bình tĩnh trở lại. Người thiếu nữ trước mặt y phục rẻ tiền, nhưng vẫn đầy vẻ cao quý. Trong khi đó nàng tự nhủ - có lẽ đây là một sinh viên.

- Thôi, đừng giả vờ đóng kịch nữa. Có phải anh đã nghe tôi hát phải không?

- Hát à? Vân Lâu hơi ngạc nhiên, rồi đột nhiên như sực nhớ lại, chàng vui sướng - Có chứ, anh nhớ từng bản nhạc em hát nữa là.

Người thiếu nữ cười. Thì ra đây là một trong những anh chàng sinh viên lắm cảm:

- Vậy thì anh đừng chặn đường tôi nữa, làm thế này trễ cả giờ tôi. Tối nay đến Thanh Vân đi, chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn.

Vân Lâu ngần ngừ:

- Thanh Vân? Thanh Vân là ở đâu thế?

Người thiếu nữ đổi hẳn sắc mặt:

- Anh lại đùa với tôi nữa sao?

Quay lưng lại, thiếu nữ bỏ đi thật nhanh. Nàng gọi taxi, Vân Lâu hoảng hốt chạy theo:

- Hàn Ni! Khoan, đợi anh tí em, Hàn Ni!

Nhưng người thiếu nữ đã chui vào xe. Lúc Vân Lâu đuổi đến nơi thì xe đã chạy đi, chàng đứng thờ thẫn như người vừa say cơn mộng dữ. Đứng như tượng gỗ giữa phố chợ, nhìn bóng xe mất hút xa xa, chàng tự nhủ, đây là sự thật hay chỉ là giấc mộng. Lòng Vân Lâu rối như tơ vò. Chắc chắn là Hàn Ni, không thể lầm lẫn được, nhưng tại sao nàng không nhìn tả tại sao ông bà Dương lại bảo là Hàn Ni đã chết rồi? Tại sao? Tại sao? Hay là không phải nàng. Không! Không thể có chuyện đó được, không thể có hai gương mặt giống hệt nhau được. Người con gái này chắc chắn không vượt quá số tuổi hai mươi. Không còn gì nghi ngờ nữa, đúng là Hàn Ni rồi! Nhưng... Nhưng làm gì có chuyện lạ thế? Một chiếc taxi chạy trờ tới, ông tài xế thò đầu ra nhìn Vân Lâu:

- Cậu gọi xe?

Câu hỏi làm chàng nhớ ra, phải rồi, đến hỏi vợ chồng ông Dương là biết ngay! Chui vào xe, Vân Lâu nói nhanh:

- Đến đường Nhân ái, nhanh lên nhé!

Chiếc xe ngừng lại trước cửa nhà ông Dương, Vân Lâu trả tiền, xuống xe chàng chạy nhanh đến bấm chuông. Cô Lan vừa mở cửa là Vân Lâu xông vào ngay Vợ chồng ông Dương và Thúy Vi đều có mặt trong phòng khách. Thấy chàng, bà Dương sung sướng đứng dậy:

- Chúng tôi đang chờ cậu đây, bên ngoài lạnh lắm phải không? Hôm nay tôi pha một ấm cà phê thật đặc biệt cho cậu đây.

Vân Lâu đứng giữa phòng, mặt lộ vẻ bất mãn:

- Thưa bác, bác làm ơn cho cháu biết, bây giờ Hàn Ni ở đâu?

Bà Dương ngạc nhiên hỏi lại:

- Cậu nói gì thế?

Vân Lâu cắn môi để khỏi xúc động:

- Cháu biết chắc chắn Hàn Ni chưa chết, bác đã dấu nàng ở đâu chứ?
- Cậu Lâu cậu có điên không mà nói thế?

Vân Lâu lớn tiếng:

- Máy người đừng hòng lừa tôi! Hàn Ni bây giờ ở đâu?

Thúy Vi bước tới kéo tay bà Dương:

- Thưa dì, cháu đã bảo dì rồi mà, thần kinh của anh ấy có vẻ suy nhược lắm, phải nhờ bác sĩ đến thăm bệnh xem thế nào?

Vân Lâu hết nhìn bà Dương, ông Dương rồi lại nhìn Thúy Vi. Tại sao họ đều dùng những tia mắt thương hại thế kia nhìn chàng chứ? Vân Lâu tức giận, chàng gằn giọng:

- Hôm nay tôi đã gặp Hàn Ni trên phố.

Bà Dương thở dài, đến bên Vân Lâu, lo lắng:

- Thôi ngồi xuống nghỉ đi, cậu uống cà phê không, còn nóng lắm!

Lời nói của bà Dương như vỗ về trẻ thơ càng khiến Vân Lâu bực tức:

- Tôi không cần uống cà phê, tôi đến đây hỏi xem mấy người định đùa đến bao giờ? Thần kinh tôi vẫn bình thường, tôi chưa điên, tôi vẫn biết tôi hiện đang làm gì. Cho mấy người biết, chỉ cách đây nửa giờ thôi tôi đã nhìn thấy Hàn Ni, chúng tôi cũng đã nói chuyện với nhau cơ mà!

Ông Dương lấy điều thuốc trên môi xuống, nhìn Vân Lâu chăm chăm:

- Cậu nhìn thấy Hàn Ni Chắc chắn như thế à?
- Chắc như thế, tôi quá rõ Hàn Ni cơ mà. Mặc dù Hàn Ni trang điểm khác đi, lại mặc áo dài, nhưng vẫn không làm sao đổi được dáng dấp cũ.
- Thế người con gái đó có nhận mình là Hàn Ni không?
- Khởi phải nói, nàng không bao giờ nhận mình là Hàn Ni rồi, tôi biết mấy người âm mưu nhau. Thờ lúc tôi còn xúc động, nàng đã trốn mất. Ngung một chút Vân Lâu tiếp - Mấy người định diễn trò gì đây chứ?

Bà Dương đau khổ:

- Chúng tôi không có đùa với cậu, Hàn Ni chết thật rồi!

Vân Lâu nhất định không chịu:

- Hàn Ni chưa chết, vì chính mắt tôi nhìn thấy nàng mà. Hàn Ni tóc chải cao, mặc áo dài...

Thúy Vi chen vào:

- Chắc chắn anh nhìn lầm, vì Hàn Ni không bao giờ mặc áo dài cũng như không hề bới tóc lên cao.

Vân Lâu âm ức:

- Máy người cho mặc áo dài, bới tóc cao, rồi trang điểm theo, hóa trang cho không ai nhìn ra, mấy người định giấu nàng kia mà!

- Chúng tôi giấu để làm gì chứ?

Ông Dương hỏi. Máu nóng như dồn cả lên mặt, đầu Vân Lâu muốn nứt ra:

- Đó chính là điều tôi muốn hỏi bác.

- Thế cậu đã nhìn thấy một người giống hệt Hàn Ni không khác tí nào cả à!

- Ngoài cách trang điểm ra, tôi thấy không có gì khác cả.

- Cao, thấp, béo, gầy cũng như nhau à?

Vân Lâu có vẻ bối rối:

- Điều đó... Hình như cô ấy béo hơn xưa, nhưng một năm rồi thì chuyện béo ra vẫn có thể có chứ?

Ông Dương vẫn bình tĩnh:

- Còn giọng nói, có giống nhau không?

- Giọng nói à? Vân Lâu nghĩ ngợi. Hoàn toàn khác nhau. Chàng nhớ giọng nói người con gái chàng gặp thì ấm hơn. Nhưng... nhưng mà giọng nói của con người cũng có thể thay đổi vậy. Đưa tay lên xoa trán, đầu Vân Lâu muốn nổ tung - Giọng nói tuy khác nhau, nhưng mà... nhưng mà...

Ông Dương cắt ngang:

- Thôi được rồi, cậu Lâu, cậu ngồi xuống đi, đừng xúc động quá không tốt! Quay sang bà Dương ông bảo - Cho cậu ấy tách cà phê đi bà. Còn Thúy Vi, cháu làm ơn mang lò sưởi đến gần đây, bên ngoài lạnh lắm.

Bà Dương mang cà phê ra, Vân Lâu miễn cưỡng cầm lấy, mùi cà phê thơm ngát. Thúy Vi đẩy lò sưởi đến gần hơn. Một không khí gia đình ấm cúng. Thúy Vi cười an ủi:

- Anh Lâu, ngồi gần lò sưởi cho ấm, lúc này anh có vẻ mệt mỏi lắm rồi đấy.

Dưới sự ân cần của mọi người, giận dữ quả là một chuyện hơi lố bịch. Vả lại Vân Lâu cũng bắt đầu thấy lòng tin của mình bị lay chuyển. Đầu nhức như búa bổ khiến chàng cũng không còn hơi sức đâu để nghĩ ngợi thêm. Uống một ngụm cà phê, cảnh vật trước mắt chàng mờ mờ.

Chiếc lò sưởi, hai tấm lòng săn đón vồn vã, khiến Vân Lâu cũng thấy mềm lòng. Mắt đã ướt, Vân Lâu buồn bã lắm lắm:

- Hàn Ni! Chính mắt tôi nhìn thấy Hàn Ni mà, tại sao lạ thế?

Bà Dương ngồi xuống cạnh Vân Lâu, đặt tay lên vai chàng:

- Cậu Lâu, cậu cũng hiểu tôi yêu Hàn Ni thế nào chứ? Nhưng tôi vẫn phải chấp nhận sự thật. Hàn Ni chết rồi, cậu cũng nên chấp nhận chuyện đó. Tôi xin đem đời sống và danh dự của mình để bảo đảm với cậu đó là sự thật. Đúng như ý nguyện, Hàn Ni đã chết ngay dưới chân cậu, lúc cậu bế nó đặt lên ghế là nó đã ngừng thở. Vì thấy rõ chuyện ấy, nên bác trai cậu mới hối thúc cậu rời nhà ngay để trở về Hương Cảng. Một việc làm có hai cái lợi, thứ nhất là cậu báo hiếu được cha mẹ và thứ hai là cậu sẽ tránh không phải đối diện với sự thật đau lòng. Cậu hiểu chưa?

Vân Lâu ngẩng đầu lên nhìn ông Dương ánh mắt ông Dương đầy thông cảm và khoan dung như của bà vợ, chàng cúi xuống nhìn hỏa lò, hỏi nhỏ:

- Thế thì cô gái tôi nhìn thấy là ai thế?

Giọng bà Dương ôn tồn:

- Có lẽ vì thần trí căng thẳng nên có thể cậu trông gà hóa cuốc. Ai cũng vậy, chính tôi cũng thế. Nhiều lúc tôi có cảm tưởng như mình nghe tiếng gọi "Mẹ!" của Hàn Ni. Đôi khi nửa đêm thức giấc, tôi lại nghe có tiếng đàn, chạy vội xuống lầu, mới thấy là trước mặt chỉ có gian nhà trống mênh mông. Cậu Lâu, cậu hãy chịu tôi một lần đi, cậu dọn về đây ở. Thấy cậu thay đổi quá nhiều, tôi không đành lòng. Về đây sẽ có người chăm sóc lo lắng cho cậu. Từ khi Hàn Ni bỏ đi, ở đây chúng tôi buồn lắm... Cậu chịu tôi một lần đi nhé!

Vân Lâu chậm rãi, lắc đầu:

- Không được, tôi phải sống đời sống tự lập.

- Nhưng làm gì thì làm, tối nay cậu cũng nên ở lại, phòng của cậu vẫn giữ nguyên như cũ.

Vân Lâu không chối từ. Ngủ lại cũng không có gì để bận tâm. Dưới ánh sáng mờ ảo của hỏa lò, dưới tình đầm ấm thân mật của những người ngồi quanh mà trở về nhà riêng thì... Lạnh quá!

Buổi tối nằm trên giường cũ, Vân Lâu trần trọc mãi. Gian phòng quen thuộc này đã đầy tiếng cười tiếng nói của Hàn Ni, bây giờ... hoàn toàn trống trải. Hàn Ni, em ở đâu? Hàn Ni, Hàn Ni, Hàn Ni... Vân Lâu gọi mãi tên người yêu, cho đến lúc rơi vào cơn mộng.

Trong giấc mộng, Vân Lâu trông thấy Hàn Ni phiêu diêu giữa đám mây trời với bộ áo trắng. Nàng đã hát nhưng không phải bản Không Bao Giờ Xa Anh mà là một bản nhạc khác, một bản nhạc thật lạ:

"Đêm dần đến, ánh tà dương lịm chết

Trời âm u đêm đến lại thêm buồn,

Tiếng gió lùa như tiếng thở triền miên

Tình đã đậm sao có sáu chia cách

Ngày vui qua vai kề vai, thuở trước

Rồi cô đơn, cuộc tình thoáng như mơ

Dù cách muôn trùng lòng vẫn như xưa

Em có về cho người sầu nhưng nhớ? “

Bản Nhạc vừa dứt là đám mây lại phủ kín, Hàn Ni đã biến mất sau đám mây. Vân Lâu gọi to:

- Đừng Hàn Ni! Đừng bỏ anh, Hàn Ni!

Khi Vân Lâu tỉnh dậy, gian phòng lạnh đã ngập đầy ánh sáng. Vân Lâu ngồi dậy, đầu trĩu nặng. Sự thật và cơn mộng là cả một cách biệt. Bản nhạc vẫn quay cuồng trong óc.

Vân Lâu ngồi trên giường cho mãi đến lúc có tiếng động ở cửa chàng mới giật mình hỏi:

- Ai Đó?

Không có tiếng trả lời, tiếng động lại vang lên. Không lẽ là Hàn Ni. Vân Lâu nhảy xuống, mở cửa ra. Ô Khiết! Con chó nhảy vào lòng chàng Vân Lâu ôm chặt nó vào lòng, vuốt lấy những sợi lông tơ mềm mại, thở dài:

- Khiết ơi, chắc chắn Hàn Ni đã bỏ chúng ta rồi!

Chương 20 -

Vân Lâu đứng trước một cao ốc thật lịch sự. Nhìn ánh đèn sáng chói trên lầu ba, bốn chữ “Phòng Trà Thanh Vân” thật to bằng đèn Néon. Chàng tự hỏi, có đúng là nơi đây không? Vân Lâu không dám chắc. Nhưng buổi sáng này khi dò hỏi các bạn đồng nghiệp, chàng đã được họ cho biết.

- Thanh Vân à? Ai lại chẳng biết cái phòng trà ấy!

- Hình như có một quán cà phê tên đó, nhưng tôi không biết nó ở đường nào.

Vũ trường Thanh Vân là cũ trường dưới hầm đó.

Bao nhiêu cái Thanh Vân, biết tính sao? Sau cùng Vân Lâu chọn phòng trà Thanh Vân. Đúng rồi! Vì hôm trước người con gái kia đã hỏi chàng là có phải anh đã nghe tôi hát không? Và lại phòng trà này cũng ở gần sở nên chàng tìm đến một cách dễ dàng. Nhưng bây giờ đứng trước tấm biển “Phòng trà Thanh Vân” đột nhiên Vân Lâu mất hết can đảm. Ta đến đây để làm gì? Tìm Hàn Ni à? Không thể nào cột chặt hình bóng Hàn Ni với phòng trà được. Chỉ vì một lời nói của một thiếu nữ hao hao giống Hàn Ni mà tìm đến đây thì cũng điên thật. Hao giống? Không, giống như đúc. Nhớ đến cuộc gặp gỡ ngày hôm qua Vân Lâu xác định. Chắc chắn phải là Hàn Ni, chẳng phải là ai khác. Dù sao thì cũng phải xác định rõ ràng, phải hỏi cho ra minh bạch, bằng không... Không thể nào chịu được!

Bước đến chỗ bán vé, Vân Lâu lại do dự. Vì hồi nào tới giờ chàng chưa hề bước chân đến chốn vũ trường, và lại ở nhà còn khá nhiều công việc đang chờ chàng. Bỏ công việc vào phòng trà nghe nhạc quả là một việc vô lý. Thanh Vân, có thật là Thanh Vân này không? Vân Lâu do dự nhìn về phía quầy bán vé. Những từng bước một, đột nhiên ánh mắt Vân Lâu bị thu hút ngay bởi một tấm ảnh.

- Đúng là Hàn Ni! Chính là Hàn Ni rồi. Đôi mắt, lông mi, mũi và miệng, tất cả đều giống nhau, chỉ có cách phục sức hơi khác. Nhưng điều đó có gì đáng ngạc nhiên đâu, trước khi chụp ảnh phải trang điểm, phải làm tóc lại và mang thêm hoa tai. Hóa trang là chuyện thường, có điều nụ cười không được tự nhiên lắm có vẻ cao ngạo hơn.

Hàn Ni! Đây là em phải không? Tại sao em đổi khác thế?

Vân Lâu nghĩ ngợi rồi ánh mắt chàng nhìn xuống hàng chữ bên dưới tấm ảnh “Ca sĩ thường trực - Đường Lệ Mỹ”.

Đường Lệ Mỹ! Vậy thì không phải là Hàn Ni! Thế tại sao có chuyện hai người giống nhau như khuôn đúc thế kia? Tại sao có sự trùng hợp lạ lùng thế? Hoang đường như trong tiểu thuyết. Không thể có chuyện đó, chắc chắn đây là Hàn Ni!

Vân Lâu không do dự, nối đuôi những người mua vé. Thật khó khăn mới mua được một tấm vé. Nhìn đồng hồ, sắp bắt đầu rồi, chàng bước lên thang lầu.

Vân Lâu bước vào một gian phòng tối mò như trong rạp chớp bóng, khác một điều là trước mỗi

hàng ghế đều có bàn và trên bàn lại có thêm chai nước và mấy thức ăn nhẹ. Người soát vé đưa Vân Lâu đến một chiếc ghế nằm trong vách. Đưa mắt nhìn quanh, ba bốn trăm chiếc ghế chật ních người là người.

Vân Lâu ngồi xuống, không hiểu sao tâm hồn chàng bỗng chồn chi lạ. Hớp một hớp trà, vì đắng có mùi thuốc lá. Trước mặt chàng sân khấu còn phủ kín bởi chiếc màn nhung.

Buổi hát bắt đầu, ánh sáng lại càng mờ hơn rồi màu hồng chói phụt trên sân khấu. Từ trong màn nhung bước ra một thiếu nữ phấn son lòe loẹt, chiếc áo dài dạ hội đỏ chói bó sát người. Dưới ánh đèn hồng, trông nàng như một pho tượng bốc lửa. Sau những lời giới thiệu ngắn, một nữ ca sĩ mặc áo màu xanh bước ra, một tràng pháo tay nổi lên. Nàng vừa hát vừa lắc lư theo tiếng nhạc đệm. Đám khán thính giả như bị ảnh hưởng nhịp theo tiếng nhạc. Sau ba bản liên tục, nàng chào từ giả. Một cô ca sĩ thứ hai bước ra, thân hình nhỏ nhắn. Cũng không phải là Hàn Ni... Vân Lâu bực bội, nôn nóng dưới thẳng chân. Cô ca sĩ còn rất trẻ, có lẽ chưa đến mười tám, nhưng trang điểm chẳng kém ai. Bản nhạc thật ồn, thật chất chúa, tấm thân nhỏ nhắn quăn quại theo tiếng nhạc, những tiếng la ó huyết sáo lộ sự thèm khát từ dưới bụi gỗ vang lên.

Kế tiếp là một vũ khúc. Một nữ vũ công mình khoác lông vũ lắc lư theo tiếng trống từ hậu trường vang ra. Đầu óc khán giả căng thẳng. Vân Lâu ngồi thẳng lưng lên nhìn và chàng mới hay ra rằng là cô vũ công kia không phải đang vũ mà là đang thoát y. Một tiết mục độc đáo chẳng lạ gì phòng trà đông nghẹt thế này!

Sau màn vũ lại có thêm mấy cô ca sĩ rồi lại một vũ điệu. Vân Lâu bực bội, chàng bắt đầu cảm thấy thời giờ bị hoang phí một cách vô ích. Định đứng dậy ra về, nhưng màn đã vén lên, người ca sĩ có tên Đường Tiểu My đã bước ra.

Đường Tiểu My! Có thật tên nàng là Đường Tiểu My không? Chiếc áo màu xanh nhạt, một xâu chuỗi lấp lánh trên cổ, mái tóc búi cao để lộ hai chuỗi bông tai sáng chói. Nàng chậm rãi bước tới trước, cúi đầu chào khán giả. Hàn Ni! Đây có phải là Hàn Ni không? Chỉ có Hàn Ni mới có dáng dấp quý phái thế này thôi. Vân Lâu ngồi thẳng lưng, mắt đăm đăm nhìn lên sân khấu đợi chờ.

Nàng đã đứng trước micro cười nhẹ rồi cất giọng nói thanh tao:

- Tôi là Đường Tiểu My, hôm nay tôi xin gửi đến quý vị một bản nhạc mới, đây là bản “Trong Đêm Yên Lặng Đây!”

Nàng bắt đầu hát, giọng khá điêu luyện:

”Trong đêm yên lặng này

Minh ngồi bên nhau với bao lời trong tim

Quên thế giới bên ngoài

Trong đêm yên lặng này

Ánh trăng qua bóng cây

Minh cùng lặng lẽ nghe tiếng lòng hòa điệu

Nhìn nhau không một lời”

Người con gái hát thật hay, cử chỉ hòa hợp với tiếng nhạc lời ca. Nhưng hình như khán giả không thích cho lắm, bằng cứ là tiếng vỗ tay rời rạc quá. Vân Lô cảm thấy bức tức, nhưng chàng thật bối rối vì đã nhận ra rằng giọng ca này đâu phải của Hàn Ni. Hàn Ni không thể có giọng hát cao vút như thế được, cũng không thể trong và mạnh. Giọng ca của nàng nhỏ và ngọt. Vân Lô đăm đăm nhìn Hàn Ni, bản nhạc thứ hai đã bắt đầu.

”Tim lạnh theo đêm buồn

Hồn lơ nhác theo ngọn đèn tàn

Muốn khóc nhưng không có lệ.

Muốn nói nhưng chẳng thành lời

Cuộc đời mênh mang, bạn ơi người phương nào?”

Bản nhạc nghe thật buồn, Vân Lô cảm thấy “cuộc đời mênh mang” thật. Tình cảm riêng tư của nàng bộc lộ ra từng lời ca. Đó là một việc khó thấy ở bất cứ một người đi hát nào. Nhưng lạ thật, tại sao nàng không được tán thưởng? Phải chăng vì nàng không biết liếc mắt đưa tình? Không biết làm những điệu bộ nhún nhảy lả lơi như bao ca sĩ khác? Cái cúi đầu chào khán giả của Tiểu My cũng thế, đầy vẻ cao quý, chắc chắn nàng không phải là người bán tiếng hát của mình để mưu sinh. Nàng là một nghệ sĩ chân chính. Có lẽ đấy chính là lý do mà nàng không được khán thính giả ái mộ. Vân Lô nhìn quanh, chàng có vẻ buồn:

- Hàn Ni! Giọng ca của em không thích hợp với nơi mua vui này.

Hàn Ni? Nhưng đây có thật là Hàn Ni không? Không, Hàn Ni đã chết rồi. Đây là Đường Tiểu My, một trường hợp giống nhau lạ lùng. Một thiếu nữ có khuôn mặt lạ lùng. Một thiếu nữ có khuôn mặt giống Hàn Ni như tạc. Nhìn lên sân khấu, người thiếu nữ kia vẫn còn hiện diện dưới ánh đèn màu xanh. Tâm trạng chàng rất phức tạp. Không! Đây chính là Hàn Ni, chắc chắn là Hàn Ni! Vân Lô đưa tay lên bóp trán.

Hát xong ba bản, tiếng vỗ tay thưa thớt. Tiểu My lùi ra sau bức màn nhưng. Vân Lô đứng bật dậy, chàng bước nhanh về phía hậu trường. Phải tìm cho được Tiểu My để nói một vài câu cho thỏa lòng thắc mắc. Đến cửa hậu trường, một cô mặc đồng phục chiều đãi chặn chàng lại:

- Ông muốn tìm ai? Xin lỗi, nơi này cấm vào.

Vân Lô vội vàng lấy giấy bút ra:

- Em làm ơn mang giấy này vào cho Tiểu My hộ tôi nhé?

- Vâng.

Vân Lô vội vàng kê giấy lên tường viết:

”Cô Tiểu My,

Muốn gặp cô, xin cô đừng từ chối.

Người hôm qua tình cờ gặp cô trên phố

Mẫn Vân Lâu”

Cô chiêu đãi mang mảnh giấy vào hậu trường, một lúc trở ra với lời xin lỗi:

- Xin lỗi ông, cô Tiểu My đã đi rồi ạ!

Đúng là lời từ chối khéo. Vân Lâu hiểu Tiểu My không muốn tiếp chàng. Xé nát mảnh giấy, chàng bước đến cạnh cửa, tựa lưng vào tường chờ đợi. Tại sao? Tại sao nàng lại từ chối không chịu tiếp tả Có phải vì nàng tưởng ta là một tên lưu manh đón đường trêu gái chăng? Hay là...

Hay là nàng muốn chôn vùi cả một quá khứ? Vân Lâu buồn buồn, nỗi cô đơn ngập hồn. Hàn Ni! Dù Tiểu My với em có chỉ là một, anh cũng hiểu là Hàn Ni đã chết! Em đã chết.

Đứng một lúc, vừa định bỏ đi, thì Vân Lâu nghe tiếng gót giày nện trên hành lang. Tiểu My đã ra cửa. Vân Lâu lịch sự chào cô ca sĩ khả ái khiến nàng giật mình.

- Ủa?

Vân Lâu xúc động:

- Hàn Ni!

Người con gái tên Tiểu My luống cuống:

- Ông... Ông làm gì thế này?

Vân Lâu chợt tỉnh, chàng biết mình không có quyền làm thiếu nữ hoảng sợ:

- Cô My, tôi muốn nói chuyện với cô một phút được không? Cô cho phép tôi được hầu chuyện nhé?

Tiểu My nhìn gã trẻ tuổi trước mặt. Gã muốn gì đây? Một tên điên hay thuộc loại nham nhở? Tại sao cứ mãi phiền nhiễu nàng thế này? Thái độ thành khẩn khiến nàng khó chối từ:

- Tại sao ông mời tôi? ông đã lầm rồi, tôi không phải thuộc hạng đàn bà như ông nghĩ.

Vân Lâu vội vã đính chính:

- Tôi biết, điều đó tôi biết cô My ạ. Tôi không có một ác ý nào cả, tôi chỉ muốn nói chuyện đàng hoàng với cô thôi.

- Nhưng tôi còn phải sang phòng trà Kim Thanh. Bây giờ chín giờ rồi, hay là... Ông đưa tôi đi nhé!

Vân Lâu thật thà:

- Phòng trà Kim Thanh ở đâu?

Tiểu My chau mày:

- Ông... tại sao ông cứ giả vờ mãi vậy?

- Tôi không hề giả vờ, tôi xin thề với cộ Hôm nay là lần đầu tiên tôi đến phòng trà Thanh Vân đây.

Tiểu My ngạc nhiên nhìn Vân Lô, gương mặt thành thật không đóng kịch, tên này thật lạ.

- Nhưng tại sao hôm qua ông lại bảo là đã nghe tôi hát?

Vân Lô nhìn Tiểu My, khuôn mặt đầy phấn son thật xa vời với bóng hình Hàn Ni:

- Vì... Vì tôi tưởng là... cô là một người con gái khác.

- Thế à? Tại sao ông lại phải tìm một lối giải thích kỳ quặc thế?

Vân Lô cười buồn. Lối giải thích quả kỳ quặc thật. Tiểu My và Hàn Ni đâu có liên hệ gì đâu? Ngu thật, thế ta định tìm gì trên thân xác này? Xuống đến dưới lầu, Tiểu My xem đồng hồ:

- Còn những năm mươi phút nữa tôi mới kẹt ở Kim Thanh, chúng ta có thể ngồi quán cà phê dưới đây được một lúc.

Đây là quán cà phê được đặt tên là “Nhã Khí”. Chỉ cần nghe đến tên là đủ biết bên trong sang trọng thế nào. Những ngọn đèn pha lê trên tường đủ để cho thấy rõ những bức tranh quý giá. Tìm một chỗ kín đáo ngồi xuống. Tiểu My gọi nước trái cây, Vân Lô gọi cà phê.

Họ ngồi yên lặng bên nhau. Tiểu My nâng ly trên tay, nhìn Vân Lô với đôi mắt tò mò. Nàng không hiểu tại sao mình lại nhận lời gã con trai này làm gì, trong khi bao nhiêu người theo đuổi nàng vẫn không ngó ngang đến.

- Bây giờ thế nào? Anh chẳng có gì để nói gì cả à?

Vân Lô như tỉnh mộng, chàng vội vàng lên tiếng:

- Không, không. Bây giờ xin cô cho biết, cô có quen biết ông Dương không?

- Ông Dương à? Tôi không quen ai tên ấy cả.

Vân Lô thất vọng:

- Thế cô ở đâu?

- Đường Quảng Châu.

- Cô mới dọn đến ở đây à?

- Không, tôi ở đây đã được gần mười năm.

- Cô ở một mình?

- Không, với cha tôi.

- Cha cô tên gì?

Tiểu My đặt ly nước xuống, nhìn Vân Lô chẳng thân thiện chút nào:

- Ông hỏi chi thế? Định xét tờ khai gia đình hay muốn thăm dò gia cảnh tôi? Chút nữa ông dám

hỏi đến cả ông cố tám đời của tôi nữa cũng không chừng. Tôi chưa hề gặp người đàn ông nào giống ông cả.

Vân Lâu bối rối:

- Xin lỗi thành thật xin lỗi cô, tôi chỉ muốn hỏi cho biết thôi.

Cúi đầu xuống, nhìn vào cốc cà phê, chàng cảm thấy lòng mình đáng hơn vị đắng của chất nước đặt trong ly này. Hàn Ni! Không ngờ trên đời này còn có một người giống em như khuôn đúc. Ngẩng đầu lên, chàng nhìn Tiểu My với đôi mắt xa vắng:

- Tại sao cô phải đi hát?

Với nụ cười buồn trên môi, Tiểu My đáp:

- Vì sinh kế. Đi hát cũng là một cách để sống vậy?

- Vâng, âm nhạc là để hát cho người thưởng thức nên tất cả đều hay đều đẹp, còn hoàn cảnh thật thì không bao giờ...

Tiểu My ngỡ ngác, nàng nhìn thẳng gã con trai trước mặt. Tại sao hẳn lại thốt ra những lời như vậy? Kể từ lúc cộng tác với phòng trà Thanh Vân nàng có bao nhiêu nỗi khổ tâm dần vật. Thanh Vân chẳng phải là một phòng trà thượng lưu, Tiểu My đã chán lắm rồi nhưng chẳng thốt ra được. Hôm nay đột nhiên nàng nghe lòng rộng mở. Sao có chuyện thế này?

- Theo anh thì, ngoại trừ ngày hôm nay, anh chưa hề đặt chân đến bất cứ một phòng trà nào cả chứ?

- Vâng.

- Thế tại sao hôm nay anh lại vào đó?

- Vì cô.

Tiểu My lắc đầu:

- Anh làm tôi bối rối quá.

- Tôi cũng thế, nếu cô chịu dành cho tôi một ít thời gian của cô tôi sẽ kể cho cô nghe một câu chuyện.

- Câu chuyện đó tôi cần phải nghe sao?

- Tôi cũng không hiểu.

Nhìn Vân Lâu có vẻ buồn chi lạ, nàng như bị một thứ tình cảm lạ lùng nào đó làm xúc động, nàng thở dài:

- Thôi được rồi, ba giờ chiều mai chúng ta sẽ gặp tại đây và anh sẽ kể câu chuyện của anh cho tôi nghe nhé?

- Vâng, nếu cô không trễ hẹn. Tôi sẽ đến thật đúng giờ.

- Tôi không để anh thất vọng đâu. Nhưng... tại sao anh không cho tôi biết anh là ai cả thế?
- Xin lỗi cô Tôi là Mẫn Vân Lâu, sinh viên năm thứ hai ban mỹ thuật trường Đại Học Sư Phạm, cô... cô có nghe tên tôi bao giờ chưa?
- Lạ thật, tại sao tôi lại phải biết tên anh?

Vân Lâu thất vọng:

- Cô có vẻ thích dùng chữ quá?

Tiểu My cười, nụ cười thật hiền lành, nụ cười pha lẫn một tí thẹn thùng khiến Vân Lâu như bị thôi miên:

- Tính tôi xấu lắm, ương ngạnh mà lại hát dở, nên lên chẳng nổi được, mấy người bạn đồng nghiệp tôi bảo thế.

Tiểu My cũng không hiểu tại sao nàng phải phân bua kỹ như vậy trước mặt một gã con trai chưa hề quen.

- Cô hành nghề này bao lâu rồi?
- Mới ba tháng.

Vân Lâu nhìn Tiểu My như nhìn một hòn ngọc trót rơi xuống bùn:

- Ba tháng cũng dài thật. Khán thính giả vào đây đâu phải để nghe nhạc, đời sống của họ đâu cần tiếng ca?

Tiểu My nhìn vào đồng hồ:

- Sao chán đời thế? Thôi tời giờ tôi đi làm rồi!

Vân Lâu đứng dậy:

- Để tôi đưa cô đi nhé.
- Thôi được rồi. Mai gặp lại!
- Vâng, xin cô nhớ đến đúng giờ nhé!
- Đừng lo. Thôi chào anh.
- Vâng, chào cô.

Vân Lâu đi ra tới cửa, nhìn theo bóng Tiểu My khuất trong xe taxi. Xe đã chạy mất chỉ còn để lại đám bụi mù mà Vân Lâu vẫn còn ngơ ngác. Tiểu My? Một Hàn Ni thứ hai? Có thể có chuyện như vậy sao? Ngẩng lên nhìn trời, Vân Lâu lạ lùng. Đời sống như lúc nào cũng có một sức mạnh vô hình chi phối, gây nên bao chuyện chẳng ngờ.

Bầu trời rộng lấp lánh những vì sao. Tạo hóa bây giờ đang hiện diện ở phương nào?

Chương 21 -

Chưa đến ba giờ chiều, Vân Lâu đã ngồi yên trong phòng trà Nhã Khí. Tựa lưng vào ghế chàng nghĩ ngợi bâng quơ. Trên tay chàng một bức họa cuốn tròn. Ly cà phê trước mặt không ngừng bốc khói. Những cuộn khói nhẹ bay bổng lên cao rồi lững lờ tan biến. Ly cà phê lạnh dần. Đầu óc Vân Lâu miên man với bao ý nghĩ, gương mặt chàng tái xanh, đôi mắt thâm quầng vì những đêm mất ngủ.

Có tiếng nhạc vang lên. Bản Khúc ca xứ Ấn được đọc tấu bằng dương cầm. Những âm thanh nhẹ vượn lên, Vân Lâu bàng hoàng tựa đầu vào thành ghế, xót xa nhắm chặt mắt lại, lắng nghe khúc nhạc quen thuộc ngày nào. Từng tiếng nhạc như từng mũi sắc nhọn đâm sâu vào tim.

Hàn Ni! Nhắm mắt lại, tim Vân Lâu gào thẳm. Trời ơi! Sao tàn nhẫn thế? Bao nhiêu nghị lực, tự tin tan rã hết. Vân Lâu như chiếc thuyền con phiêu bạt giữa giòng biển mông mênh.

Có tiếng gót giày tiến đến gần, rồi ngừng ngay bên cạnh. Vân Lâu thở dài ngẩng đầu lên. Như một ảo tưởng, chàng vội vàng nhắm mắt lại. Tiếng nhạc vẫn vang trong phòng. Hàn Ni! Em đang trêu anh đấy à? Đùng để cho tái tim khô héo anh nở hoa hy vọng. Nghị lực anh đã tàn rồi, không đủ khả năng để chấp nhận một lần tuyệt vọng nữa đâu!

- Anh... Làm sao thế?

Có tiếng gọi vang bên tai. Vân Lâu giật mình nhìn lên, chàng lấy hết can đảm còn lại để đối diện với người con gái. Một khuôn mặt bình thường không son phấn, không hoa tai, mái tóc xõa dài với chiếc áo xanh bình dị. Nàng đứng cạnh, nụ cười trên mắt. Hàn Ni! Vân Lâu gọi thầm. Môi mím chặt để tiếng gọi khỏi tuôn ra khỏi miệng. Đây là Hàn Ni! Nhất định là Hàn Ni! Phấn son không còn thì không còn gì nghi ngờ nữa.

- Sao? Anh không mời tôi ngồi à?

Người con gái lạ lùng nhìn nét mặt khổ sở của Vân Lâu.

Đầu Vân Lâu nhúc như búa bổ:

- À! Tha lỗi cho tôi... à mà tôi nên gọi cô bằng gì nhỉ?

Tiểu My ngồi xuống gọi ly cà phê với nụ cười:

- Hôm qua anh gọi tôi là cô Tiểu My, nếu bây giờ anh chỉ gọi tên thôi, chắc tôi cũng không phản đối. Anh lạ thật, sao lại lăm trò thế?

- Tiểu My? Chắc chắn là cô chỉ có một tên Tiểu My thôi phải không?

Tiểu My ngạc nhiên:

- Anh nói thế là thế nào? Không lẽ bắt buộc tôi phải có thêm một cái tên thứ hai nữa à?

Vân Lâu nhìn thẳng vào mắt Tiểu My:

- Tôi nghĩ là cô phải có.
- Tại sao?
- Vì cô phải có một cái tên khác.
- Anh này lạ thật, sao anh lại nói chuyện gì lạ thế?

Mắt Vân Lâu vẫn nhìn chòng chọc vào mắt Tiểu My:

- Tôi biết chắc cô chẳng phải tên Đường Tiểu My mà tên thật cô là Dương Hàn Ni!
- Nói bậy! Tiểu My khó chịu - Tôi rất tiếc là phải hoang phí thời giờ đến đây một cách vô ích. Tôi nghĩ có lẽ bộ óc của anh bị “mát” rồi. Nếu không có chuyện gì để nói, tôi... xin chào anh!

Vân Lâu quên bằng phép lịch, chồm tới nắm tay Tiểu My:

- Khoan! Cô khoan đi!
- Ông Lâu ạ, ông làm tôi sợ.

Vân Lâu vội vàng xin lỗi:

- Xin lỗi, xin cô tha thứ cho... Thật ra tôi bị cô làm bối rối.
- Ông mới làm tôi bối rối chứ! Có chuyện gì ông muốn nói với tôi không?
- Có!
- Vậy thì nói đi!

Vân Lâu im lặng đưa mắt buồn buồn nhìn Tiểu My.

- Sao? Tại sao anh không nói gì cả thế?
- Vâng, bây giờ tôi nói đây, nhưng không biết phải bắt đầu thế nào. Vân Lâu xoa trán - Hay là... Để tôi cho cô xem món này trước nhé!

Vân Lâu đưa bức họa cho Tiểu My.

- Cô mở ra xem.

Tiểu My lạ lùng đỡ lấy bức họa, nhìn Vân Lâu, rồi chậm rãi trải bức họa ra. Tiểu My mở to mắt ngạc nhiên. Không phải chỉ có một bức mà là khoảng mười bức, bao gồm loại tranh cảnh, phác họa, tranh sơn dầu... Tất cả đều có chung một người mẫu, một mái tóc dài, một khuôn mặt hồn nhiên thoát tục... Nét họa thật sống động. Tiểu My càng nhìn càng bị cuốn hút vào tranh. Lạ thật! Ngẩng lên, Tiểu My trở mắt nhìn Vân Lâu:

- Tất cả đều là do anh vẽ cả à?

Vân Lâu gật đầu, Tiểu My mở to mắt:

- Anh vẽ tôi à? Từ bao giờ mà tôi chẳng hay thế?

Vân Lâu nhìn thẳng vào mắt Tiểu My:

- Tôi họa được hơn trăm bức, trong đó chỉ có mười mấy bức này là khá hơn cả. Cô có chắc người trong tranh là cô không?

Tiểu My có vẻ khó hiểu:

- Giống tôi lắm. Nhưng tại sao có chuyện này?

Vân Lâu chậm rãi đáp:

- Người trong tranh này có tên là Hàn Ni. Tôi nói thế cô có nhớ được gì chẳng?

Tiểu My lắc đầu:

- Nhớ cái gì? Tôi không hiểu ý ông muốn nói gì cả.

- Cô có nhớ chuyện nửa đêm cô xuống lầu ngồi đàn, tôi đã lẳng lặng ngồi nghe và bản nhạc “Không Bao Giờ Xa Nhau” Cô thường hát không? Cô có nhớ đến lời thề khi chúng ta cùng dạo nơi bãi biển, nhớ những buổi hoàng hôn, những đêm thanh, những buổi sáng đẹp trời ra không rời nhau không? Em có nhớ lời thề, sống sẽ là của anh mà chết đi rồi hồn vẫn bên anh không? Em có nhớ bản “Mộng Tương Khúc” chứ?

- Thôi, tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi!

Tiểu My cắt ngang những câu hỏi lảm cẩm, khiến Vân Lâu mừng rỡ vì hiểu lầm:

- Em hiểu ra rồi à? Em đã biết mình chính thật là Hàn Ni rồi chứ?

Tiểu My lắc đầu:

- Không, không phải. Tôi hiểu ý anh rồi, nhưng tôi không phải là Hàn Ni, có thể chúng tôi giống nhau và anh đã nhìn lầm anh Lâu ạ.

- Không thể nào có chuyện lầm lẫn được! Tay chàng vốn vã giữ lấy tay Tiểu My, như sợ rằng nàng biến đi mất - Nghĩ lại cho kỹ xem, Hàn Ni! Có thể em đã đánh mất dĩ vãng từ sau cơn bệnh nặng. Không phải không có chuyện như thế xảy ra đâu. Tiểu My... Riêng về chuyện em đột nhiên biến thành Tiểu My thì chuyện đó chúng ta sẽ tìm hiểu sau. Bây giờ, em thử nghĩ lại, nghĩ thật kỹ xem... Biết đâu... Không lẽ em không nhớ một tí xíu nào cả sao?

- Anh Lâu, tôi đã bảo anh tôi không phải là Hàn Ni, tôi cũng không bị mất trí lẫn nào cả, tôi nhớ tất cả mọi việc xảy ra bắt đầu từ lúc tôi lên bốn. Ngay từ thuở nhỏ tôi rất khoẻ mạnh, ít khi bị cảm cúm nữa chứ đừng nói chi đến bệnh ngặt. Cha tôi không phải là ông Dương, cha tôi là Đường Văn Khiêm, một nhà soạn nhạc bất đắc chí. Anh hiểu không? Đừng có gán cho tôi là Hàn Ni, chưa bao giờ tôi lại gặp chuyện hoang đường thế này.

Tiểu My cuộn tròn những bức họa lại, đặt trước mặt Vân Lâu, sự bức mình hiện rõ trên mắt nàng.

- Như vậy là kể như xong rồi, phải không anh? Mong rằng từ rày về sau anh đừng quấy rầy tôi nữa.

Vân Lâu nài nỉ:

- Khoan, cô My, cô đợi một chút, chúng ta có thể nói thêm một tí chứ?

Tiểu My tựa người vào ghế, nhìn thẳng Vân Lâu, gã con trai trước mặt có vẻ bê bối đến độ buồn cười. Gã này điên rồi chắc! Nhưng nhìn ánh mắt van xin của gã, nàng lại không đành lòng bỏ đi, nâng tách cà phê lên, hớp một hớp nhỏ, Tiểu My hỏi:

- Anh còn gì để hỏi tôi nữa không?

- Còn cô, cô có biết đánh đàn không?

- Biết, biết tí ti.

Ánh mắt Vân Lâu chợt sáng:

- Đấy thấy không, cô cũng biết đánh đàn!

- Điều đó có gì lạ đâu? Lúc còn học ở trường, nhà nghèo tuy không mua được đàn dương cầm... Đúng ra thì có một chiếc nhưng quá cũ, cha tôi cũng đã bán nốt. Vào trường, trong những giờ ra chơi, tôi đã học lóm với chiếc dương cầm của nhà trường, tôi biết đàn nhưng không hay lắm vì anh cũng biết muốn giỏi phải luyện luôn, mà nhà không có làm sao đàn cho hay được.

- Thế lúc xưa cô học ở trường nào?

- Ở trường trung học ngoài phố đó. Sau khi đậu xong tú tài... Tôi mới nghỉ học hai năm nay thôi. Nếu thấy cần, anh có thể đến đấy hỏi. Suốt sáu năm học, tôi chỉ dùng có mỗi một tên Tiểu My thôi. Hay là, cô bạn gái của anh cũng học ở đấy?

Tia hy vọng trong mắt Vân Lâu chợt tắt, chàng cúi đầu nhìn xuống:

- Không, cô ấy không đi học.

Tiểu My cười:

- Đó anh thấy không, tôi đâu phải là người yêu của anh được? Không thể nào chấp nhận một sự ngộ nhận tai hại như thế được.

- Nhưng cô giống như đúc người tôi yêu, không khác một tí nào cả.

Tiểu My lắc đầu:

- Trên đời này không thể nào có chuyện hai người hoàn toàn giống hệt nhau được, có lẽ vì anh yêu cô ấy quá nên lầm lẫn chẳng? Nhìn Vân Lâu, đột nhiên Tiểu My tò mò - Cô ấy đáng đáp ra sao?

- Ai?

- Cô bạn anh đó, nàng bỏ rơi anh à?

Vân Lâu tựa người vào ghế, ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, dưới nền vải đỏ lấp lánh ánh kim tuyến có những ngọn đèn nhỏ.

- Nàng đi đâu, anh có đi tìm không?

Vân Lâu nhắm mắt lại:

- Tôi tìm mãi không được, người ta cho tôi biết là nàng đã chết rồi.

- À, thì ra thế và chuyện của anh chỉ có thế?

Tiểu My nhìn Vân Lâu cảm phục, sự chung tình của gã con trai làm cho nàng xúc động. Nàng không biết nên nói thêm điều gì,

Vân Lâu mở mắt ra nhìn người con gái trước mặt với nụ cười đau khổ. Đây là Tiểu My chứ chẳng phải là Hàn Ni. Thượng đế thật oái oăm, tạo nên chi một khuôn mặt nhưng hai con người khác hẳn nhau.

- Chuyện của tôi giản dị lắm phải không? Nhưng tôi mong rằng câu chuyện này sẽ không bị kết thúc một cách tức tưởi như vậy. Phải có một phép lạ và tôi đang đợi chờ phép lạ đó đây.

- Vì anh đợi chờ nên anh đã gặp tôi và cứ tưởng như phép lạ xuất hiện?

- Con người trong lúc đau khổ bao giờ cũng hy vọng, và với cô, ngay bây giờ tôi cũng không hiểu mình nên tin gì... Ban nãy cô đã nói là trên đời này không thể nào có hai gương mặt hoàn toàn giống hệt nhau, đó là chưa kể đến việc giữa cô và Hàn Ni hoàn toàn khác huyết thống. Khó hiểu quá!

Tiểu My cười:

- Anh đã đi quá xa rồi!

Vân Lâu đột nhiên hỏi:

- Cô có sẵn lòng đến thăm mẹ Hàn Ni không? Để xem tại tôi rối trí nhìn lầm, hay thật tình cô giống Hàn Ni thật?

Nụ cười trên môi Tiểu My chợt tắt:

- Thôi, chuyện của anh đã qua rồi, tôi không muốn dấy vào việc riêng của anh nữa, đừng kéo tôi vô. Nhớ là tôi tên Đường Tiểu My, một ca sĩ, một thứ nghề nghiệp trang điểm cho đời sống, chứ không phải thân tượng của anh, một cô gái xuất thân từ một gia đình nề nếp, có lẽ tôi nghĩ chẳng sai chứ?

- Vâng.

- Anh biết tôi xuất thân từ đâu không? Cha tôi là một nhạc sĩ, đó là tước hiệu do chính ông tự phong cho mình, nhạc của cha tôi không hề được ai thưởng thức, mẹ tôi đã mất ngay từ khi tôi vừa chào đời... Sống bên cạnh cha, tôi đã nhiễm tật say mê âm nhạc của ông. Nhưng đời sống tôi khổ cực lắm, từ năm lên bảy lên tám tôi đã phải đảm đương tất cả việc nhà, phải phục dịch cho một người cha suốt đời say rượu chè... Tiểu My cười đầy cay đắng. Đấy anh thấy không, tôi làm sao có thể là Hàn Ni của anh cho được? Nhìn bức họa là tôi hiểu ngay người con gái anh yêu phải là một cây kiếng trong nhà kính, còn tôi? Tôi chỉ là loài cỏ dại dập diu qua bao trận gió mưa. Ngay từ khi còn bé tôi đã biết rõ số mệnh của đời mình. Thế mà tôi không hiểu sao anh lại có thể lầm lẫn khi khác nhau một trời một vực như thế này được.

Đúng như lời nàng nói, Tiểu My không phải là Hàn Ni, hoàn toàn không phải. Từ câu chuyện kể lẽ thật tình, từ thái độ cương quyết, Vân Lâu đã nhìn ra sự khác biệt. Một người trưởng thành trong con bão táp, một người yếu đuối như sợi tơ mềm. Hoàn toàn khác xa nhau! Vân Lâu gật gù:

- Nếu cô không thích thì thôi vậy, tôi cũng không dám làm phiền cô nữa.

- Vậy là kết thúc nhé!

Vân Lâu yên lặng, Tiểu My hỏi:

- Được không?

- Tôi xin tôn trọng ý cô, nếu sự hiện diện của tôi làm cô khó chịu thì tôi sẽ cố gắng không làm phiền cô nữa.

Tiểu My cười:

- Tôi cũng không khó chịu chi lắm, có điều tôi không thích ai cứ mãi tìm bóng dáng của một người khác trên cơ thể tôi.

Vân Lâu chợt hiểu. Tự ái người con gái cứng cõi dễ yêu.

- Tôi hiểu ý cô, và tôi sẽ cố gắng không làm cô khó chịu.

Nâng ly cà phê lên Tiểu My chợt thấy hối hận, hối hận về những lời khước từ thẳng thắn ban nãy của mình. Với nụ cười khỏa lấp nàng nói:

- Anh cũng đừng nên đến đây thường, vì đúng như anh đã nói, ở đây không phải là chỗ để nghe nhạc.

Vân Lâu thở dài:

- Thế tại sao cô làm ở đây?

Tiểu My cười buồn:

- Đời sống là một sự bắt buộc. Đã có một thời tôi mơ trở thành một ca sĩ lừng danh, tôi đã luyện tập hết mấy năm. Mỗi tối nằm nhắm mắt lại là mơ thấy tiếng hát của mình vang đến tận cùng thế giới. Không ngờ... bây giờ tôi lại hát trên bục gỗ. Đặt ly nước xuống thở dài, Tiểu My tiếp - Sự thật bao giờ cũng tàn nhẫn, phải không anh. Thôi tôi về, tối nay tôi phải hát ở ba nơi khác nhau.

- Trước khi đi, xin phép cô cho tôi nói mấy câu. Vì cô không muốn tôi gây phiền phức cho cô nên có lẽ tôi sẽ không đến đây tìm gặp cô nữa, có điều tôi muốn xin phép cô một việc, Hàn Ni đối với tôi là cả một thế giới, tôi yêu người con gái đó say đắm, nhưng tội quá, nàng đã chết sớm. Cô tuy không liên hệ với Hàn Ni, nhưng có một gương mặt giống hệt vì vậy dù mới quen sơ, tôi vẫn có cảm giác như cô là một người bạn thân giao...

- Rồi sao nữa?

- Tôi muốn cô đừng hiểu lầm tôi tuộc loại đàn ông tán nhảm. Nhưng khi nghe cô hát tôi nhận

xét là cô đừng nghĩ rằng khi mình trình bày một bản nhạc với tất cả tâm hồn như thế là không có người thưởng thức. Không nên cúi đầu trước đời sống, cũng đừng có mặc cảm tự ti. Giọng ca của cô cũng giống như chính người cô: Cao quý và thành thật.

Mất chớp nhanh, Tiểu My muốn khóc, nàng đứng dậy, nàng phải đi ngay để khỏi phải khóc trước mặt gã con trai xa lạ.

- Cảm ơn, thôi chào anh.

Vân Lâu ngồi yên, nhìn theo dáng hấp tấp của người con gái, chàng thở dài.

Chương 22 -

Đời sống kéo dài mãi thế này thật đáng chán! Tiểu My lẩm bẩm, rồi ném chiếc bút kẻ mắt lên bàn. Nàng mặc chiếc áo trình diễn vào, chiếc áo do nàng may lấy, màu tím, thắt lưng bạc. Ngắm người trong kính, nàng thấy nàng yếu đuối làm sao! Đi hát mới mấy tháng mà đã gầy thấy rõ.

- Đây không phải là nếp sống của ta.

Quét nhẹ lớp phấn lên mặt, Tiểu My nhớ lại câu nói của Vân Lâu bảo là đời ca hát chẳng thú vị tí nào cả mà nàng ngán ngẩm. Nhưng hẳn cũng dễ thương đấy chứ?

- Làm gì mà ngồi thờ thẩn thế kia, nhanh lên đi, tới phiên bỏ rồi đấy!

An Kỳ, một ca sĩ bạn lên tiếng làm Tiểu My giật mình.

- Vậy hả?

An Kỳ là ca sĩ đàn chị của Tiểu My.

- Bỏ biết khán thính giả họ thích gì không? Lúc hát bỏ phải nhún nhảy, điệu bộ như khiêu khích họ mới thích. Tám phần mười ở đây là đàn ông, họ đến để nhìn, để ngắm ca sĩ cho đáng đồng tiền chớ đâu phải để nghe nhạc đâu.

- Chán thật!

- Bỏ phải tập cho lưng mềm một chút. Như chuyện ông Tổng Giám Đốc tối hôm qua mời bỏ đi ăn chẳng hạn. Ông ấy là một tay có tên tuổi trong giới doanh thương, tại sao bỏ lại từ chối? Làm thế làm sao nổi được. Ai nâng đỡ cho bỏ? Ở đây không phải là trường học, không phải hát hay là được tán thưởng ngay. Người ta tung tiền ra, người ta phải được hưởng trọn thú vui chớ, họ đâu cần hiểu nghệ thuật là gì!

- Buồn thật.

- Đời sống là vậy đó, ai bảo bỏ bước vào con đường này làm gì? Ở đây rất nhiều người hát không hay mà vẫn được nổi tiếng. Tại sao? Vì họ dễ dãi, họ biết chiều khách hơn chúng ta, bỏ hiểu chưa?

Tiểu My cười nhạt, không đáp.

Có tiếng cô Lý, người phụ trách chương trình, gõ cửa:

- Tiểu My ơi, tới phiên My hát rồi đấy nhé!

- Vâng.

Tiểu My vén áo bước ra khỏi phòng trang điểm, đến sau bức màn nhung. Người xướng ngôn viên khẽ vén màn nhìn ra ngoài, vì cô ca sĩ đang hát đoạn chót của bản nhạc. Quay sang Tiểu My, cô xướng ngôn viên nói:

- Này My nhìn xem, có một người thật lạ, hắn chỉ đến vào lúc My hát và bỏ ra ngay khi My bước vào. Phí tiền mua vé vào chỉ để nghe một người hát thì cũng lạ. Hắn là bạn My à?

Tim Tiểu My đập nhanh:

- Đâu? Hắn đâu?

- Ghế cuối cùng hàng thứ ba đấy!

Tiểu My vén màn nhìn ra, ánh đèn chiếu ngược lên sân khấu, khiến cho việc nhìn xuống những hàng ghế thính giả thành khó khăn, nhất là những hàng ghế ngoài cùng. Tuy không nhìn thấy rõ, nhưng trực giác cho Tiểu My biết ngay đấy là ai.

- Có lẽ chị lầm rồi, làm gì có người chỉ đến để nghe có một mình em hát?

- Không, chỉ tại hắn đến vào giờ My hát và bỏ về ngay lúc My hát xong nên tôi mới để ý chớ.

- Mỗi ngày ông ấy đều đến cả à?

- Không hắn như vậy, cô có quen hắn không?

- Không, em không quen... Làm gì có chuyện vô lý như vậy được.

- Tôi để ý nhiều lần rồi, chắc hắn cảm nặng My rồi đấy.

Người nữ ca sĩ trên sân khấu đã trở vào và Tiểu My bước ra. Bao nhiêu ánh đèn đỏ dồn lên người nàng. Vừa nóng vừa chói, Tiểu My không nhìn thấy gì bên dưới cả, nhưng nàng biết có bao nhiêu cặp mắt đang đổ dồn về sân khấu ngắm nghía nàng. Mỗi cử động là một sự cân nhắc, bản nhạc "Hồi tưởng khúc" vang lên.

Bản nhạc vừa dứt, tràng pháo tay rời rạc vang lên. Những tiếng vỗ tay mà Tiểu My mong mỏi đón nhận thật nhiều. Nhưng mấy tháng trời sống bằng nghề ca hát, Tiểu My mới hiểu rằng, muốn được tán thưởng nhiều không phải chỉ cần cố gắng hát hay là được mà nó còn đòi hỏi những tiểu xảo khác, điều đó khiến nàng nản chí. Mỗi lần hát xong một bản là Tiểu My lại than thầm với lòng mình:

- Ta không thích hợp với nếp sống này, không khí này càng ngày càng làm mình thấy cô đơn hơn thôi.

Phải chăng đó là một lời tự trách, phiền muộn? Tiểu My cũng không phân tích được tâm trạng mình, nàng cũng không buồn phân tích làm chi. Mặc nó, hát để sống, thế thôi!

Nhưng hôm nay nàng không còn tâm trạng đó nữa. Một thứ tình cảm chân thành, xúc động từng huyết quản, bàng bạc trong tim. Tiểu My thấy thích hát lạ lùng, hát thật to để giải tỏa bao nhiêu uất ức trong tim. Bản "Hồi tưởng khúc" vừa dứt, Tiểu My bỏ ý hát tiếp bản đã chọn, và nàng bắt đầu trở lại với một bản hoàn toàn ngoài chương trình.

"Em như mây trời ngàn năm bay mãi

Em mơ một ngày dừng bước phiêu du

Nhưng gió phiêu bồng đưa bước em đi

Nên áng mây trời còn bay bay mãi
Em như mây trời ngàn năm bay mãi
Nhìn xuống cuộc đời ôi sao buồn hiu
Thầm nghĩ sống đời chỉ là gian dối
Nên lòng u buồn như lá mùa thu
Em là mây trời ngàn năm bay mãi
Em mong một ngày ngơi nghỉ bình yên”

Tiểu My hát với tất cả say mê. Bước chân vào phòng trà, đây là lần đầu tiên nàng hát xuất thần như vậy. Nhưng tiếng vỗ tay vẫn thưa thớt, nơi đây đúng là nơi không phải để cho người nghe nhạc. Bất giác Tiểu My đưa mắt nhìn xuống hàng ghế thứ ba, ánh đèn sáng chói chiếu ngược lại sân khấu chận lấy tia nhìn. Tiểu My không nhìn thấy gì cả. Đúng là hấn không? Bản nhạc thứ ba trong chương trình bắt đầu...

”Em sẽ ca một bản nhạc

Mà lời là thơ anh... “

Tiểu My cúi đầu chào khán giả, nàng không quên liếc nhanh xuống hàng ghế thứ ba. Khi ra khỏi bức màn nhung cô xướng ngôn viên bước đến chỉ cho Tiểu My thấy:

- Xem kia! Hấn đã bỏ đi rồi kia!

Tiểu My đưa mắt nhìn theo. Quả thật, có một người đàn ông đang đứng lên bỏ đi. Tiểu My xúc động. Vì tiếng hát của mình mà hấn đến đây hay hấn chỉ tìm người yêu của hấn qua hình dáng của ta? Trở về phòng trang điểm, đứng ngắm mình trong gương, nàng thấy gương mặt mình vừa xa lạ vừa mệt mỏi.

An Kỳ chưa đi, nàng đang ngồi bên cạnh yên lặng hút thuốc chờ đợi bạn trai đến đón. Nhìn vẻ bơ phờ của Tiểu My, An Kỳ nói:

- Đúng ra Tiểu My không nên hát hai bản nhạc đó. Bản “Nụ hôn buổi tối” hay “Những Câu chuyện không ai quên được” mới thích hợp với nơi này, hoặc “Con sông đào hoa”, “Tình ca dưới trăng” cũng được.

Tiểu My cười buồn ngồi xuống tháo hoa tai và vòng cổ đặt xuống bàn. Dù An Kỳ đã hết lòng chỉ bảo những tiểu xảo cần thiết cho nghề nghiệp. Tiểu My chỉ biết ngồi cười, không có một phản ứng. Nàng bước ra sau bình phong thay áo, tiếng ồn ào bên ngoài ủa vào theo những bước chân vội vã của mấy cô vũ nữ, Tiểu My cảm thấy lạc lõng. Không hiểu cuộc đời này rồi sẽ đến đâu?

Có tiếng gõ cửa rồi giọng nói của một chiêu đãi viên:

- Chị My ơi có thư này!

Tiểu My bước ra mở cửa, cô chiêu đãi đưa thư:

- Có một ông bảo đưa thư này cho chi...

Tiểu My hồi hộp tiếp lấy thư. Nếu không phải là thư của ông giám đốc Hình thì hay biết mấy. Mở thư ra, bất giác Tiểu My sững người. Trên trang giấy không có chữ viết, mà chỉ có độc nhất một đóa sen đơn sơ. Nơi góc tờ giấy, hai chữ Vân Lâu thật nhỏ.

- Của ai thế này?

- Của một ông khách bảo trao cho chị, xong bỏ đi mất rồi!

- Thế à!

Tiểu My thắc mắc trở về phòng, ngắm nghía mảnh giấy. Tại sao lại vẽ thế này? Nghĩa gì đây? Mẫn Vân Lâu, gã con trai kỳ quặc! Trải tờ thư lên bàn, chăm chú nhìn đóa hoa, mắt Tiểu My chợt sáng khi nhớ lại bài “yêu Hoa Sen” thuở còn đi học.

“Mặc cho người yêu mẫu đơn, tớ vẫn thích loài sen hơn, tinh khiết, trong sạch, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Nụ hương thơm ngát đáng đáp và bình thản, khiến người yêu quý nể vì...”

Phải chăng ý của anh chàng muốn ví ta với cánh sen? Cùng một ý nghĩa trong sách? Một thứ tình cảm dễ chịu len vào hồn. Xếp mảnh giấy bỏ vào ví, Tiểu My đứng dậy bước ra cửa.

Liên tiếp mấy hôm liền, Tiểu My có cảm giác nôn nao mỗi lần sắp đến giờ trình diễn. Lòng nàng không còn phiền muộn chán nản mỗi lúc bước lên bục gỗ. Tiếng hát đã có tri âm, và nàng có thói quen hỏi cô xướng ngôn:

- Ông ấy hôm này có đến không?

Khi câu hỏi đã được xác định như ý là tiếng hát lại vút cao. Trong ánh mắt sáng, Tiểu My hát say sưa, hát với tất cả tâm hồn.

Còn nếu câu trả lời là một cái khoát tay, thì tiếng hát là một phiền muộn nào nề. Ánh đèn chói chang trong phòng trà ngập đầy cảm giác thê lương, cổ họng như tắc nghẹn. Tiểu My lúc bấy giờ chỉ còn là một cái máy biết hát.

Ngày dài rồi cũng trôi qua. Bằng tiếng hát Tiểu My đưa tiễn thời gian dần dần đi. Mùa đông qua rồi xuân tới. Mùa xuân mang đến niềm vui và hy vọng. Tiểu My đang ở tuổi căng đầy mạch sống. Càng lúc nàng càng cảm thấy mình thích mộng mơ, bây giờ tiếng hát không còn là một việc làm bắt buộc, mà nó đã trở thành một dâng hiến, dâng hiến cho riêng một người. Ai đấy? Tiểu My cũng không dám nghĩ. Nhiều lúc nàng tưởng tượng như chính mình là một cành hoa tươi mát. Mỗi một cánh đều ngập đầy ánh nắng và mùa xuân.

Mỗi đêm, khi hát xong bản nhạc và cuối cùng, lúc trở về gian nhà nhỏ đầy bóng tối và gió lạnh, là Tiểu My lại thần thờ. Nhà là nơi duy nhất để cho Tiểu My cảm thấy được an ủi, bình yên sau những giờ mệt nhọc, thế mà bây giờ nàng bỗng thấy xa lạ quá. Một gian nhà kiểu Nhật ba gian, vách giấy đã được Tiểu My biến đổi thành vách gỗ. Chắc chắn và sạch sẽ hơn, đỡ tốn kém hơn sau những cơn say thường xuyên của cha. Ba gian liền, Tiểu My và cha mỗi người ở một gian, gian còn lại là phòng khách. Nhưng khách thì năm thì mười họa mới đến một lần. Do đó nó trở thành một nơi vắng lạnh, chỉ dành riêng cho cha Tiểu My đối thoại với chai rượu nồng. Cha Tiểu My, một người cha yêu quý mang đến cho nàng bao nhiêu niềm vui, bao nhiêu an ủi,

nhưng cũng mang đến cho nàng thật nhiều phiền muộn. Lúc ông Đường Vân Khiêm chưa có rượu vào, đầu óc còn minh mẫn, ông cũng biết điều đó. Hơn một lần ông đã nắm lấy tay con gái buồn rầu bảo:

- Con, cha hứa với con là cha sẽ bỏ rượu cha sẽ cố gắng làm ăn đàng hoàng để mang tiền về nhà hầu đem lại hạnh phúc cho con. Ngay ngày mai, cha sẽ bắt đầu làm lại cuộc đời.

Tiểu My nhìn cha yên lặng. Nàng biết rằng lời hứa của cha chỉ có nghĩa trong mấy giây đồng hồ. Quả nhiên mấy tiếng đồng hồ sau Tiểu My lại mục kính cảnh ông Khiêm tay ôm bình rượu nghêu ngao bước về.

- Tiểu My này... Con hãy nhìn đây... Cha là một đại nhạc sĩ. Cha đang điều khiển cả một ban nhạc đại hợp tấu. Họ đang hợp tấu bản Khúc Nhạc Đêm Khuya của ta kìa, con có nghe không?

Đôi tay ông Khiêm nâng cao, như đang ôm đàn trong tay... Miệng nhái giọng kèn ồ ồ độc tấu bản "danh khúc" của ông, mãi đến lúc mệt mới lần ra ngủ mới thôi.

Đời sống của ông Khiêm ngập đầy những giấc mộng của con say. Đến khi tỉnh dậy, lại hối hận lại khóc than buồn khổ...

Một gia đình như thế có hạnh phúc chăng? Có phải là nơi để nghỉ ngơi khi mệt mỏi? Đêm nào trở về không gặp lúc cha ngủ yên, là gặp lúc ông say be bét, lúc lại vắng lạnh vì ông không về. Tiểu My như một kẻ tội đồ lúc nào cũng chịu đựng trong câm nín.

Mùa xuân đến, cánh hoa đào ngoài cửa nở rộ, mùi thơm là vị xuân độc nhất trang điểm cho gian phòng Tiểu My. Tựa người vào cửa, ngửi lấy không khí ngát hương, nghỉ ngơi một chút về bao nhiêu ảo tưởng, khuôn mặt trẻ tuổi kia lại ám ảnh... Cánh hoa sen trong bàn...

Ảo tưởng chóng đến rồi tàn nhanh. Khi trở lại thực thế chỉ đối diện với gian phòng trống trải, nỗi buồn bàng bạc trong tim. Tất cả chỉ là mộng, còn thực tại là một cái gì tàn nhẫn, phiến hà...

".. Lòng lạnh theo đêm buồn

Đèn thấp sao không sáng

Muốn khóc không còn lệ.

Muốn than không thành tiếng

Đời không kẻ tri âm...

Chương 23 -

Mấy hôm liền không đến Thanh Vân, Vân Lâu đã tự nhủ với lòng không nên đến đấy, vì sự hiện diện của chàng ở nơi đó chẳng có nghĩa lý gì cả. Nơi đấy không có người chàng muốn tìm. Lòng tự nhủ lòng thế mà chàng vẫn sốt ruột, nhất là khi bóng đêm từ từ đến. Đêm sao lạnh, sao buồn lạ lùng và dài như hàng thế kỷ? Lại thêm một lần nữa không được, chàng phải đến phòng trà Thanh Vân đúng lúc Tiểu My bước lên bục gỗ, rồi lại về khi nàng chào khán giả. Tiểu My, người con gái dễ thương chi lạ! Mỗi lần nhìn nàng hát trên bục gỗ là một lần Vân Lâu lại xúc động. Hình bóng nàng là niềm an ủi lớn. Có những lúc Vân Lâu tin chắc người đứng trên bục gỗ kia là Tiểu My chứ không phải là Hàn Ni nhưng chàng vẫn thấy lòng mình rạo rục... Như áng mây trời bay muôn phương... Nhớ lại ngày nào, Vân Lâu đã từng ví Hàn Ni là áng mây, áng mây trời kia đã không trở về... Nhưng, nghĩ thế nào thì Tiểu My vẫn không phải là Hàn Ni. Vân Lâu nhủ thầm, ta không nên đến Thanh Vân nữa.

Tối hôm ấy, sau khi rời khỏi công ty quảng cáo, ăn cơm tối xong, Vân Lâu chẳng định về nhà. Suốt một ngày nắng tốt, trời đêm mát thật đẹp, Vân Lâu muốn đi lang thang. Những ánh sao trời lấp lánh trông như... chiếc áo dạ hội của Tiểu My. Áo của Tiểu My Tại sao ta lại có một so sánh ngộ nghĩnh thế? Vân Lâu lắc đầu, bất giác chàng nghĩ đến Hàn Ni. Chàng nhớ đến nhiều đêm cả hai dạo bước trên phố, nàng đã thì thầm: Em không thể nào sống xa anh!

Bấy giờ người xưa ở đâu? Vân Lâu lại lắc đầu. Khi ngẩng mặt nhìn lên, chàng phát giác ra mình đang đứng trước một rạp chiếu bóng ế khách.

Chàng suy tính, xem một phim xuất bảy giờ có lẽ thú hơn chui đầu vào phòng trà Thanh Vân. Mua vé bước vào, đây là một cuốn phim xã hội cũ chiếu lại. Vân Lâu không để ý đến tên cuốn phim cũng như tên đạo diễn. Nhưng khi xem một chập là chàng bị thu hút ngay bởi cốt chuyện. Câu chuyện xảy ra có lẽ đã trên hai mươi năm nói về tình yêu trong cuộc chiến. Một mối tình tuyệt vọng. Trong phim có một vai da đen, anh chàng chuyên môn hát những bản tình ca, mỗi một bản nhạc là một lần Vân Lâu rơi lệ. Xem xong phim, Vân Lâu mới ra xem tựa “cuộc tình ở bắc Phi”.

Khi đi ra, Vân Lâu càng không muốn trở về căn nhà buồn tẻ của mình, sự xúc động làm chàng bị ray rút. Vân Lâu là thế đó, rất dễ xúc động dù với một bản nhạc, hay một bức họa, một bài thơ...

Rồi chàng lại đi lang thang, ánh đèn neon trước các gian hàng đã tắt, đôi chân cũng đã thấy mỏi. Vân Lâu dừng lại. Không ngờ những bước chân phiền muộn của chàng lại dẫn đến phòng trà Thanh Vân.

Ánh đèn vẫn còn sáng, nghĩa là màn cuối cùng vẫn còn, nhưng nơi bán vé đã đóng kín rồi. Vào chẳng? Làm sao có thể vào được? Giờ này chưa chắc Tiểu My còn ở đây! Cho tay vào túi quần, chàng đứng tựa lưng vào cột, ngắm hình của Tiểu My treo cao trên vách.

Thời gian trôi qua trong yên lặng, mãi đến lúc có tiếng chân đến gần Vân Lâu mới quay lại, chàng đã nhìn thấy chiếc áo dài đen điểm kim tuyến như những cánh sao trên nền trời đêm. Một chút ngỡ ngàng. Nàng đã đứng trước mặt chàng với gương mặt phiền muộn. Sự ngạc nhiên

như cơn bão làm cả hai đều đứng bất động. Tiểu My lúc nào cũng là người lên tiếng trước:

- Tôi tưởng... Anh sẽ chẳng bao giờ đến đây nữa chứ!

- Thế à!

- Tại sao lâu quá không thấy anh đến?

- Bao nhiêu người nghe cô hát chưa đủ sao?

Tiểu My lắc đầu, mắt nàng trong như hồ thu:

- Không, không ai thích nghe tôi hát cả ngoài anh. Anh không đến là không còn ai nữa cả.

Một chút xúc động trong tim. Tiểu My! Vân Lâu khẽ kêu mà nghe lòng rộn rã.

Yên lặng một lúc thật lâu, Tiểu My lên tiếng:

- Anh đứng đây làm gì thế?

- Tôi cũng không biết. Nhưng khi nhìn thấy cô bước ra đột nhiên tôi tưởng mình đang đứng đợi cô.

- Thế à? Anh đến đây từ bao giờ?

- Tôi... tôi cũng không biết.

- Ở đâu đến đây?

Vân Lâu lắc đầu:

- Tôi cũng không nhớ, chỉ biết rằng tôi đã lang thang trên phố rất lâu.

- Bây giờ, anh định đi đâu đây?

- Tôi cũng không biết, tùy cô đấy.

- Thế thì đến Nhã Khí ngồi nhé?

- Vâng.

Vân Lâu đứng thẳng người lên, đưa Tiểu My tới quán. Tìm một bàn khuất ngồi xuống, cả hai đều dùng cà phê. Nơi đây cuộc sống về đêm thật thích hợp, quán mở đến hơn một giờ khuya.

Những chậu kiểng là bức bình phong kín đáo, thế giới bây giờ như thu hẹp lại. Bản nhạc êm dịu hòa hợp với ánh sáng mờ ảo làm thú vị gian phòng.

Cà phê đã mang ra, một chút sữa và ba miếng đường cho tách cà phê của Tiểu My.

- Tại sao anh lại cho đến ba miếng đường?

- Tôi ngại cô sợ đắng!

- Làm sao anh biết chuyện đó?

- Vì tôi cũng thế.

Tiểu My cười. Gã này gàn thật. Nàng cầm chiếc muỗng nhỏ lên khuấy nhẹ. Chiếc đèn mờ treo trên tường tỏa ánh sáng phản chiếu nơi các cánh sao trên áo Tiểu My. Ngược mặt nhìn lên, bắt gặp cái nhìn say đắm của gã con trai lạ, bất chợt Tiểu My thấy ngượng ngập:

- Tại sao lâu quá không thấy đến?

Hớp ngụm cà phê, Vân Lâu nhìn Tiểu My nói:

- Vừa mới tựu trường nên tôi hơi bận. Và lại tôi cũng nghèo.

Tiểu My hiểu ngay ý Vân Lâu.

- Anh vẫn còn sống với cha mẹ anh à?

- Không, gia đình tôi ở Hương Cảng, còn tôi sang đây học.

Tiểu My gật gù. Trên khuôn mặt kia có một tí phong sương, một tí khát khao tình thương.

- Gia đình anh khá không?

Vân Lâu cười buồn:

- Khá thì khá lắm, nhưng cha tôi và tôi có mối bất hòa nên tôi không xài tiền nhà.

- Tại sao anh lại bất hòa với cha anh?

Vân Lâu lại cười, dăm dăm nhìn vào cốc cà phê màu đen quánh... Đột nhiên chàng lại nghĩ đến Hàn Ni. Trước mặt là một rừng sa mù, ở đây khuôn mặt Tiểu My như ẩn hiện trong khói sương.

- Xin cô đừng hỏi chuyện này.

Tiểu My ngại ngùng, trong mỗi ngại ngùng có một chút chua xót và tội nghiệp cho người lận đận. Không muốn hỏi thêm, tựa người vào ghế, Tiểu My nói:

- Nếu thế, từ rày về sau đừng đến Thanh Vân nữa, đến làm gì để mỗi lần phải mất bao nhiêu tiền phí của.

Vân Lâu thật bình thản:

- Không, cô lầm rồi, cô đừng có mặc cảm xem thường mình như thế, giọng ca của cô xứng đáng hơn số tiền tôi mua vé nhiều.

Trong đôi mắt Vân Lâu có cái gì thành thật, chứ không phải là lời tán tụng xuông. Nhưng Tiểu My vẫn nói:

- Anh an ủi tôi đấy à?

Vân Lâu lắc đầu:

- Nếu chỉ là những lời an ủi, chắc chắn cô sẽ nhìn ra ngay. Tôi hiểu, cảm giác cô nhạy và bén, không ai có thể qua mặt cô được.

Tiểu My chớp mắt nhìn xuống, nàng cố đè nén lòng mình để khỏi phải tuôn ra bao nhiêu tâm sự.

- Nếu anh thật tình thấy giọng ca tôi vô giá thì xin anh đừng đến nơi rẻ tiền đó để mua vui bằng tiếng hát của tôi nữa. Tôi sẵn sàng hát cho anh nghe bất cứ lúc nào, ở đâu... Ngoại trừ chốn phòng trà.

Vân Lâu đăm đăm nhìn khuôn mặt Tiểu My:

- Thật chứ? Như thế có làm phiền cô lắm không?

Tiểu My đỏ mặt:

- Anh không hiểu ý tôi.

- Vả lại tôi cũng không muốn tạo nên một thói quen mới, nghĩa là không thể sống nếu thiếu tiếng hát của cô.

- Anh thích giọng ca tôi đến thế à?

- Không phải chỉ có giọng ca thôi mà tôi còn thích cả những thứ khác nữa.

Tiểu My chớp mắt:

- Thứ khác là thứ gì?

- Bản tính cứng cỏi, lòng nghị lực và... tính cao ngạo của cô.

Tiểu My ngạc nhiên:

- Tôi cao ngạo? Làm sao anh biết tôi cao ngạo.

- Tôi biết, ngay trong giọng hát cô đã để lộ ra điều đó. Bây giờ trong hoàn cảnh bất khả kháng, cô đang tranh đấu cho lẽ sống nên...

Tiểu My bàng hoàng nâng ly cà phê lên uống như để trấn tĩnh trái tim đang đập vội vàng trong lồng ngực nàng. Liếc nhanh về phía Vân Lâu nàng chống chế:

- Anh đừng tưởng điều anh vừa nghĩ là đúng đâu nhé!

- Nếu tôi đã hiểu sai thì... xin lỗi vậy. Nhưng tại sao cô phải làm mặt lạ thế?

- Thì chúng ta cũng chưa quen biết nhau nhiều, làm gì không lạ?

- Nhưng tôi hiểu cô, vì khuôn mặt cô đối với tôi quá quen thuộc!

- Anh nhìn Hàn Ni qua khuôn mặt tôi à?

Tiểu My chau mày, một chút giận dữ hiện lên mặt, Vân Lâu vội vã xoa dịu:

- Đừng nhắc đến Hàn Ni nữa. Việc đến phòng trà Thanh Vân không phải chỉ vì khuôn mặt cô, cô phải hiểu cho, đừng làm mất hòa khí giữa chúng ta.

- Nhưng nếu tôi hoàn toàn không giống Hàn Ni, liệu anh có đến Thanh Vân mỗi đêm không?

Vân Lâu bối rối:

- Điều đó... Tiểu My cũng phải hiểu là tôi quen biết Tiểu My nhờ khuôn mặt rất gần với Hàn Ni...

- Vâng, tôi hiểu, anh đến Thanh Vân cũng chỉ vì Hàn Ni.

Tiểu My càng lạnh lùng, Vân Lâu càng bối rối, chỉ biết vuốt ve nàng một cách tiêu cực.

- Cô đừng nghĩ như vậy!

- Nhưng đó là sự thật!

Vân Lâu yên lặng, khuôn mặt nàng tái xanh vì giận. Giữa hai người bây giờ như có một khoảng cách xa lạ. Đêm càng lúc càng khuya, cà phê nguội dần.

- Thôi kể như điều cô vừa nói là đúng đi. Cô nói đúng, chúng ta quả thật khá xa lạ nhau. Từ hôm nay, cô cứ yên tâm tôi sẽ chẳng bao giờ đến làm phiền cô nữa.

Tiểu My yên lặng, lời nói của anh chàng lạnh chi lạ. Tim chợt nhói đau, mắt chợt nóng, ly cà phê trước mặt lờ mờ. Tại sao ta như vậy? Tại sao ta lại xúc động? Nhiều lúc, sao ta lại mong mỗi được gặp chàng, mỗi khi nhẹ vén màn nhìn trộm ra ngoài ghế khán thính giả mà không trông thấy chàng là ta thấy thiêu thiêu. Bây giờ ngồi đối diện với chàng ta lại chỉ dùng toàn ngôn từ xa lạ, ngọt ngào. Tại sao? Tại sao phải diễn kịch như thế? Giọng Vân Lâu vẫn lạnh nhạt bên tai:

- Thôi, cũng khuya lắm rồi, để tôi đưa cô về nhé!

- Dạ thôi, cảm ơn anh tôi về một mình cũng được.

Tiểu My chợt thấy lời nói của mình còn lạnh nhạt hơn. Nhưng Vân Lâu đã đứng dậy, thanh toán tiền nước:

- Không được, khuya lắm rồi, tôi phải đưa cô về. Con gái đi một mình trong đêm không nên.

Tiểu My chau mày hỏi gặng lại:

- Đó chỉ là một phép lịch sự?

- Vâng.

Tiểu My nhếch môi cười:

- Anh quả chu đáo thật, nhưng tôi không cần, việc đi đêm một mình đối với tôi là một chuyện thường.

- Vậy thì... Tùy cô...

Tất cả kết thúc thật nhanh, Tiểu My chợt xót xa, hố ngăn cách không còn thời gian để khóa lấp. Trả tiền xong, cả hai máy móc rời khỏi quán. Gió đêm xuân nhẹ và mát. Đứng bên lề, đối diện nhau với bao nhiêu bứt rứt, nhưng ngoài mặt cả hai vẫn làm ra vẻ lạnh lùng, xa lạ.

Một chiếc taxi vụt ngừng trước mặt, Vân Lâu mở cửa xe. Tiểu My chui vào.

- Chào cô!

- Chào anh!

Cánh cửa đóng sầm lại, xe lướt đi để lại đám bụi mù. Vân Lâu nhìn theo cho đến khi bóng xe khuất hẳn, cho tay vào túi quần, chàng chậm rãi bước về phía nhà. Chiếc bóng cô độc của chàng ngã dài trên đường phố vắng lặng.

Chương 24 -

Những ngày dài buồn nản kéo dài, mỗi đêm cứ đến giờ thì đi hát rồi đến hết giờ trở về nhà, đời sống thật nhạt nhẽo. Âm nhạc đối với nàng giờ đây đã mất hết ý nghĩa. Tiểu My như một chiếc máy hát, hễ cứ được vặn nút là ra tiếng. Tiếng vỗ tay càng lúc càng thưa nàng buồn như chiếc lá úa.

Mỗi ngày nàng ngóng đợi phép lạ nhưng chàng vẫn biệt tăm. Gã con trai lạ lùng ấy bây giờ ở đâu? Tiểu My không hiểu sao mình lại thắc mắc thế? Có lẽ anh chàng đã quên ta rồi. Nàng không tránh khỏi một chút hối tiếc. Sao chàng không đến? Mỗi lần đứng trên bục gỗ là mỗi lần này nhớ đến lời chàng - “Lúc Tiểu My hát, Tiểu My nên đặt hết tim óc mình vào bản nhạc, đừng sợ không người nghe, cũng đừng nản lòng, cũng đừng coi thường chính mình. Vì giọng ca của Tiểu My cao sang lắm”.

Sống một đời được bao nhiêu lần tán thưởng như vậy? Nhưng... tại sao chàng không đến nữa chứ? Tại sao? Phải chăng vì bản tính ương ngạnh của nàng? Tiểu My chợt hối tiếc về vụ cãi vã hôm trước tại quán cà phê Nhã Khí. Tiểu My! Sao không chịu bình tĩnh một tí có phải giữ được bình yên không? Hãy quên đi! Hãy trở lại nếp sống bình dị cũ.

Nhưng từ tận cùng quả tim, Tiểu My réo gọi tên Vân Lâu, Vân Lâu! Anh đến đi, tôi không bao giờ chối từ ý nguyện của anh nữa đâu. Anh Lâu, tôi sẽ không phủ nhận việc tôi hằng mong mỏi. Tôi sẽ hát cho anh nghe, tôi sẽ giúp anh mở lại quả tim đóng kín. Anh Lâu, đến đi anh!

Nhưng ngày tháng cứ âm thầm trôi, Vân Lâu đâu chẳng thấy trở lại, chỉ thấy Tiểu My càng lúc càng hao mòn nhan sắc. Bản tính cũng thay đổi, nóng nảy và cộc cằn. Trạng thái thấp thỏm lo âu làm nàng khổ sở, bứt rứt. Tiểu My cũng không làm sao phân tích được sự thay đổi của lòng mình. Đến nỗi người cha say sưa suốt ngày cũng phải để ý. Một đêm, sau cơn say, ông trở về nhà hỏi:

- Tiểu My, lúc này con làm sao thế?

- Làm sao là làm sao?

- Ai làm con buồn hử Tiểu My?

Tiểu My bực:

- Không ai cả.

Ông Khiêm đặt tay lên vai người con gái:

- Vậy thì con phải vui lên chứ, sao lại buồn, đời bao giờ chẳng thế? Con còn trẻ, đừng ủ dột. Uống rượu nhé, uống để đôi má con hồng lên, cho con không còn buồn.

Và Tiểu My bắt đầu tập uống. Đêm ấy nàng uống rất nhiều, uống đến độ phải ói ra hết, rồi dờ khóc dờ cười. Tiểu My cũng không hiểu tại sao mình lại khóc.

Ngày hôm sau đến phòng trà, đột nhiên Tiểu My thấy nhớ Vân Lâu lạ lùng. Nhưng chàng cũng

không đến.

Hát xong bản nhạc cuối nàng chán nản trở về phòng hóa trang. Mệt mỏi như kẻ tội đồ. Mỗi tối cứ phải hóa trang thành một loại búp bê cho bao nhiêu người ngồi ngắm. Một chiếc máy biết hát. Thật chán. Thật vô vị.

Có tiếng gõ cửa, cô chiêu đãi họ Lý thò đầu vào cười với nàng:

- Chị Tiểu My, có khách!

Tiểu My ngạc nhiên, đưa tay lên chặn ngực, phải chăng?...

- Ai thế?

- Dạ Ông giám đốc Hình.

Cả một trời thất vọng. Nhắm mắt lại, toàn thân nàng là một sự tan rã. Vừa định lên tiếng từ chối thì nàng nhớ đến lời cha bảo là Tiểu My con còn trẻ, phải vui đi chứ...

Phải vui. Vâng, đại gì lại đau khổ một cách vô lối thế này? Nhìn cô chiêu đãi, Tiểu My nói nhanh:

- Thôi được, bảo ông ấy đợi một tí, tôi sẽ ra ngay!

Và tối hôm ấy, Tiểu My đi với ông Hình đến nhà hàng Trung Ương. Nhảy cũng rất nhiều mà ăn cũng rất nhiều. Những nụ cười lớn làm trái tim rộng mở. Tiểu My hút thử một điếu xì gà, những tiếng ho sặc sụa của nàng càng làm cho không khí vui nhộn thêm.

Đây mới chỉ là một bắt đầu. Sau đấy Tiểu My lại đi phổ nhiều lần với ông Hình. Ông Hình lúc thiếu thời vì hoàn cảnh nghèo khổ, đã phải lăn lộn để lập sự nghiệp. Bây giờ là giám đốc nhiều công ty lớn, con cái đã nên người, ông cũng đã trên năm mươi, giờ ông nghĩ ông có quyền hưởng thụ, bên cạnh lúc nào cũng có một cô bạn trẻ đẹp. Những người bạn gái đi cạnh ông không bao giờ thuộc loại lẳng lơ vởi tiền, vì ông là con người từng trải, suy tính rất kỹ. Nhiều lúc gặp cô khó tính khước từ lời mời, ông cũng không giận, chỉ cười nói:

- Nếu không thích thì thôi, tôi không thích có chuyện miễn cưỡng.

Có đi chơi với ông Hình, Tiểu My mới hiểu được bản tính ông, nàng thấy vừa thích thú lẫn kính trọng. Đi phố, dùng cơm tối, đi nhảy, nhiều lúc ông Hình còn đem xe đến đưa đón Tiểu My đi hát, nên ông hiểu khá rõ hoàn cảnh hiện tại của gia đình Tiểu My. Có lần ông định giúp đỡ nàng nhưng nàng đã thẳng thắn cự tuyệt:

- Ông đừng làm thế, tôi đi chơi với ông là vì thích, chứ tôi không định bán thời giờ của tôi.

Ông Hình rất phục bản tính thẳng thắn của Tiểu My, và vì thấy nàng bất vụ lợi, ông càng thích chăm sóc hơn. Những cuộc đi chơi chỉ là những giờ phút giải trí đúng ý nghĩa của nó. Tiểu My đối với ông như một người bạn, một đứa con gái yếu đuối cần được che chở. Có lần ông Hình hỏi:

- Cô không có bạn trai sao hở Tiểu My?

Tiểu My nghĩ đến Vân Lâu, cười khô héo:

- Không!

- Để tôi làm mai cho cô nhé? Người đẹp như cô phải có một người bạn đời xứng đáng mới đúng.

Đó là tất cả câu chuyện giữa Tiểu My và ông Hình. Mặc dù hai người không có một ràng buộc nào vướng víu, nhưng những lời đàm tiếu vẫn đến tai Vân Lâu. Vì ghen ghét Tiểu My họ đồn là nàng đã bắt được ông chủ bụi và đã sống chung với ông ta. Trong phòng trà, mọi câu chuyện được thổi phồng như thế có gì là lạ. Tiểu My cũng hiểu, nhưng nàng vẫn cười:

- Mặc họ, họ muốn nói sao cũng được, có chết ai đâu mà sợ.

Và nàng tiếp tục vui chơi với ông Hình, cho đến một buổi tối, Tiểu My và ông Hình đến nhà hàng Trung Ương thì đêm đã khuya lắm rồi. Nhà hàng không còn bao nhiêu khách. Họ tìm một chiếc bàn gần sàn nhảy, ngồi xuống, ăn một vài thức ăn nhẹ, xong bước ra sàn nhảy.

Ông Hình nhảy rất giỏi, Tiểu My cũng không kém. Một bản Rumba, rồi một bản Valse. Tiểu My rất thích những loại nhạc xoay tròn này, nàng như một con bướm vàng nhón nhờ theo tiếng nhạc, xog họ trở về bàn. Ông Hình đùa một câu ngắn, Tiểu My cười tọ. Khi tiếng cười dứt, ông Hình đưa mắt về phía chiếc bàn gần đấy nói với Tiểu My:

- Ông kia cứ nhìn về phía chúng mình mãi, cô có quen hẳn không?

- Vậ à!

Tiểu My đưa mắt nhìn theo hướng ông Hình chỉ, nàng chợt ngỡ ngàng. Nụ cười tắt phụt. Gã đàn ông kia không ai khác hơn là Vân Lâu. Không phải chỉ có một mình chàng mà bên cạnh còn có một người thứ hai, một thiếu nữ trẻ đẹp!

Hai tia nhìn chạm nhau. Dưới ánh sáng mờ ảo của phòng trà, chàng có vẻ thật xa lạ. Tại sao thấy nàng mà Vân Lâu chẳng một lời chào hỏi gì cả vậy? Đột nhiên, Tiểu My thấy Vân Lâu đứng lên, nàng tưởng chàng sẽ tiến đến mình, nhưng nàng đã lầm, Vân Lâu cúi xuống nói nhỏ với người bạn gái, rồi họ cùng bước ra sàn nhảy.

Ban nhạc chơi điệu Mambo, thật hay. Tiểu My nhìn theo họ. Hai người âu yếm đưa nhau đi theo tiếng nhạc thật tình tứ. Cúi mặt nhìn xuống, Tiểu My hớp một ngụm trà. Hèn gì! Hèn gì chàng không đến!

Có tiếng ông Hình hỏi:

- Sao? Có quen không?

Tiểu My đáp:

- Có, thỉnh thoảng hẳn có đến Thanh Vân nghe nhạc.

Nghĩ ngợi một chút, Tiểu My vội đứng dậy:

- Nhảy một bản nhé?

Cả hai bước ra sàn nhảy. Không hiểu tại sao Tiểu My bỏ đi khoảng cách hàng ngày, nàng tỏ ra thật âu yếm, tựa đầu lên vai ông Hình, cười nói luôn miệng, líu lo như chim oanh.

Mấy lần lướt nhanh qua người Vân Lâu, là mấy lần nàng khiêu khích. Vân Lâu vẫn thờ ơ, xa lạ, cô bạn gái của chàng có đôi mày đen, đôi mắt to và chiếc miệng xinh. Tuy không xuất sắc lắm, nhưng cũng đủ hấp dẫn người khác phái.

Bản nhạc vừa dứt là Vân Lâu trở lại bàn, trong khi Tiểu My và ông Hình tiếp tục thêm một bản Cha Cha Cha. Thái độ của nàng hoàn toàn vui vẻ và cởi mở.

Vân Lâu chặn một nữ chiêu đãi đang đến gần nhờ mua gói thuốc lá. Thúy Vi, người thiếu nữ này giờ ngồi cạnh chàng, ngạc nhiên lên tiếng:

- Anh hút thuốc nữa à?

Vân Lâu ậm ờ, mắt không rời Tiểu My đang quay cuồng trên sàn nhảy.

- Cô gái đang nhảy giống Hàn Ni quá hử, mới nhìn có thể lầm ngay.

Vân Lâu giận dữ:

- Hàn Ni có bao giờ ỡng ẹo với những lão già như thế kia đâu!

Hít một hơi thuốc dài, Vân Lâu sặc sụa, Thúy Vi gắt nhẹ:

- Không biết hút, mà hút làm gì cho khổ thế? Anh buồn à?

Vân Lâu trừng mắt:

- Cô nói gì thế? Làm gì mà tôi phải buồn?

- Anh quen cô ấy không?

- Quen ai?

- Cô gái giống Hàn Ni ấy?

- Tại sao tôi phải quen người ta chứ?

- Hôm nay anh làm gì lạ thế? Nếu biết trước hôm nay anh khó tánh thế này tôi đâu thèm đi với anh chi cho mệt.

Vân Lâu thở dài, dịu giọng:

- Xin lỗi, tôi không cố ý làm Thúy Vi buồn.

- Tôi hiểu. Có lẽ vì người con gái giống Hàn Ni. Phải cô ấy là người anh gặp giữa phố hôm nọ không?

Mắt Vân Lâu đăm đăm nhìn về phía Tiểu My với bao nhiêu hờn dỗi:

- Có lẽ...

- Anh Lâu, anh đừng lầm lẫn, vì dù sao cô ấy cũng không phải là Hàn Ni.

- Có lẽ. Thôi mặc họ.

Vân Lâu bấm chuông. Thúy Vi ngạc nhiên:

- Anh làm gì thế?
- Bảo họ tính tiền.
- Không nhảy nữa à?
- Thôi.

Thúy Vi nhìn Vân Lâu yên lặng. Vân Lâu móc túi lấy quyển sổ tay ra viết vội vài chữ trao cho người hầu bàn, chỉ về phía Tiểu My dặn dò vài câu, rồi trả tiền.

- Thôi mình về.

Thúy Vi đứng dậy, yên lặng theo Vân Lâu ra cửa. Ra đến đường, nàng mới thở dài.

- Làm cái gì mà thở dài vậy?
- Tại anh đấy.
- Sao lại tại tôi?

Thúy Vi nhìn thẳng tới trước. Bây giờ là mùa xuân, những cánh Đổ Quyên rộn rã khắp các bồn hoa thành phố, dưới ánh trăng cao quý trông dễ thương vô cùng.

"Hoa hồng chen sắc đua xuân

Thương ai mấy kiếp đoạn trường sầu đau."

Cả hai mãi lo nghĩ riêng tự Vân Lâu bối rối, đầu óc quay cuồng với bao hình bóng Hàn Ni! Tiểu My! Hàn Ni sao mất quá sớm, Tiểu My sa đọa thế sao!

Trong nhà hàng, Tiểu My đưa mắt nhìn theo Vân Lâu, nàng chợt nhìn người ra như quả bóng xì hơi. Ông Hình nói với nàng mấy câu mà Tiểu My chẳng nghe thấy gì cả. Tiếng nhạc vang lên, một nữ ca sĩ ra hát bản "Trên Ngọn Tình Sầu", Tiểu My khép mắt lại với nỗi buồn buồn man mác. Người hầu bàn mang đến cho nàng một mảnh giấy. Mảnh giấy với nét chữ của Vân Lâu. Tim đập mạnh, nàng mở ra đọc nhanh:

"Tưởng ai là đóa hoa sen

Không ngờ là đóa hương dương giữa trời."

Tiểu My vò nát mảnh giấy, mặt đỏ gay. Anh Lâu, tôi hận anh, tại sao anh dám sỉ nhục tôi. Anh đừng tưởng anh cao quý, chẳng qua cũng chỉ là một tuồng quân tử giả hiệu mà thôi.

Ông Hình lo lắng hỏi dồn:

- Cái gì thế Tiểu My?
- Không có gì cả, chúng ta nhảy nhé?

Ông Hình lắc đầu:

- Thôi chúng ta về, cô cần phải nghỉ ngơi, hình như cô hơi mệt?
- Tôi không mệt, tôi không muốn về nhà, đêm nay, tôi muốn đi suốt đêm.

Ông Hình chăm chú nhìn Tiểu My:

- Gã con trai ban nãy là bạn cô, phải không?
- Không, tôi không bao giờ có bạn trai như thế. Tiểu My lắc đầu nhanh - Tôi muốn uống một chút rượu.

Ông Hình vẫn bình tĩnh:

- Đứng dậy đi, Tiểu My, để tôi đưa cô về!

Tiểu My chau mày:

- Ông không thích đi chơi với tôi à?

ông Hình vỗ về:

- Tiểu My, cô phải bình tĩnh, đừng ngu si như vậy. Cô còn trẻ đẹp, đàn ông trên đời này khó tin cậy kể cả tôi, nhưng tôi không muốn hại cô, nhất là... tính tình cô dễ thương quá. Về nhé? Đừng có sai lầm mà thiệt thân.

Tiểu My cúi đầu, yên lặng, nước mắt đã tràn ra mi:

- Tôi hiểu rồi, vâng, thôi về.

Ra khỏi nhà hàng Trung Ương, ra đến xe, ông bình thản hỏi:

- Cô yêu cậu ấy lắm phải không?

Yêu à? Tiểu My chưa hề nghĩ đến tiếng đó. Có thể... ta đã từng mến mộ, từng cảm thông với Vân Lâu, nhưng yêu thì... không biết đã yêu chưa.

- Tôi cũng không biết... Có điều, tôi thấy giận hờn quá.

Nụ cười nhẹ trên mép môi ông Hình:

- Những người trẻ tuổi thường dễ ngộ nhận trong vấn đề tình ái. Tiểu My, cô đừng nóng nảy quá mà hối tiếc sau này.

Nhìn đường phố đầy xe qua lại, Tiểu My như một kẻ xa lạ. Đột nhiên nàng cúi xuống ôm mặt khóc, nỗi đau khổ ẩn ức từ tận cùng đáy tim như được dịp tuôn trào ra ngoài, nàng khóc cho đỡ tủi thân.

Ông Hình cho xe ghé vào, quay sang vỗ về:

- Tiểu My, làm sao thế hở?

Thế là Tiểu My không còn giấu diếm được nữa, vừa khóc nàng vừa kể lể tất cả câu chuyện giữa nàng và Vân Lâu cho ông Hình nghe. Một mối tình nhiều uẩn khúc!

Chương 25 -

Trở về nhà, suốt đêm Vân Lâu trần trọc không ngủ được. Chàng nằm dài trên giường, trừng mắt nhìn chân dung Hàn Ni treo cao trên tường, lòng nóng như lửa đốt. Một cảm giác khó chịu bứt rứt khiến chàng không thể nằm yên được. Lăn qua lộn lại, hình ảnh xảy ra ban nãy nơi nhà hàng Trung Ương mãi ám ảnh chàng, dù đấy là Tiểu My chứ không phải là Hàn Ni.

Tiểu My! Nàng là người con gái của chốn ăn chơi mà! Sau nàng không biết hổ thẹn khi kẻ vai tựa má với một gã đàn ông đứng tuổi? Tại sao? Thật là nhục. Vân Lâu tức mền sang một bên, tựa mặt vào thành tường mát lạnh. Mang khung ảnh trên đầu giường xuống. Gương mặt người yêu cứ lớn dần, lớn dần, chiếm trọn khoảng không gian nhạt nhòa. Nụ cười ẩn trong mù sương. Vân Lâu áp khung ảnh lên ngực, thầm gọi:

- Tiểu My! Tiểu My!

Tiếng gọi vừa thoát ra khỏi miệng, chàng bàng hoàng ngay. Tại sao chàng lại gọi là Tiểu My mà không phải là Hàn Ni. Đặt khung ảnh trở về đầu giường. Vân Lâu thấy hổ thẹn. Hàn Ni! Hàn Ni! Em mất chưa bao lâu mà anh đã gọi tên một người con gái khác. Sự hối tiếc càng làm cho đầu óc Vân Lâu rối bời.

Lăn lộn mãi đến gần sáng, Vân Lâu mới chợp mắt được. Trong cơn mê, chàng đã trông thấy Tiểu My. Không, không phải, đã trông thấy Hàn Ni, Hàn Ni yên lặng nhìn chàng, vẫn đôi mắt đắm đuối ngày nào nàng đang hát lại bản nhạc, một bản nhạc mà hình như chàng đã có nghe rồi.

”Nếu sớm biết đời chóng phai, thì kẻ vai tựa má làm gì

Để người buồn với nỗi cô đơn hần sâu thế kỷ...”

Tiếng hát thanh thoát nhỏ dần như tiếng thở dài, đôi mắt buồn khép nhanh. Vân Lâu vật vã. Hàn Ni! Hàn Ni vẫn còn đó, khoảng cách ngắn nhưng thật xa, khuôn mặt đột nhiên biến đổi. Vân Lâu nhìn kỹ, không phải là Hàn Ni mà là Tiểu My.

”Em như mây trời ngàn năm bay mãi

Em mơ một ngày dừng bước phiêu du.”

Giọng ca buồn, cô đơn. Vân Lâu cảm thấy từng tế bào trên thân mình nhức nhối. Chàng chìa tay ra gọi to:

- Tiểu My!

Và chạy nhanh về phía nàng, nhưng Tiểu My đã biến thành mây bay mất.

- Tiểu My!

Tiếng gọi thật to của chính chàng đã đánh thức chàng dậy. Mở choàng mắt ra, ánh nắng chói chang đã ngập phòng. Trời đã sáng.

Ngồi dậy, hai tay ôm lấy gối, suốt nửa buổi trời Vân Lâu ngẩn ngơ. Rồi chàng xuống giường máy móc đi rửa mặt chải đầu. Hôm nay có giờ học trọn ngày. Thu xếp giấy bút một cách vô vị, chàng bước ra khỏi nhà, leo lên xe buýt, đầu óc vẫn còn tràn ngập bóng hình đêm qua Hàn Ni, Tiểu My... Tiếng hát, nỗi buồn, bao nhiêu khổ sở...

Suốt một ngày học hành mệt nhọc, rồi cũng tới lúc tan, chàng đến công ty quảng cáo với một thân xác không hồn. Máy ông bạn đồng nghiệp đang kể cho nhau nghe một vài kinh nghiệm vui chơi nơi chốn vũ trường, một người nói:

- Đừng coi thường họ, có nhiều vũ nữ xuất thân từ những gia đình danh giá lắm, chỉ vì một hoàn cảnh bất đắc dĩ nào đó họ mới đưa thân vào nơi sa đọa như vậy. Có người tưởng con gái đã sa chân vào đấy là hư đốn, sự thật ra cũng còn chán vạn đứa trong sạch.

Bất giác Vân Lâu nghĩ đến Tiểu My. Thân xác trong sạch? Có thật không? Hình ảnh hôm qua ở nhà hàng Trung Ương còn rành rành trước mắt chàng cơ mà. Đột nhiên chàng thấy bực mình. Thu xếp tài liệu lại chàng bước ra khỏi sở. Nhìn người qua kẻ lại, xe cộ dọc ngang, chàng tự hỏi - bây giờ ta đi đâu đây?

Đến trường Nguyễn Lăng chàng ăn một tô mì. Kể như buổi cơm tối đã xong, nhưng Vân Lâu không đủ can đảm trở về nhà ngay. Chàng lang thang giữa phố, ngừng trước mấy gian hàng. Mắt dán chặt vào khung kính. Không có gì cả ngoài một khuôn mặt quen thuộc: Tiểu My! Vân Lâu nhắm mắt lại, chàng lắc đầu, bóng hình vẫn không phai. Nỗi nhớ như cơn mê loạn. Đột nhiên Vân Lâu muốn tìm đến Tiểu My ngay, để mắng nàng một trận cho hả. Tại sao Tiểu My lại làm thế? tại sao lại nhắm mắt cam tâm sa đọa? Nhưng... nhưng ta làm gì có đủ tư cách để trách cứ nàng?

Băng qua khỏi một con đường, rồi một con đường... Vân Lâu không biết mình đã đi hết bao nhiêu con đường. Sau cùng tỉnh trí lại, chàng đột nhiên sựng người lại vì chàng đang đi về hướng phòng trà Thanh Vân? Không được, không được, ta không thể đến đó nữa.

Ta không thể yếu đuối, hãy quay lại ngay, nhanh lên! Nhưng chân Vân Lâu bất động không chịu tuân theo sự đòi hỏi của lý trí.

- Hay là... đến nghe nàng hát thêm một lần vậy. Kể như là một lần chót.

Và Vân Lâu mua vé bước vào Thanh Vân. Bây giờ là chín giờ khuya, chưa đến giờ Tiểu My ra sân khấu. Vòng tay ra sau cổ chàng ngửa người ra sau nhìn lên sân khấu, bực bội lạ lùng. Tại sao mình lại ngu dại trở lại đây? Không lẽ chuyện đêm qua chưa làm ta mở mắt sao mà hôm nay còn đến tìm Tiểu My nữa chứ? Ngu thật!

Rồi Tiểu My cũng bước ra sân khấu. Tất cả những ý thức phản kháng ban nãy đều bay mất. Tiểu My hôm nay mặc một chiếc áo dạ hội trắng tinh, tóc xõa dài, không một món nữ trang, chậm rãi bước ra. Dáng vẻ cao quý thanh thoát, nàng đến trước micro nói nhỏ nhẹ:

- Tôi là Đường Tiểu My, hôm nay là ngày cuối cùng của một đời ca hát, tôi sẽ gửi đến quý vị hai bản nhạc tôi thích nhất gọi là một chút quà tạm biệt đối với quý vị đã dành cho tôi.

Tất cả những mạch máu trong thân cuộn cuộn chảy, Vân Lâu nghe tim đập nhanh. Tại sao là đêm cuối cùng? Tại sao?

Tiểu My bắt đầu cất tiếng hát, bản “Đóa Mây Trời”. Những âm thanh của nàng như những tiếng buồn phiền. Vân Lâu bàng hoàng xúc động. Tiếng hát hôm nay thật xuất thần.

”Bay đến tận chân trời

Đời bao nhiêu phiền toái

Đời bao nhiêu ái ngại

Như khoảng trời xanh cao.”

Tiểu My! Có phải là tiếng lòng của em không? Mắt chàng chột ướn. Tiểu My! Đúng ra anh không nên có hành vi quá khích như thế. Anh cũng không có quyền trách em. Sống trong không khí bản thủ giả dối này, bắt buộc em phải làm thế ư? Anh lắm, anh lắm thật, đúng ra anh không nên viết cho em những lời nhục mạ như thế. Anh ngu thật.

Tiểu My hát xong một bản nhạc, tiếng vỗ tay hôm nay đặc biệt ồn ào. Con người lạ thật, lúc nào cũng thế, đợi khi biết được vật trong tay sắp mất mới vội vàng hối tiếc. Rồi bản nhạc thứ hai bắt đầu, đó là bản “Lòng Đã Lạnh”. Hát xong, nàng lui dần ra sau. Những tiếng vỗ tay kéo dài không ngừng được nàng phải trở ra, mắt nàng đắm lệ nàng hát bản nhạc thứ ba “Hẹn ngày trở lại”. Và lần này quả là lần sau cùng.

Vân Lâu thở dài, đứng dậy, chàng bước ra cửa hông, lòng tràn ngập biết bao nhiêu mâu thuẫn. Đến trước cửa phòng hóa trang chàng yên lặng chờ đợi.

Một lúc, Tiểu My xuất hiện, chiếc áo dạ hội màu trắng ban nãy đã được thay bằng chiếc áo dài màu xanh lam giản dị. Khuôn mặt không phấn son một mảy. Vừa ra tới cửa, nhìn thấy Vân Lâu là Tiểu My dừng lại, một chút ngỡ ngàng vây quanh.

Tim Vân Lâu đập nhanh, có thật nhiều điều để nói, nhưng nói không ra lời. Chàng định xin lỗi, nhưng bắt đầu thế nào đây. Khuôn mặt Tiểu My thật lạnh.

- Anh đấy à? Anh đến đây làm gì?

Vân Lâu nghe một chút chua xót:

- Tôi... tôi đợi cô.

- Đợi tôi à? Tiểu My nhếch môi cười nhạt - Đợi tôi để làm gì chứ?

- Tiểu My! Tiểu My có thể cho tôi nói chuyện một chút được không?

- Chuyện gì? Có chuyện gì để nói nữa chứ? ông là người của xã hội trí thức thượng lưu, còn tôi chỉ là một ca kỹ của phòng trà, nói chuyện với tôi ông không sợ nhục sao?

Vân Lâu bị trảm miệng, chàng vừa bối rối, vừa đau khổ. Bao nhiêu câu nói ấp úng trong tim không khơi nguồn được. Tiểu My đã quay mặt bỏ đi. Đuổi theo đến cầu thang, Vân Lâu gọi:

- Tiểu My!

Tiểu My đứng lại chau mày:

- Anh còn muốn gì nữa chứ?

Vân Lâu hấp tấp:

- Tiểu My, tại sao Tiểu My lại khó khăn với tôi như vậy, cho tôi mấy phút không được sao?

Tiểu My lắc đầu, bao nhiêu giận hờn đêm qua bóp nhói quả tim.

- Không được. Xin lỗi, tôi không có thì giờ nhiều, ông Lâu ạ. Mặc dù chúng tôi chỉ là loại gái mua vui cho thiên hạ, nhưng không phải lúc nào cũng bắt buộc phải chiều khách.

- Sao Tiểu My tàn nhẫn thế, tôi đến để xin lỗi Tiểu My đây.

- Không dám, ông làm ơn cho tôi đi, có người đang đợi tôi, tôi không thể tiếp chuyện với ông lâu được.

- Có phải cái thằng già hôm qua không? Vân Lâu không còn dè nén được nữa, con giận và nổi thố khí tràn ngập trái tim - Hẳn có tiền nhiều phải không? Mỗi một giờ đi chơi với nó là bao nhiêu tiền? Cô cho giá đi xem tôi có đủ tiền mời cô không?

Tiểu My giận đến cực điểm, khuôn mặt tái xanh, nàng trở mắt nhìn Vân Lâu. Tại sao chàng lại nói thế? Quả tim Vân Lâu như tan vỡ, cúi nhìn xuống thang lầu, Tiểu My lảm bảm:

- Con người tàn nhẫn thật!

Rồi yên lặng, nàng bước về phía cầu thang, bỏ mặc Vân Lâu đứng sững ở đấy. Tinh trí Vân Lâu đuổi theo chận đường:

- Tiểu My!

- Ông làm ơn để tôi đi. Tiểu My sáng giọng - Sao ông cứ theo tôi mãi vậy? Tôi hạ cấp, tôi mang nhan sắc ra bán cho người mua vui, tôi chỉ là loài hoa dại ngoài đường, mặc tôi, nhưng ông cũng không có quyền làm nhục tôi. Bao nhiêu đấy đủ rồi!

Vân Lâu nuốt nước bọt, sự lạnh nhạt của nàng như chiếc dao nhọn banh từng thớ thịt con tim chàng.

- Tiểu My, Tiểu My đừng nói vậy, hôm nay tôi đến đây không phải để gây chuyện, mà là đến để xin lỗi Tiểu My. Chúng ta hòa nhau nhé? Tôi công nhận tôi quá hồ đồ, ngu xuẩn khi...

- Thôi đừng nói nữa, Tiểu My cắt ngang - Tôi đã bảo là tôi không có thì giờ, người ta đang đợi tôi dưới lầu đấy.

Tiểu My bước xuống lầu định đi, Vân Lâu giữ tay lại:

- Khoan đi!

Guồng mặt Vân Lâu đỏ như gấc:

- Tôi bảo cô ở lại, cô phải tự trọng một tí chứ.

- Anh không cho tôi đi à? Anh lấy tư cách gì mà ra lệnh cho tôi chứ? Tự trọng? Không đi với anh đi với người khác là không tự trọng à? Phải mà, anh là con người thượng lưu mà. Nhưng ở đây là chốn công cộng, ông đừng để tôi la lên nghe không đẹp đâu nhé?

Vân Lâu buông thông tay xuống:

- Thôi được, cô muốn đi đâu thì đi. Cô bỏ hát ở phòng trà có phải là để xây tổ ấm với lão kia không, hần bao cô bao nhiêu mà cô phải chiều hần thế chứ?

Tiểu My trừng mắt nhìn Vân Lâu, toàn thân run rẩy:

- Ông đi ngay, mong rằng không bao tôi nhìn lại mặt ông nữa.

Vân Lâu cũng bắt đầu giận dữ:

- Tôi cũng mong thế!

Chàng bước nhanh xuống thang lầu, như cơn gió lốc tuôn ào ra cửa. Suýt tí nữa thì đã đụng một người đứng chắn ngang cửa. Ngẩng đầu lên thì ra là gã đàn ông chàng đã gặp nơi ở nhà hàng Trung Ương. Máu nóng dồn lên óc, Vân Lâu muốn tung ngay vào mặt gã một quả đấm thật mạnh. Nhưng gã vẫn bình thản:

- Anh đến tìm Tiểu My à?

- Mặc tôi.

Gã đàn ông đứng tuổi nhún vai cười nhạt. Nụ cười thật đáng ghét. Mi tưởng mi đã thắng ta à? Vân Lâu trừng mắt định bỏ đi, nhưng gã lại giữ chàng lại:

- Anh Lâu, làm gì vội thế.

Vân Lâu ngạc nhiên. Gã này làm gì mà biết cả tên chàng, chưa kịp phản ứng thì lại nghe gã nói:

- Đừng hờn lấy thế. Tiểu My yêu anh lắm, anh đừng để cô ấy buồn.

Vân Lâu ngơ ngác:

- Ông là ai?

- Một người bạn của Tiểu My, tôi yêu cô ấy như yêu con tôi ở nhà. Tiểu My đáng yêu lắm, cậu khó mà tìm được một người con gái nào dễ thương hơn. Trong hoàn cảnh như bản mà nàng vẫn giữ được tâm hồn tinh khiết. Cậu mà để mất nàng chắc là phải hận ngàn đời.

Trái tim đập nhanh, Vân Lâu cảm thấy lòng rộng mở, mắt chàng mở to nhìn người đàn ông trước mặt. Con người dễ lầm lẫn vì mang sẵn định kiến chàng lấp bấp:

- Tại sao... , tại sao ông lại nói cho tôi biết những điều đó?

ông Hình cười một nụ cười khoan dung:

- Người đứng tuổi lúc nào cũng cởi mở với lớp trẻ. Cậu vui lòng bảo cho Tiểu My biết là tôi bạn, tôi không thể đợi nàng được.

Nói xong ông quay lưng lại bỏ đi, Vân Lâu chạy theo:

- Ông... Ông làm ơn cho tôi biết ông là ai?

- Tôi tên Hinh, là một thằng già thích mang gánh giữa đường. Nhưng chắc chắn chỉ ba hôm sau là cậu phải cảm ơn tôi ngay.

Vân Lâu thành khẩn:

- Không cần phải ba hôm, tôi xin cảm ơn ông ngay bây giờ.

Ông Hinh cười không nói thêm một điều gì nữa, yên lặng bỏ đi. Vân Lâu đưa mắt nhìn theo cho mãi đến khi bóng ông Hinh mất hút. Chàng đứng tựa vào tường với một trái tim nôn nao chờ đợi. Chàng lo lắng không hiểu Tiểu My có sẵn sàng tha thứ cho bao nhiêu lầm lẫn của mình không.

Một lúc, có tiếng gót giày nện mạnh trên cầu thang, tim Vân Lâu muốn ngừng đập. Nhưng thật thất vọng. Không phải Tiểu My mà là một nữ ca sĩ khác. Đợi thêm một lúc, lòng hy vọng mới thành sự thật.

Tiểu My bước xuống thang, đi thẳng ra đường, hình như nàng không nhìn thấy chàng, hình như Tiểu My khóc. Mắt vẫn đỏ dù đã cố che dấu thật kỹ, nhưng vẫn không xóa được ngần lệ. Vân Lâu hối hận, chàng đứng yên nhìn nàng đang ngo ngác tìm quanh. Không đành lòng được Vân Lâu bước ra:

- Kể như chuyện cũ đã xong, bây giờ chúng ta hãy bắt đầu lại.

Vân Lâu nói nhỏ với nụ cười cầu hòa. Tiểu My quay sang kinh ngạc:

- Anh? Rồi con giận đổ ập đến – ông định làm gì đây nữa chứ, tại sao tối ngày cứ đeo theo bên tôi làm phiền tôi mãi vậy? Làm nhục tôi như thế chưa đủ sao mà ông còn muốn làm trò gì nữa chứ? Muốn phá tôi đến bao giờ mới chịu thôi?

Vân Lâu buồn buồn:

- Nếu em bằng lòng bỏ hết mọi chuyện cũ thì chúng ta vào Nhà Khí ngồi một chút đi.

Chàng nắm tay nàng định đưa đi, nhưng Tiểu My đã giàng tay lại:

- Ông đừng đụng tới tôi!

Nàng bước nhanh, mắt nhón nhác nhìn hai bên đường tìm ông Hinh.

- Ông ấy đi rồi.

Tiểu My giận dữ quay lại:

- Ông đã nói gì? ông đã làm gì để ông ấy bỏ đi chứ?

- Ông Hinh tự ý bỏ đi, ông ấy còn bảo tôi nói lại với cô là rất tiếc ông ấy bận không chờ được. Tiểu My, Tiểu My đừng giận tôi nữa, được không?

Con giận chưa nguôi, Tiểu My lại uất ức thêm. Nàng có cảm giác của một người bị qua mặt, bị bỏ rơi. Nàng trừng mắt nhìn Vân Lâu thù hằn:

- Tôi đã bảo ông rồi, tôi bảo ông đừng có làm phiền tôi nữa, ông làm ơn tránh ra cho tôi đi!

Vân Lâu vẫn chận trước mặt:

- Tôi không tránh!

- Ông... Ông... Tiểu My giận dữ, nàng định hét lên. Nhưng đôi mắt phía trước, một đôi mắt thành khẩn van xin, một đôi mắt dễ làm mềm lòng người, bao nhiêu sự cứng rắn còn lại bị băng hoại. Giọng nàng chột nhỏ xuống, không hiểu có còn là của chính Tiểu My nữa không - Anh... anh muốn gì đây?

- Tôi muốn được đi cùng với Tiểu My.

- Đến đâu chứ?

- Đến đâu cũng được.

- Ngay bây giờ à?

- Vâng.

Tiểu My không biết làm sao, thôi đành vậy. ánh mắt của chàng thật dễ thương. Cậu nói như một tiếng thở dài:

- Thôi, đi nhé!

Cánh tay Vân Lâu đã vòng sang người Tiểu My. Bước qua con đường Trung Sơn rồi quẹo sang hướng bắc. Họ đi trong yên lặng, không ai nói với nhau một lời. Bàn tay nàng chạm vào cánh tay chàng. Tiểu My cũng ngạc nhiên không hiểu, sao chỉ chưa đầy năm phút còn là thù hận, giận dữ, thế mà bây giờ tại sao trái tim nàng lại reo vui thế này? Tại sao?

Qua khỏi con lộ phía bắc Trung Sơn, họ cứ thẳng bước tới trước quên cả thời gian, quên cả không gian, đôi chân không thấy mỏi vì lòng họ đang xây mộng. Những bước chân riu rít đưa đến Viên Sơn.

Qua khỏi cầu, tiến đến đài chiến sĩ Viên Sơn, họ leo qua những bậc tam cấp, yên lặng. Đêm đã khuya, gió thật mát. Xa xa những hàng tùng bá im lìm. Trên một cành cổ thụ cao một loài chim nào đó cất tiếng hót lạnh lốt. Sao khuya đầy trên nền trời đen thẫm. Họ dùng chân bên cây cổ thụ, tay chàng kéo nàng về phía mình, họ nhìn nhau với bao nhiêu say đắm.

- Tiểu My.

Tiểu My yên lặng.

- Em thứ lỗi cho anh nhé? Nếu anh đã làm em buồn, anh hứa sẽ mang lại hạnh phúc đền bù nỗi buồn đó, em sẵn sàng nhận chứ?

Tiểu My vẫn yên lặng, trên đôi mắt to đen của nàng, lệ đã đóng đầy, đôi môi nhỏ như hai cánh hoa nở nhụy, run rẩy.

- Anh định nói với em lâu rồi, nhưng anh không dám tự tin. Anh cứ tưởng lòng mình đã chết, nhưng từ khi biết em thì... Anh biết rằng anh không thể sống thiếu em được nữa. Tiểu My em!

Cánh tay chàng xiết chặt, Tiểu My thấy toàn thân như tan rã, hồn bay bổng đâu đâu, bay lên tận

cùng trời cao, bay khỏi những cánh sao sâu muộn và... Nàng thấy chàng cúi xuống che mắt đi những ánh sao trong một nụ hôn cuồng nhiệt say đắm trên môi. Tất cả những lỗi lầm, những thù hận cũ đều biến mất, chỉ còn để lại một tình yêu ngát hương.

Một lúc, chàng ngẩng đầu lên, cánh tay chàng vẫn không rời nàng. Giữa ánh sáng mờ ảo của phố khuya, của những ngọn đèn đường cô độc, mắt nàng thật sáng và Vân Lâu lại cúi xuống. Nụ hôn tới tấp như mưa bão, nóng như ánh nắng mặt trời.

- Em còn giận anh không?

- Không.

- Tha lỗi cho anh rồi chứ?

- Ừm...

- Thế em có yêu anh chút nào không nào?

Tiểu My yên lặng khiến tim Vân Lâu muốn ngừng đập. Chàng hỏi dồn:

- Có không? Tiểu My, em trả lời cho anh biết đi, đừng để anh đau khổ mà!

- Anh đã biết rồi còn làm bộ.

- Biết cái gì chứ?

Tiểu My nói như hét:

- Anh biết em yêu anh, yêu thật nhiều chứ không phải chỉ là một tí ti, anh còn giả vờ hỏi nữa.

- Thật không My?

Cánh tay chàng xiết mạnh, đầu chàng cúi xuống thấp, cắn lấy môi nàng, mặt nàng và trán của nàng.

Đêm đã khuya lắm rồi, gió đêm vây quanh võ vè, tấm mát đôi nhân tình mới. Đêm biết chiều lòng người, ánh trăng già e thẹn nấp vào trong làn mây xám.

Chương 26: -

Một ngày mới bắt đầu.

Vân Lâu nhận thấy mối tình chột đến cuồng nhiệt và say đắm hơn mối tình trước rất nhiều. Sáng hôm sau vừa tỉnh giấc, điều mà Vân Lâu nghĩ đến trước nhất là Tiểu My. Nhìn bức họa Hàn Ni treo trên tường, chàng không hiểu tại sao mình chẳng còn tình cảm hối tiếc nữa mà thay vào đó là thứ tình cảm thật tự nhiên. Đứng trước ảnh của Hàn Ni, Vân Lâu tự hỏi:

- Phải chăng đây là sự sắp đặt của nàng?

Và chàng nhớ lại câu hát của Hàn Ni.

“... Sợ anh buồn trong cô đơn em sẽ trở về...”

Đúng rồi! Đúng là sự sắp xếp của người chết. Vân Lâu cố tin như vậy, chàng quên hẳn chuyện mình là một kẻ vô thần. Mối tình của Vân Lâu và Tiểu My đầy những dữ kiện huyền diệu. Tại sao lại có sự gặp gỡ tình cờ một người con gái giống nàng như đúc để nối lại mối tình đã mất? Đúng là sự kỳ duyên. Nỗi vui vượt cả mây cao, ta phải cúi đầu chào thua sự sắp đặt của thượng đế.

Suốt một ngày đầu óc mê man như người sống trong mộng. Đang giờ học đột nhiên chàng huyết sáo và nôn nao không chịu được, phải bỏ lớp lên xe buýt chạy thẳng đến đường Quảng Châu.

Kể từ phút đưa Tiểu My về nhà cho đến giờ chỉ có mấy tiếng đồng hồ, mà Vân Lâu tưởng chừng như bao nhiêu thế kỷ. Mọi chuyện xảy ra ngày qua như một giấc mộng, chàng phải đến ngay để rõ hư thực thế nào.

Tìm được nhà Tiểu My, một ngôi nhà nhỏ có đôi cổng màu xanh đúng như hình ảnh ngày hôm qua chàng trông thấy, như vậy là thật rồi! Tiểu My không phải là nhân vật trong truyện liêu trai. Nhưng... giả sử bây giờ ta đưa tay lên bấm chuông, không gặp Tiểu My mà chỉ thấy một bà lão móm sọm lụm cụm bước ra ngạc nhiên:

- Tiểu My Tiểu My nào? Già chăm sóc ngôi nhà hoang này đã mười mấy năm trời, có ai tên Tiểu My đâu?

Không hiểu lúc đó chàng sẽ xử trí ra sao? Đầu óc rối rắm, Vân Lâu lấy hết can đảm còn lại đưa tay lên bấm chuông, thấp thỏm chờ đợi. Một lúc thật lâu mà chẳng thấy ai ra mở cổng. Vân Lâu càng bối rối, bấm thêm mấy lượt nữa. Có tiếng động bên trong nhà, rồi cửa mở. Người ra mở cửa không phải là Tiểu My mà đúng là một bà lão già khom như chàng đã nghĩ. Trời! Điều ta nghĩ là sự thật sao?

- Ông tìm ai?

Vân Lâu lắp bắp:

- Bà... bác làm ơn cho tôi biết, ở đây có cô nào tên Tiểu My không?

Bà lão trừng mắt nhìn Vân Lâu, bà xô ngay một tràng thổ ngữ Đài Loan. Vân Lâu hoàn toàn không hiểu gì cả. Vân Lâu lo sợ vô cùng, giữa lúc đó có tiếng nói từ trong nhà vọng ra:

- Ai đó?

Tiếp theo đó là tiếng chân và Tiểu My xuất hiện. Thấy Vân Lâu, nàng sung sướng:

- Anh, vào đây, bà ấy điếc, có nghe gì đâu mà anh nói mất công.

Vân Lâu bước vào sân (khoảng đất thật nhỏ, chàng vẫn khó có thể gọi là sân được), chàng vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh. Gương mặt ngơ ngác của chàng khiến Tiểu My ngạc nhiên:

- Anh Lâu, anh làm gì mà mặt mày lạ lùng thế?

- Anh... anh... Vân Lâu phì cười – Anh cứ nghĩ là chuyện đêm qua chỉ là giấc mơ chứ không có thật.

Tiểu My hiểu ra:

- Anh điên thật!

- Bà lão ấy là ai vậy?

- Người làm.

- Thế à!

Vân Lâu theo chân Tiểu My bước vào nhà, Tiểu My vừa đi vừa nói:

- Nhà bẻ bộn hết sức, mới sáng sớm ông bố lại bỏ đi mất, anh vào chơi đừng cười nhé?

Vân Lâu thành thật:

- Nếu em đến nhà anh, em sẽ hết nói câu ấy.

- Bao giờ anh cho phép em đến?

- Lúc nào em muốn, ngay bây giờ cũng được.

Vào trong phòng, cài cửa lại xong là Tiểu My ngã ngay vào lòng Vân Lâu, thân thể nàng là cả một hỏa lò đang bốc lửa.

- Suốt đêm qua em chẳng ngủ được phút nào hết cả, chỉ mong cho đến sáng để gặp anh.

- Anh cũng thế.

Vừa nói, Vân Lâu vừa cúi xuống đầm ấm đặt nụ hôn trên môi Tiểu My. Bây giờ Vân Lâu mới thấy rõ sự hoàn toàn khác biệt giữa Hàn Ni với Tiểu My. Hàn Ni là nước, là một dòng suối chảy bất tận. Còn Tiểu My? Nàng cuồng nhiệt như một hỏa sơn, đôi môi nồng cháy của nàng làm chàng say đắm.

Nhìn vào đôi mắt đen nháy của người yêu, Vân Lâu gọi:

- Tiểu My, em là một yêu tinh tình nữ. Lần đầu tiên thấy em, anh đã bị lôi cuốn ngay Anh thành

một thằng khú khờ ngu dại. Em làm anh vừa ngất ngây vừa đau khổ như kẻ tội đồ.

- Thế em có làm anh giận không.

- Có chứ.

- Em làm gì mà anh giận.

Vân Lâu chỉ tay lên trán Tiểu My:

- Em làm cho anh ngẩn ngơ. Em trốn anh chơi như trò ú tim, như chú mèo vờn chuột ai mà chịu nổi.

- Thế anh là chú chuột à?

- Vâng.

- Anh lầm rồi, em mới chính là cô chuột đó. Tiểu My đổi giọng hờn trách – Anh biết không, em đợi anh nhớ anh khôn cùng. Mỗi đêm em nép sau cánh màn, nhìn xuống sân khấu xem anh có đến không, đến rồi có bỏ đi không? Bản nhạc thứ hai là bản nhạc em dành riêng cho anh, em đã sống vì anh rất nhiều, trong khi đó thì thái độ của anh lại lạnh nhạt, anh dày vò, ức hiếp em...

- Thôi đừng nói nữa. Vân Lâu đưa tay bịt miệng người yêu lại – Hai đứa đều điên cả, Tiểu My, có thật em đã đợi anh từ lâu rồi không?

- Anh không tin em à?

- Anh không dám nói là không tin.

Tiểu My áp mặt vào lồng ngực ấm áp:

- Anh cứ giả vờ mãi.

- Tại sao mỗi lần thấy mặt anh là mặt em lạnh như tiền thế?

Vân Lâu nâng cằm Tiểu My lên hỏi, Tiểu My phụng phịu:

- Tại anh làm ngơ trước chứ bộ, lúc nào anh cũng làm em nghĩ muốn nát óc.

- Ai làm ai nghĩ muốn nát óc? Nói mà không biết mắc cỡ.

Tiểu My lách mình ra khỏi vòng tay Vân Lâu:

- Chắc chắn người đó không phải em.

Vân Lâu đuổi theo, giữ lại. Tiếng cười vang lên trong gian phòng thật nhỏ.

- Mọi điều đã qua xem như là những điều ngộ nhận, từ đây chúng ta sẽ yêu nhau, chiều chuộng nhau và không bao giờ cãi lầy nhau nữa em nhé!

-Cái đó là tùy anh chứ!

- Tùy anh?

- Vâng, nếu anh đừng vờ móng cào em. Anh đừng quên anh là con mèo nhé!

Vân Lâu cười. Tiểu My rời chàng bước tới bên bàn phấn chải lại mái tóc:

- Anh có định đi đâu không?

- Anh muốn mời em dùng cơm trưa.

- Nhà đã có sẵn cơm nước rồi. Cha em đi vắng, tại sao ta không ở nhà dùng cơm rồi đi đâu thì đi!

- Tại sao em không thích dùng cơm tiệm.

- Như thế có thể tiết kiệm được phần nào.

Vân Lâu yên lặng, một lúc mới lên lên tiếng:

- Anh tuy nghèo thật, nhưng không lẽ không đủ tiền mời em dùng một bữa cơm trưa sao?

- Không phải thế, Tiểu My đáp, mắt vẫn nhìn vào kính – Anh còn đi học, lại không có sự giúp đỡ của gia đình, tiết kiệm được chút nào hay chút này chứ!

Vân Lâu cười không nói, chàng yên lặng quan sát căn phòng. Gian phòng nhỏ, rộng khoảng sáu mươi mét vuông, chỉ đủ để một chiếc giường, một chiếc bàn trang điểm, một bàn làm việc.

- Gian phòng không xứng chút nào với một cô ca sĩ xinh đẹp như em.

- Ở vào lớp tuổi em, bao nhiêu cô gái khác sắm sửa ăn mặc, còn em còn phải gánh vác cả gia đình, làm sao bì với họ được.

- Vì sao mà em không hát ở Thanh Vân nữa?

Tiểu My chớp nhanh mắt, hình như nàng khóc:

- Mảnh giấy của anh khiến em phải khóc suốt đêm, và em thấy rằng muốn để người ta không coi thường thật không phải dễ. Trong phòng trà, em không được khách ái mộ, ra đường có bị người khinh rẻ, thì...

- Thôi, Tiểu My!

Vân Lâu cắt ngang, Tiểu My vẫn nói:

- Anh đừng cắt ngang, để em nói tiếp. Bắt đầu từ hôm đó em mới thấy rằng tất cả những gì em đã làm đều vô nghĩa. Em chỉ hát cho một người duy nhất nghe, nay người ấy cũng không thèm nghe lại còn mắng nhiếc thậm tệ thì em hát làm gì?

Vân Lâu bước tới vòng tay qua người Tiểu My:

- Tiểu My em, em đừng quên rằng chính em cũng có lỗi. Hôm ấy nếu em không cố tình trêu ghẹo khiến anh phát điên lên thì...

- Còn anh, cô bạn gái kia của anh là ai?

- Đó là Thúy Vi, hôm nào rảnh anh sẽ kể cho em nghe.

Tiểu My liếc nhanh Vân Lâu:

- Anh cũng rắc rối lắm nhé, nào là Hàn Ni, rồi Thúy Vi... còn cô nào khác nữa không?

- Còn em?

- Một người bạn trai cũng không có.

- Hừ, thật không?

Tiểu My chớp mắt:

- Em chỉ có một người bạn thôi.

- Ai? Hấn thế nào?

- Khá lắm.

- Hấn làm nghề gì?

- Còn đi học, hấn là sinh viên.

- Đẹp trai?

- Không đến nỗi nào.

- Hấn có yêu em lắm không?

- Cũng đỡ đỡ vậy thôi!

Bàn tay Vân Lâu trên vai Tiểu My xiết chặt hơn:

- Chắc chắn hấn phải thuộc hạng lưu manh, đểu cáng nên em mới không yêu hấn, phải không?

- Không, trái lại hấn là con người đàng hoàng, em cũng thích hấn lắm chứ!

- Hừ, thế em còn gặp anh làm gì? Sao không đến với hấn đi?

- Thì em đang ở cạnh hấn đây còn gì nữa?

Vân Lâu thở phào:

- Tiểu My! Em quá quái thật. Anh phải trị tội em mới được.

Vân Lâu giả vờ hùng hổ, Tiểu My cười lớn, gian phòng hẹp không phải là nơi để nô đùa, Tiểu My tung cửa ra chạy ra phòng khách, Vân Lâu đuổi theo. Một bóng người xuất hiện nơi cổng giọng lè nhè:

- Gì mà cười vui quá vậy, cho tao chơi với coi!

Tiếng cười chợt tắt trên môi Tiểu My:

- Cha... cha lại uống rượu nữa à?

Ông Khiêm loạng choạng bước vào nhà. Suýt tí nữa đã ngã vào người Vân Lâu.

- Tao... tao đâu có say? Thấy Vân Lâu, ông khề khà - Thành nhỏ này là ai vậy? Ở đâu tới đây vậy? Có phải là bạn mà không hở Tiểu My?

Tiểu My khó chịu:

- Cha vào trong phòng nghỉ đi. Tối ngày cứ say sưa mãi...

Ông Khiêm trừng mắt:

- Cái gì? Mà ỉ mà có bạn trai rồi muốn đuổi bố già mà đi sao?

Tiểu My bước tới, dìu cha tới ngồi trên ghế. Đỡ lấy chai rượu không còn một giọt trên tay ông Khiêm, nàng trách:

- Cha... sao cha uống nhiều thế? Rủi bệnh rồi sao, tiền rượu thiếu ở quán Thanh Phương nhiều quá rồi, cha cứ uống mãi.

Ông Khiêm như quả bóng xì hơi, như chú gà cụp cánh, gục đầu xuống với một chút buồn phiền trong hơi rượu:

- Tiểu My, cha mà hư hỏng thật... Tội nghiệp con tôi, cha mà thật vô tích sự, không làm nên chuyện gì cả, chỉ biết sống bám vào con, bắt con phải đi hát khổ sở...

Tiếng than của ông Khiêm làm Tiểu My rung rung nước mắt:

- Cha, con đã nghỉ hát ở Thanh Vân rồi.

Ông Khiêm trừng đôi mắt đỏ nhìn Tiểu My:

- Sao? Con thôi làm ở Thanh Vân rồi à? Thế... thế... Ông quay sang nhìn Vân Lâu – Có phải hai người sắp lấy nhau không? Cậu lấy con gái tôi rồi cậu có nuôi tôi không?

Tiểu My vừa khó chịu vừa thẹn:

- Cha, sao cha không nói chuyện gì lạ thế? Ai lấy ai hỏi nào đâu?

Ông Khiêm đứng dậy:

- Hai người không lấy nhau à? Tiểu My, con đừng có ngu, dù sao con cũng là con nhà lành, đừng để hấn lợi dụng.

- Cha nói gì lạ thế? Cha say rồi, cha đi ngủ đi!

- Không, tao không có say!

Ông Khiêm nói cứng, nhưng vừa chấm dứt câu nói là ông ngã nhoài xuống ghế. Tiểu My bước tới lay mạnh cha:

- Cha vào phòng ngủ đi, nằm ở đây kỳ quá!

Vân Lâu bước tới nói:

- Em mang chăn ra đắp cho bác, chớ không thể nào bảo bác vào được đâu.

Tiểu My nhìn Vân Lâu với ánh mắt ngại ngùng, lấy tấm chăn đắp cho cha xong nàng bảo Vân Lâu:

- Để em bảo bà người làm chúng ta không dùng cơm nhà nhé.

Vân Lâu gật đầu. Một lúc sau cả hai cùng ra phố, họ yên lặng đi bên nhau. Thái độ làm li của Vân Lâu khiến Tiểu My lo lắng. Một thứ mặc cảm buồn phiền ray rứt nàng. Chàng đang nghĩ gì? Ta có một người cha say sưa, một gia đình bê bối thế này, chàng có khinh thường ta chăng?

Tiểu My dò hỏi:

- Cha em lúc không uống rượu cũng đang hoang lăm, chỉ có hôm nay... Anh không buồn vì những lời ông ấy nói khi say chứ?

- Tiểu My! Vân Lâu gọi, mắt chàng nhìn thẳng vào mắt Tiểu My – Không cần em giải thích dòng dài, anh hiểu hết rồi, càng hiểu anh càng khâm phục em, càng yêu em. Anh không ngờ trên đôi vai gầy yếu của em lại chất chứa quá nhiều trách nhiệm như vậy. Từ đây, em hãy chia bớt gánh nặng cho anh.

Tiểu My cảm động:

- Vân Lâu, anh tốt thật. Nhưng dù sao chuyện gia đình của em để em lo, em không muốn nhận bất cứ một cái gì của anh cả.

- Tại sao vậy? Tại sao em lại phân biệt của anh, của em?

Tiểu My vội đính chính:

- Không phải thế, nhưng anh còn đi học, anh cũng nghèo cơ mà.

- Trường anh học là trường công mà em...

- Vâng em biết, nhưng tiền anh kiếm được chưa chắc đủ cho anh xài nữa là...

- Anh có thể tìm thêm việc làm.

- Không được, anh làm bấy nhiêu việc cũng mệt lắm rồi, còn để dành thì giờ học nữa chứ. Việc đó em lo được mà.

- Em đi tìm việc à? Anh không muốn thấy em hát ở phòng trà nữa.

- Để em đến tìm ông Hình, biết đâu ông ấy chẳng giúp em một chỗ làm trong hãng của ông ấy?

- Anh không muốn em đến gặp ông ấy.

- Sao vậy?

- Anh ghen.

Tiểu My cười:

- Anh Lâu, anh biết ông Hình đáng cha em mà.

- Nhưng ông ấy không phải là cha thật của em, giữa hai người khác phái sự liên hệ có thể thay đổi dễ dàng. Bây giờ ông ấy đối với em như cha với con nhưng biết đâu một ngày nào đó có sự thay đổi thì sao? Anh không muốn em đến đấy.

Tiểu My cười xòa:

- Anh thật cố chấp. Người ta đã giúp anh mà anh không mang ơn người ta mà trái lại...
- Anh vẫn nhớ ơn, nhưng anh cũng cần bảo vệ tình yêu của anh nữa chứ!
- Đó không phải là cái lý vững. Nhưng nếu theo đúng ý anh thì bây giờ em phải làm sao.
- Để anh nghĩ... à Được rồi!
- Sao anh?
- Anh sẽ đưa em đến gặp một người, người ấy sẽ giúp ta.
- Ai đấy?
- Cha của Hàn Ni.

Tiểu My ngạc nhiên, nàng lúng túng không biết trả lời sao. Hàn Ni, Hàn Ni, kể từ hôm biết Vân Lâu đến nay, cái tên đó như một định mệnh có lẽ không tách rời ra khỏi họ được.

- Sao? Em thấy thế nào? Nhưng anh chắc chắn một điều là sự hiện diện của em sẽ làm ông ấy giật mình ngay.

Tiểu My không tin:

- Có thật em giống Hàn Ni như khuôn đúc không?
- Trừ thái độ, cử chỉ và sức khỏe ra, anh có thể nói em giống Hàn Ni như khuôn đúc.
- Chuyện như chuyện giả tưởng thế à?
- Ừ, chuyện lạ lùng nhưng có thật. Sao? Em chịu đi không?
- Nếu anh muốn.
- Anh muốn.

Tiểu My thở dài:

- Thế thì em đi vậy.

Vân Lâu sung sướng:

- Em ngoan lắm, dùng cơm trưa xong, em đến đàng anh chơi, đến bốn năm giờ chiều chúng ta sẽ đến nhà bác Dương, vì sau năm giờ bác ấy mới có mặt ở nhà.

Tiểu My yên lặng, Vân Lâu hỏi:

- Sao? Em không thích à?

- Không phải không thích, nhưng em thấy nó làm sao ấy.

- Tại sao lại vậy?

Tiểu My ngẩng đầu lên nhìn trời:

- Em cũng không biết, hình như... Em không hiểu tại sao lại có nhiều chuyện lạ lùng như vậy. Vả lại, tại sao có em can dự vào... Em thấy ngại...

- Đừng có nghĩ ngợi nhiều em.

Tiểu My nhìn Vân Lâu lo lắng:

- Anh yêu em chỉ vì em giống Hàn Ni thôi à?

Vân Lâu đính chính:

- Không phải vậy đâu em, tình yêu đến đâu phải chỉ vì hình dạng bên ngoài không đâu?

Tiểu My nói thật nhỏ:

- Nhưng em thấy ghen thế nào ấy.

- Đừng có điên, em ạ?

Tiểu My nhìn Vân Lâu, rồi đột nhiên cười, nàng lảng nhanh sang chuyện khác:

- Tìm một nơi nào ăn đi anh, em đói lắm rồi đấy!

Chương 27 -

Sau bữa cơm trưa, Tiểu My theo Vân Lâu về nhà chàng.

Vừa bước chân vào gian nhà nhỏ, Tiểu My thấy hồi hộp lạ thường. Những bức họa có cùng một khuôn mặt, cùng một ánh mắt, cùng một nụ cười như đang theo dõi từng hành động của nàng. Tiểu My rùng mình. Những bức họa thật đẹp, thật có hồn. Nàng bước tới ngắm từng bức một, Vân Lâu mang đến cho nàng một ly nước.

- Giống không?

Tiểu My lơ đãng:

- Giống gì?

- Giống em!

Tiểu My ấp úng:

- à... Ờ... giống thật, nhất là bức tranh vẽ bằng phấn tiên.

- Bức đó anh mới vẽ đấy. Hôm qua đưa em về xong, anh không làm sao ngủ được nên ngồi vẽ suốt đêm đó!

Tiểu My quay nhìn bức tranh mới vẽ xong rồi đưa mắt so sánh với những bức khác trong phòng. Nàng cảm thấy khó chịu vì bất cứ một xó xỉnh nào cũng ngập đầy hình bóng Hàn Ni.

- Nhìn thế này, em cứ ngỡ anh chỉ vẽ một người duy nhất thôi.

Bước tới cuối phòng, bỗng nàng thấy dưới khung kính là một bức tranh với mấy câu thơ:

"Khóc không thành tiếng nghĩ đến tình buồn

Nhớ em từ đây, mắt lệ rung rung, họa cũng không thành

Nửa khuya thức giấc, chỉ có cú kêu nhớ người muốn khóc."

Đọc xong, Tiểu My nhìn kỹ chân dung người con gái, càng nhìn Tiểu My càng thấy giống mình và càng thấy khó chịu.

- Tiểu My, em sao thế?

- Em hơi chóng mặt, anh cho em biết rõ về Hàn Ni đi.

- Có thật em muốn nghe không?

- Thật.

- Thế thì anh xin kể.

Vân Lâu kéo ghế ngồi xuống cạnh Tiểu My. Mặt nhìn mặt, tay trong tay, Vân Lâu bắt đầu kể.

Câu chuyện như một khúc phim được chàng quay lại từ ngày mới dọn đến nhà ông Dương. Rồi nửa đêm nghe tiếng đàn vọng lên chàng ngồi nghe say sưa như thế nào, cho đến lúc bị mẹ cha buộc phải trở về Hương Cảng chàng phải đi vì không thể chần chừ được nữa. Và Hàn Ni hay tin, bị xúc động chịu không nổi đã tắt thở ngay dưới chân chàng mà chàng không hay.

Theo lời kể của chàng, nàng như nhìn thấy người thiếu nữ có một quang đời đáng thương kia hiện ra trước mặt. Nàng bắt đầu xúc động và không thấy ganh tị nữa, mắt nàng bắt đầu ướt:

- Anh Lâu, tội nàng thật, em nghe mà muốn khóc.

Vân Lâu tiếp tục kể:

- Câu chuyện đến đây chưa phải là hết, Hàn Ni chết đi, kể từ đó đột nhiên anh thấy không vẽ được nữa, ngay cả chân dung của Hàn Ni anh cũng vẽ không xuất thần như trước. Em nhìn hình thì thấy chứ?

Tiểu My đưa mắt nhìn tấm hình đặt dưới khung kính. Hèn gì chẳng là họa không thành sao được.

- Nhưng... sao em thấy bức tranh này, giống em ghê đi!

- Thế à!

Vân Lâu chồm tới ngắm nghía, quả giống thật. Hai người yên lặng nhìn nhau. Phải chăng giữa thế giới loài người còn có một thế giới vô hình khác chi phối cả cuộc đời sống con người. Một lúc, Tiểu My giục:

- Kể tiếp đi anh!

- Ừ, Hàn Ni chết được một năm, một hôm anh định ghé ông bà Dương thì anh gặp em. Em còn nhớ cái ngày hôm ấy chứ?

- Vâng, chuyện cứ như nằm mơ, em cứ tưởng anh giả điên giả khùng để trêu em. Nhưng sau đấy không hiểu sao em lại mời anh đến phòng trà Thanh Vân.

- Đúng rồi, chuyện như nằm mơ không bằng. Anh tưởng em là Hàn Ni, anh mừng phát điên lên được, anh chạy đến nhà ông bà Dương la hét um xùm, mãi đến lúc ông ấy thề bán sống bán chết anh mới yên. Tối hôm ấy ngủ lại nhà ông Dương, anh mơ một giấc mơ lạ lùng, trong đó Hàn Ni đã hát “Sợ anh buồn, sợ anh cô đơn nên em sẽ trở lại... ”.

Tiểu My chau mày:

- Anh còn nhớ âm điệu bản nhạc thế nào không?

- Để anh thử nhớ xem.

Vân Lâu nhại giọng một hai câu, Tiểu My gật đầu:

- Thôi em hiểu rồi, bản nhạc này xưa lắm rồi, nó có tên là “Đừng Xa Nhau” nhưng tại sao lại đổi lời?

- Em cũng biết bản này nữa sao?

- Vàng, bản này với bản “Không Bao Giờ Xa Nhau” đều là những bản nhạc xưa cả.
- Đó em thấy không, em với Hàn Ni đều biết hát cùng một bản như vậy làm sao anh không bị lầm được.
- Nhưng nhiều người cũng biết hát những bản đó vậy, đâu phải chỉ có một mình em. Anh kể tiếp đi.
- Lúc tỉnh dậy, đầu óc anh cứ lảng vảng mãi mấy câu đó. Anh như người mất thăng bằng, cách đây mấy hôm, khi gặp em ở nhà hàng Trung Ương, anh đã hứa với lòng là từ rày không đến tìm em nữa, nhưng rồi lại chiêm bao lúc thấy em lúc lại thấy Hàn Ni, thế là anh không chịu được, đành phải đi tìm em.

Tiểu My bị ám ảnh bởi câu chuyện kể:

- Em sợ em không đẹp như nàng!

Vân Lâu nâng những ngón tay nhỏ của Tiểu My đặt lên môi mình:

- Tiểu My, tính tình em và nàng khác hẳn nhau. Em can đảm, cứng rắn, em như cuộn lửa đỏ, còn Hàn Ni chỉ là những sợi khói mong manh thôi. Em hiểu ý anh không?

Tiểu My nhẹ gật đầu.

- Còn một điều nữa. Tối qua về nhà, đột nhiên anh thấy thích vẽ vô cùng, và anh đã vẽ chân dung em, có thể nói đó là bức thành công nhất của anh trong năm nay.

Nụ cười nở trên môi Tiểu My. Vân Lâu nhìn nàng và đột nhiên chàng nắm tay người yêu đặt lên môi mình, cánh tay còn lại vòng qua người xiết chặt:

- Tiểu My, em làm anh cảm thấy phấn khởi.

Tiểu My vùng vẫy:

- Anh Lâu, buông em ra, anh không sợ Hàn Ni nhìn chúng ta à?
- Không sao đâu, nhìn thấy chắc nàng sẽ sung sướng hơn, yên tâm hơn vì anh đã hết phiền muộn.

Khoảng bốn giờ sau, Vân Lâu và Tiểu My tới trước cổng nhà ông Dương. Đưa tay lên bấm chuông, Vân Lâu quay lại nói:

- Để em xem, thấy em chắc chắn họ la hoảng lên cho coi!

Tiểu My cười không đáp. Nàng phập phồng không hiểu chuyện mình để đây thế này có nên hay chẳng? Người trong nhà sẽ nghĩ sao về nàng? Hôm nay nàng không trang điểm nhiều, chỉ thoa một tí son nhạt trên môi, tóc xõa dài trên vai, chiếc áo màu vàng nhạt, tình cờ nàng ăn mặc tương tự như cách ăn mặc của Hàn Ni.

Cửa vừa mở, khuôn mặt cô tớ Tú Lan thò ra ngoài, thấy Vân Lâu cô ra mừng rỡ:

- Cậu Lâu, ông chủ đến sở chưa về, cậu...

Vừa nói xong tiếng cậu, quay sang nhìn Tiểu My, cô ta há hốc miệng, không thốt ra được lời nào nữa. Vân Lâu thấy vậy, vội đính chính:

- Tú Lan, đây là cô My, chị thấy có giống Hàn Ni không?

- Cô My à? Không... không...

Cô Tú Lan hấp tấp bỏ chạy ngay vào nhà, Vân Lâu nói ngay với Tiểu My:

- Đấy thấy không Tiểu My. Cô ấy bỏ sợ bỏ chạy vào nhà rồi đấy. Bây giờ chúng ta vào nhà nhé?

Tiểu My ngại ngùng:

- Có thật em giống Hàn Ni lắm không?

- Anh đã bảo là giống như hai giọt nước mắt.

Bước vào phòng khách, gian phòng màu xanh mát dịu, không một bóng người. Vân Lâu nhìn quanh, không có gì thay đổi, phải chăng những ngày tháng cũ đang trở lại.

- Phòng bài trí đẹp quá!

- Bác Dương gái bày biện hết đấy. Vân Lâu chỉ chiếc đàn dương cầm – Hàn Ni thường ngồi đây đàn bản Một Tường Khúc cho anh nghe.

Tiểu My suy nghĩ:

- Một Tường Khúc à? Em cũng biết đàn bản ấy.

Vân Lâu bước tới mở nắp đàn lên:

- Em thử xem, cây đàn lâu lắm không có ai mò tới.

Tiểu My bước tới do dự:

- Có tiện không?

- Sao lại không, Tiểu My, đàn đi, anh đang muốn nghe đây.

Nơi cửa có tiếng động, tiếng chó kêu, Vân Lâu quay đầu lại, con chó Khiết đang vẫy đuôi chạy đến.

- Khiết! Khiết!

Chó Khiết chồm lên người Vân Lâu, Tiểu My buột miệng:

- Con chó đẹp quá, dễ thương quá!

Hình như tất cả đàn bà, trời sinh ra đều yêu thương thú vật. Tiểu My cúi xuống, vuốt ve đôi tai mềm của con chó. Con vật cũng có vẻ mến nàng, nó thè lưỡi ra liếm tay nàng.

- Nó ngoan quá hở anh?

Vân Lâu nhìn Tiểu My và con vật, chàng vỗ nhẹ lên đàn:

- Em không đàn à?

Tiểu My ngồi xuống bắt đầu đàn, những âm thanh quen thuộc lại vang lên. Nhưng tiếng đàn rời rạc chứ không đều luyện như tiếng đàn của Hàn Ni. Gian phòng chìm đắm trong cõi mộng. Chú chó Khiết bước tới phủ phục dưới chân Tiểu My như đã ở dưới chân Hàn Ni ngày nào.

Có tiếng động ở cầu thang, Vân Lâu nhìn lên, bà Dương đang vội vã bước xuống.

- Hàn Ni!

Tiểu My ngưng tiếng đàn quay lại, Bà Dương đã bước xuống chân cầu thang, bà loạng choạng như sắp ngã.

- Anh Lâu! Coi chừng bà ấy té bây giờ!

Vân Lâu hối hả bước tới dìu bà Dương ngồi xuống ghế. Bà Dương yếu ớt nói:

- Làm ơn cho tôi ly nước nhanh lên.

Bà Dương vừa uống xong là chàng nói:

- Cháu thành thật xin lỗi bác, cháu quên giới thiệu trước cho bác biết là đây Tiểu My chứ chẳng phải là Hàn Ni. Tiểu My mà cháu đã nói với bác là cháu gặp ngoài phố đấy!

- Không, không... không phải đâu!

Bà Dương là một người đàn bà cứng cỏi, thế mà bà vẫn không dám chấp nhận chuyện trước mặt là sự thật. Đang ngủ, đột nhiên nghe có tiếng đàn vọng lại, bà vội bước xuống lầu. Cảnh tượng trước mặt chẳng khác ngày xưa. Hàn Ni vẫn xoa tóc bên đàn, con chó Khiết phủ phục dưới chân...

- Không... Không, tôi đang nằm mơ đây phải không?

Vân Lâu cố gắng giải thích:

- Không phải đâu bác, bác không nằm mơ. Đây là người con gái giống Hàn Ni như khuôn đúc, cháu đưa nàng đến để gặp bác. Nàng họ Đường tên Tiểu My, nếu bác nhìn kỹ sẽ thấy không phải là Hàn Ni.

Bà Dương có vẻ tỉnh táo đôi chút, bà chậm rãi bỏ đôi tay đang úp trên mặt xuống. Tiểu My đang đứng trước mặt bà ngượng ngập:

- Thưa bác.

Tiểu My lên tiếng, bà Dương đã nghe rõ. Thưa bác, chứ không phải là thưa mẹ! Đúng là ta đã lầm. Bà yên lặng ngắm nghía người con gái. Cũng một đôi mắt, cái miệng nhỏ và sống mũi thẳng, nhưng Hàn Ni ốm hơn, xanh hơn, yếu đuối hơn người con gái trước mặt nhiều. Không ngờ trên đời lại có sự trùng hợp lạ thường như vậy.

- Cậu Lâu cậu tìm gặp cô này ở đâu?

- Dạ con gặp trên phố, con có nói cho hai bác nghe hôm nọ, nhưng hai bác cứ bảo là con bị hoa

mắt nhìn lâm, bác quên rồi sao?

- À phải rồi!

Bà Nghĩ, nếu Hàn Ni cũng khỏe mạnh như con bé thế này, thì... bà lắc đầu, thở dài rồi đưa tay ngoắc Tiểu My lại gần:

- Lại đây cháu, lại bác bảo.

Tiểu My bỡ ngỡ bước tới, ngồi lên chiếc ghế thấp, đối diện với bà Dương. Mắt mẹ từ thừa nhỏ, Tiểu My là đứa bé khao khát tình mẫu tử, nằng đưa tay cho bà Dương nắm lấy.

- Cháu họ gì?

- Dạ họ Đường ạ!

- Họ Đường à? Bà Dương giật mình - Thế cha cháu tên gì?

- Đường Văn Khiêm!

- Đường Văn Khiêm? Ký ức trở về làm bà ngồi thẳng lưng lại - Trời... thì ra... thì ra cháu là...

Tiểu My ngạc nhiên:

- Cháu là sao thưa bác.

Bà Dương nhìn thẳng vào mắt Tiểu My:

- Bây giờ cháu cho bác biết một điều nữa nhé. Cháu sinh ngày nào?

- Mười bảy tháng tư âm lịch.

- Mười bảy tháng tư à? Vân Lôu hốt hoảng lên tiếng - Hàn Ni cũng sinh ngày đó!

Bà Dương cúi xuống:

- Đúng rồi. Ngày mười bảy tháng tư âm lịch năm Dân quốc thứ ba mươi bốn tại Trùng Khánh tỉnh Tứ Xuyên phải không? Mẹ cháu thì... chết vì sanh khó phải không.

- Ủa? Tiểu My tròn xoe mắt - Tại sao bác biết?

Vân Lôu cũng ngạc nhiên không kém:

- Bác Dương, có chuyện gì lạ vậy? Tại sao Hàn Ni với Tiểu My lại sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng nơi thế?

Bà Dương thở dài:

- Không phải chỉ cùng ngày cùng tháng thôi mà còn là cùng giờ nữa, cùng cả người mẹ sinh ra nữa. Họ là hai chị em sinh đôi đấy.

Vân Lôu kêu lên:

- Sao lạ vậy? Không lẽ... không lẽ Tiểu My cũng là con của bác à?

Bà Dương lắc đầu:

- Không phải thế. Đời này có nhiều chuyện xảy ra mà ta không ngờ được. Hình như trời đất đã sắp đặt trước để mười năm sau mới cho vén màn bí mật.

- Vậy thì bác nói đi. Vân Lâu giục - Tiểu My với Hàn Ni là hai chị em sinh đôi, thế là thế nào?

Bà Dương bình thản nhìn Tiểu My:

- Được rồi, để tôi nói. Dù sao Hàn Ni cũng đã chết rồi, chuyện cũng không cần phải dấu diếm làm gì. Nhưng trước khi tôi kể cho hai người nghe, cháu Tiểu My, cháu cho bác hỏi thăm ba cháu lúc này có khoẻ không?

Tiểu My e dè đáp:

- Dạ khỏe.

- Cô ở với ông ấy à?

- Vâng.

Bà Dương lục lọi trong ký ức:

- Ông ấy... còn uống rượu không?

Tiểu My ngạc nhiên:

- Làm sao bác biết cha cháu uống rượu? ông ấy say sưa suốt ngày có lúc nào tỉnh đâu.

- Thế à? Bà Dương đưa mắt thương hại nhìn Tiểu My – Như thế làm sao ông ấy kiếm tiền nuôi lớn cháu chứ?

- Dạ lúc đến Đài Loan, cha cháu còn đi làm được, cha cháu dạy âm nhạc cho một trường trung học. Để dành được số tiền nhỏ, cha cháu mới mua nhà cửa. Nhưng sau đấy vì rượu, nhà cũng phải bán đi, để mưu sinh nhà hiện nay ở đường Quảng Châu. Việc dạy học bất thành, nhưng nhờ tiền bán nhà nên hai cha con cũng sống lây lất qua ngày, mãi đến lúc cháu đậu xong trung học... Và kể từ đó, cháu bắt buộc phải đi làm.

- Cháu làm ở đâu?

- Dạ... dạ...

Tiểu My có vẻ e thẹn, Vân Lâu đỡ lời:

- Tiểu My hát cho một phòng trà.

- À! Bà Dương thở dài - Tội nghiệp không!

Vân Lâu hối thúc:

- Thưa bác, bác chưa nói rõ câu chuyện mà!

- Vâng, tôi nói đây. Bà Dương mơ màng nghĩ lại câu chuyện hai mươi năm về trước. Cậu Lâu, cậu còn nhớ là thuở xưa tôi đã bị bà nội cậu nguyện rửa không?

Vân Lâu gật đầu, bà Dương tiếp:

- Lời nguyện đó không ngờ lại linh nghiệm thật. Hai vợ chồng tôi mong mỗi được một đứa con, nhưng hai lần có thai là hai lần bị hư, rốt cuộc chúng tôi không có đứa nào cả, trong khi đó thì cậu ra đời. Đến năm Dân Quốc thứ ba mươi bốn, tôi lại thụ thai lần thứ ba. Không cần phải nói cậu cũng biết chúng tôi chăm sóc cái thai đó, đến thế nào. Và đến ngày mười bảy tháng tư năm sau, tôi đã lâm bồn tại một bảo sinh viện ở Trùng Khánh, Tứ xuyên.

Vân Lâu nôn nóng:

- Và bác đã sinh ra Tiểu My với Hàn Ni!

Bà Dương lắc đầu:

- Không, sau bốn mươi tám tiếng đồng hồ đau bụng, tôi đã sinh được một đứa con gái kháu khỉnh. Nhưng có lẽ vì lời nguyện rủa của bà cậu, tôi không bao giờ có được điểm phúc làm mẹ. Vì vậy đứa bé vừa chào đời là lại bỏ tôi đi ngay. Bác sĩ cũng bảo rằng tôi không có con được nữa. Bà Dương ngưng lại thở - Tôi đau khổ đến muốn tự tử. Bác trai cháu lúc nào cũng ngồi cạnh cạnh chừng sợ tôi quẩn trí làm bậy. Nhưng một phép lạ đã cứu tôi.

Bà Dương đưa mắt nhìn Tiểu My với nụ cười trên môi. Vân Lâu hỏi:

- Phép lạ đó thế nào?

- Thì cũng ngày đó có một sản phụ cũng đến bệnh viện đó sinh. Chồng của bà ấy là một sinh viên trường quốc gia âm nhạc, nghèo không một xu dính túi. Khi sản phụ được đưa đến bệnh viện thì đã mê man. Bác sĩ bảo chỉ còn có cách giải phẫu để cứu đứa con. Kết quả là hai đứa bé gái ra đời, đó là Tiểu My và Hàn Ni.

- À.

Bây giờ Tiểu My mới hiểu, bà Dương tiếp:

- Người đàn bà khốn khổ kia, sau khi được giải phẫu chỉ sống thêm được hai tiếng đồng hồ. Hai đứa bé sinh ra rất yếu đuối, một đứa nặng chưa tới hai ký, nhỏ như một con chuột, bác sĩ bảo nó khó có thể sống được, còn đứa kia thì tương đối khỏe mạnh hơn, hai đứa giống nhau như hai giọt nước.

Người cha trẻ tuổi kia sau khi vợ mất như một kẻ cuồng trí, tối ngày la hét uống rượu say sưa, bỏ mặc hai đứa bé không người chăm sóc.

Đó là những ngày cuối cùng của cuộc kháng chiến chống Nhật, giá sữa lên thật cao. Những đứa bé không mẹ bắt buộc phải dùng sữa hộp. Người cha làm gì có tiền để mua. Thế là một hôm, cô y tá bế một đứa bé, đứa nhỏ nhất trong hai đứa, đến tìm tôi. Lúc đó ngực tôi căng đầy sữa, tôi bằng lòng cho nó bú nhờ.

Gian phòng yên lặng, bác Dương tiếp:

- Khi đứa bé nằm yên trong lòng tôi đưa đôi mắt đen nháy nhìn tôi thì tình mẫu tử tự nhiên khiến tôi thấy yêu thích cô bé vô cùng và chúng tôi đi tìm nhà nhạc sĩ nài nỉ ông ta cho đứa con gái yếu đuối kia cho chúng tôi.

- À! Tôi hiểu rồi.

Vân Lâu kêu lên, bà Dương nhìn Tiểu My tiếp:

- Lúc đó cha cô đang là người bất đắc chí, học hành dở dang, thất nghiệp, vợ lại mới chết phải nuôi cả hai đứa con còn đỏ hỏn, ông ấy bối rối vô cùng. Vả lại bác sĩ cũng bảo là con bé yếu đuối e sống không lâu, dù có tốn bao nhiêu thuốc thang nó cũng vẫn yếu tương như thường. Lúc nghe chúng tôi xin con, ông đã giận dữ, nhưng sau đó, sau khi suy nghĩ chín chắn, thấy gia đình chúng tôi cũng khá giả, nên lại bằng lòng chọ Thế là con bé kia trở thành con chúng tôi, đó là Hàn Ni.

Tiểu My bàng hoàng:

- Thế tại sao tôi không hề nghe cha tôi nói gì đến chuyện tôi có đứa em sinh đôi cả thế?

- Ngay chính Hàn Ni chúng tôi vẫn giấu, dù tôi vẫn liên lạc với cha cô. Chúng tôi tìm đủ mọi cách để giúp đỡ cha cô từ tiền bạc đến tinh thần. Mong ông ấy sẽ lấy lại được can đảm sống, nhưng không đi đến đâu cả, cha cô cứ mãi say sưa. Sau cuộc kháng chiến, thì đất nước cũng không yên vì sự dấy loạn của cộng quân. Chúng tôi đành rời Tứ Xuyên. Trước khi đi tôi có gửi lại cho cha cô một số tiền lớn rồi mới đến Đài Loan. Sự liên lạc từ đó bị cắt đứt và tôi vẫn tưởng cha cô và cô còn ở lại Hoa Lục, không ngờ...

Vân Lâu nãy giờ yên lặng, mới lên tiếng:

- Thưa bác, cháu không ngờ có chuyện như vậy. Cháu chỉ thấy lạ là tại sao Hàn Ni lại giống Tiểu My như đúc. Nay rõ ra là tại vì cùng cha, cùng mẹ, nên cùng yêu âm nhạc, cùng biết hát, hèn gì!

Tiểu My rối rắm theo câu chuyện, nàng không biết mình nghĩ gì. Không ngờ ta lại có một người em song sinh. Phải chi Hàn Ni còn sống thì hay biết mấy.

- Đó chính là thiên mệnh!

Vân Lâu nói, bà Dương nhìn chàng, bà hiểu chàng định nói gì. Thiên mệnh là một lý do kỳ diệu. Có nhiều sự sắp xếp lạ lùng mà ta không ngờ tới. Đột nhiên bà đứng dậy nói:

- Hai người ở lại đây dùng cơm nhé.

Quay sang nhìn Vân Lâu, bà Dương xúc động:

- Cậu Lâu, tôi cảm thấy như thời gian trôi qua bây giờ đang trở lại.

Vân Lâu yên lặng, vì mắt chàng đang dừng trên người Tiểu My.

Chương 28 -

Trong cuộc sống có rất nhiều chuyện bí mật và mỗi bí mật khi được bật mí thường mang đến nhiều chuyện buồn phiền hơn vui. Nhưng với Vân Lâu, Tiểu My, và gia đình ông Dương thì lại khác. Thân thể Tiểu My được tỏ rõ thì mọi người đều hân hoan. Tiểu My đã biết được Hàn Ni là chị em song sinh của mình thì bao nhiêu hờn ghen xưa kia đều tan và thay vào đấy là thứ tình cảm man mác. Với Vân Lâu việc mất Hàn Ni để rồi bây giờ lại có Tiểu My thay thế cũng chẳng còn buồn phiền vì hai đóa hoa là hai đóa chung cành. Riêng đối với vợ chồng ông Dương, thì sự xuất hiện của Tiểu My với cùng một khuôn mặt, với một thân xác khỏe mạnh mang đến cho hai người những cảm giác của người mất bảo vật đã tình cờ tìm thấy lại.

Trong khung cảnh đó, những tháng ngày vui tươi đã trở lại với họ. Ông Dương sốt sắng tìm việc làm cho Tiểu My, tiếc một điều là Tiểu My không biết kế toán và đánh máy chữ, nàng hoàn toàn xa lạ với công việc văn phòng, chỉ biết đọc mỗi một môn ca hát. Ông Dương sau nhiều lần đắn đo, đã đề nghị:

- Tiểu My, em song sinh của cô là con gái tôi, vậy thì Tiểu My đừng ngại ngần gì cả cứ để tôi bảo bọc gia đình cô một thời gian. Còn cô, cô tiếp tục học tiếp môn âm nhạc, cô thấy sao?

Đề nghị vừa được đưa ra là Tiểu My cự tuyệt ngay, người con gái có óc tự lập này nói:

- Lúc xưa, cháu đi học hành nghề ca sĩ là chỉ vì muốn tự túc mưu sinh, bây giờ dù có được hai bác thương yêu tận tình giúp đỡ để tiếp tục học lại thì cháu cảm ơn lắm nhưng cháu không yên tâm được. Tiền cha cháu mang sang Đài Loan mua nhà, sinh sống cũng là của hai bác giúp đỡ. Nghĩa là mười mấy năm học của cháu có thể kể là hoàn toàn do hai bác lo. Bây giờ cháu đã hai mươi rồi, cháu phải sống tự lập chứ đâu thể cứ nhờ vả hai bác mãi được.

Bà Dương thở dài:

- Tại sao Tiểu My lại cương trực quá vậy!

Nhưng với ông Dương thì trái lại, ông thấy khâm phục người con gái có tính tự lập này. Ông âm thầm theo dõi và tự hứa với lòng là sẽ cố gắng tìm cách giúp đỡ Tiểu My. Bà Dương vì thương nhớ Hàn Ni không nguôi nên lúc nào cũng mong Tiểu My dọn về đây ở chung. Nếu Tiểu My dọn về đây, bà sẽ dành phòng Hàn Ni cho Tiểu My. Nhưng bà hiểu, không bao giờ đề nghị trên được Tiểu My chấp thuận. Tiểu My bướng bỉnh và cứng đầu chứ không mềm yếu như Hàn Ni.

Đời sống hàng ngày của gia đình Tiểu My càng lúc càng đi đến chỗ tối tăm hơn, kể từ ngày nàng nghỉ làm ở phòng trà. Ông Khiêm tối ngày say sưa Vân Lâu dù đã có giúp ít nhiều nhưng cũng không thể không lâm vào tình trạng túng quẫn được. Ông bà Dương hiểu rõ hoàn cảnh của nàng, nên một hôm ông bà đã ghé thăm ông Khiêm. Lúc họ đến nơi thì ông Khiêm đang nằm say sưa như chết, vì vậy ông bà chỉ hỏi thăm Tiểu My qua loa, rồi đưa mắt quan sát khắp nơi. Một lúc khi ông bà Dương về xong, Tiểu My chợt thấy trên giường mình có một gói bạc lớn và một mảnh giấy:

Tiểu My,

Tiền bạc chẳng có nghĩa lý gì so với tình cảm của con người, vì vậy món quà tôi gửi cho Tiểu My đây không phải chỉ là tiền mà còn là tình cảm của chúng tôi dành cho Tiểu My nữa, mong Tiểu My đừng khước từ, vì khước từ có nghĩa là Tiểu My không chấp nhận tình cảm chân thành đó. Tiểu My cũng biết là tôi xem Tiểu My như con mà.

Bác Dương.

Cầm mảnh giấy trong tay, Tiểu My gục đầu trên vai Vân Lâu khóc ngất. Vân Lâu vỗ về:

- Cứ cầm lấy đi em, đừng phụ lòng của bác Dương.

Từ đó giữa Tiểu My và bà Dương đã phát sinh một thứ tình mẫu tử thiêng liêng. Trước mắt bà Dương, Tiểu My chẳng có chuyện riêng tư nào phải dấu diếm cả, kể cả mối tình giữa nàng và Vân Lâu.

Những tháng ngày kế tiếp của Vân Lâu và Tiểu My ngập đầy tình yêu mật ngọt. Mỗi một cái liếc mắt, mỗi một lời nói, mỗi một suy tư đều hàm chứa hương yêu.

Tiểu My thường đến nhà Vân Lâu giặt hộ chàng chiếc áo, dọn dẹp nhà cửa hay làm cơm cho chàng. Họ rất nghèo, chỉ một chút thịt rau là hai kẻ yêu nhau có một bữa cơm ngon lành.

Thỉnh thoảng họ cũng đi dạo phố, cũng ra ngoại ô thay đổi không khí. Tiếng cười vui được gieo rắc khắp nơi. Đầu mùa hạ, ánh nắng chói chang nhưng ngập đầy tình ái mỗi một chuyến đi là một kỷ niệm. Tiểu My thường ngắt một đóa hoa, một chiếc lá hay một hòn sỏi nhỏ mang về nhà để đánh dấu một cuộc tình đang độ nồng đượm nhất.

Vân Lâu thường bảo:

- Bao giờ con mình lớn, anh sẽ mang những kỷ vật này ra cho chúng xem và kể lại cho chúng nghe chuyện tình của hai đứa mình cho chúng biết!

Tiểu My cúi đầu e thẹn, mỗi lần nói đến chuyện con cái là má nàng ửng hồng. Vân Lâu vẫn không buông tha:

- Tiểu My, em muốn chúng ta có bao nhiêu đứa con? Tiểu My yên lặng, Vân Lâu tiếp - Anh rất thích trẻ con. Một tá đi em nhé?

- Nói nhảm không à, có con chứ có phải nuôi heo đâu mà anh lại tính tá với lố.

Vân Lâu thích thú cười vang.

- Tiểu My em không hiểu chứ, song thai có thể có di truyền. Em chỉ cần sinh sáu lần là em có mười hai đứa ngay.

- Hứ, nói nhảm.

Nghe Tiểu My hứ, Vân Lâu càng cười to. Một lúc chàng nghiêm giọng bảo:

- Anh nói thật đấy Tiểu My, anh mong mình sẽ có hai đứa con song sinh như em với Hàn Ni để chúng ta đặt tên là Tái My và Tái Hàn.

Nắm tay Tiểu My, Vân Lâu say đắm nói:

- Em có nhận lời lấy anh không? Em có giúp anh sinh con và sống một đời bên anh không?

- Anh còn nói gì nữa không?

Vân Lâu lắc đầu và Tiểu My thay vì trả lời bằng lời nói nàng mượn một bản nhạc tình:

"Không bao giờ xa nhau vì lòng ta luôn bên nhau

Anh hãy tin em vì đời keo sơn cho tình ta dài lâu"

Tình yêu của họ làm những người chung quanh cũng vui lây. Không những chỉ vợ chồng ông Dương mà ngay cả Thúy Vi nữa. Cô nàng cũng thật lạ, vừa biết nhau đã trở thành bạn thiết của Tiểu My. Một lần chỉ có hai người, nàng đã thú nhận:

- Nói thực với Tiểu My lần đầu gặp Vân Lâu là tôi đã nhìn thấy ngay vẻ khác biệt của chàng. Rồi thấy Vân Lâu yêu Hàn Ni, tôi cũng rất mừng. Nhưng Hàn Ni lại mất sớm... di Dương đã hết lời an ủi, còn tôi... thật tôi cũng đã... Thúy Vi ngập ngừng rồi cũng lướt qua được – Cái gì cũng không qua mệnh số an bài. Nhưng kết thúc như thế này có vẻ hợp lý. Đến ngày cưới của hai người, tôi xin được làm phù dâu. Tiểu My bằng lòng không?

Tiểu My e thẹn cúi đầu, lòng ngập đầy niềm vui.

Mùa hè đến, trời càng lúc càng nóng, Vân Lâu bận rộn lo cuộc thi cuối năm, nhưng chàng cũng cố dành thì giờ để vẽ một bức chân dung của Tiểu My có tiềm ẩn bóng hình của Hàn Ni. Vân Lâu vẽ với tâm hồn. Tiểu My phải ngồi làm người mẫu cho chàng cả tháng trời. Khi bức tranh hoàn thành thì cũng là lúc có một trung tâm hội họa bên Pháp đang xin tranh của các họa sĩ trên thế giới để triển lãm, giải thưởng thật cao. Vân Lâu không dám hy vọng quá cao, nên không gửi tranh tham dự. Không ngờ Tiểu My thừa lúc chàng đi vắng đã gửi bức "Nụ Cười" vừa vẽ và một bức Hàn Ni ngồi ôm chó Khiết đi tranh giải. Đến khi Vân Lâu hay ra chỉ còn biết cười trừ:

- Em làm thế này người ta tưởng anh bí đề tài nên chỉ vẽ có một khuôn mặt.

Bà Dương thì nói:

- Không ai ngờ là trong hai bức chân dung chất chứa một câu chuyện ly kỳ.

Mùa nghỉ hè mang đến cho Vân Lâu một khoảng thời gian thoải mái. Chàng không đi chơi đâu xa, vấn đề tài chính gia đình cũng đã khiến chàng phải lãnh thêm nhiều công việc, ngoài ra chàng con mong để dành được một số tiền nhỏ để lo đám cưới. Nhiều lúc ôm Tiểu My trong lòng chàng nói:

- Anh muốn đời sống chúng ta sau này phải rất đẹp. Tranh của anh, tiếng hát của đều là nghệ thuật cao quý. Đời sống có tình yêu, có ánh sáng và cuồng nhiệt của lòng thành hai chúng ta mới đích thực là nghệ thuật cao quý.

Tình yêu thường hay bị bóng tối đe dọa. Bóng tối đã qua nhưng nó có đến nữa chẳng nào ai dám quả quyết. Trời mùa hạ thường nhiều mây đen và hay đổ ập xuống những cơn mưa dài lê thê. Hôm ấy, Vân Lâu và Tiểu My đang làm việc tại nhà Vân Lâu, Vân Lâu đang vẽ một trang quảng cáo, Tiểu My sắp xếp vật dụng trong nhà, hôm nay nàng mặc chiếc áo trắng trông như chú bướm xinh nhón nhơ trong phòng miệng hát nho nhỏ.

Vân Lâu đưa mắt nhìn theo người yêu quên cả công việc.

- Làm việc thì lo làm đi, sao anh lại thờ người ra thế?

Tiểu My làm Vân Lâu tỉnh mộng, chàng cười xòa:

- Em đã làm anh ngẩn ngơ, bây giờ bắt đền một cái hôn mới chịu.

- Không!

Tiểu My lắc đầu, Vân Lâu giả vờ đứng dậy:

- Vậy thì anh không làm việc nữa.

- Như thế anh sẽ trễ hẹn với người ta.

- Trễ thì trễ ăn thua gì. Ai bảo em làm cho người ta mất hứng làm chi.

Nàng nhượng bộ:

- Anh li thật!

Thế à, chàng kéo nàng vào lòng, nụ hôn thật ngọt trên môi trên mặt.

Đột nhiên ngoài cửa có tiếng còi xe, nhưng Vân Lâu không buồn để ý đến vì chàng làm gì có khách, mãi đến lúc có tiếng gõ cửa, họ mới giật mình buông nhau ra.

Cửa mở, ông Dương bước vào với một thái độ trịnh trọng:

- Cha của cậu sắp đến đây.

Vân Lâu giật mình:

- Thật sao?

Ông Dương đưa tờ điện tín cho chàng:

- Đây đọc xem điện tín của em gái vậ gửi cho cậu đây.

Vân Lâu mở ra.

Cha sẽ đáp chuyến phi cơ chiều nay đến Đài Loan vì chuyện anh cặp bồ với ca sĩ. Hãy lo liệu trước đi.

Vân Nhi

Vân Lâu vằm bức điện tín trên tay, mặt tái xanh vì giận:

- Cha tôi đã không nhận tôi là con rồi mà ông ấy sao cứ theo phá tôi hoài vậy.

Tiểu My đọc xong nội dung bức điện tín vẫn không nghĩ là Vân Nhi ám chỉ mình. Nàng cho là giữa Vân Lâu với cha chàng vẫn chưa lành xích mích cũ về chuyện Hàn Ni, nàng bước tới an ủi:

- Thôi, anh Lâu, anh đừng buồn nữa, bức tức với cha mẹ sao phải, chuyện đâu cũng còn có đó

mà.

Vân Lâu bực bội:

- Em biết gì mà nói!
- Sao vậy? Anh lại gây với em nữa sao?
- Không, không phải đâu Tiểu My. Vân Lâu đau khổ nói – Anh đang có chuyện buồn, chứ anh đâu muốn gây với em làm gì?

Ông Dương hỏi:

- Bây giờ cậu tính sao đây, có muốn đến phi trường đón cha cậu không? Bây giờ là hai giờ mười phút, khoảng hai giờ ba mươi lăm phút phi cơ đến.

Vân Lâu đáp gọn:

- Tôi không đi.

Tiểu My can ngăn:

- Không được, anh phải đi chứ. Cha anh sang đây chắc chắn là vì anh, nếu không thì ông ấy đã không đến. Anh đi đón biết đâu những ngộ nhận cũ chẳng hóa giải được.

Vân Lâu bút rút:

- Tiểu My làm sao hiểu được cha anh hơn anh?
- Nhưng dù sao ông ấy cũng là cha anh... anh vẫn là con của ông.
- Phải rồi, nhưng Tiểu My em phải biết là mèo mẹ nhiều lúc vì quá yêu mèo con nên ăn thịt cả con. Như vậy em vẫn chấp nhận à.
- Nhưng cha anh không phải là mèo.

Ông Dương cắt ngang:

- Thôi đừng cãi nhau nữa. Chúng ta không còn bao nhiêu thời giờ đâu. Bây giờ thế này nhé, Tiểu My, cô về nhà cô đi. Vân Lâu sang nhà tôi đợi. Còn tôi, tôi đi đón ông Mẫn cho.

Vân Lâu hậm hực:

- Tôi không muốn nhìn thấy mặt cha tôi nữa. Cả năm nay tôi có xài các bạc nào của ông ấy đâu?

Ông Dương cắt ngang:

- Không thể nói như vậy được. Tiểu My nói đúng, dù sao đi nữa ông ấy vẫn là cha cậu, không phải không gửi tiền cho cậu là hết tình cha con, cậu đừng ăn nói bất hiếu như vậy.

Vân Lâu vẫn không chịu thua:

- Nhưng cha tôi đã giết Hàn Ni, bây giờ lại...

- Cậu Lâu! ông Dương chặn ngang - Cậu nói sai rồi, Hàn Ni không phải chết vì cha cậu. Nếu cậu không bị gọi về nó vẫn phải chết, nó chết vì chứng bệnh đau tim của nó. Bây giờ cậu cứ nghe lời tôi đi, dù sao cũng còn tôi và mẹ cậu, chắc cha cậu cũng không làm khó dễ gì đâu.

Tiểu My đứng cạnh nói thêm:

- Anh Lâu anh nên nghe lời bác Dương đi!

Vân Lâu bắt đầu xiêu lòng, chàng cúi nhìn xuống đất một lúc lại ngẩng lên:

- Thôi được, Tiểu My về nhà đi, anh sang nhà bác Dương tối anh đến em.

- Nếu anh bận thì hôm khác. Tối nay anh cứ nói chuyện với cha, rồi mai đến em cũng không muộn. Thôi em đi nhé, nhớ đừng cãi ông ấy anh nhé?

Vân Lâu nhìn theo Tiểu My. Gương mặt người con gái vẫn vui, vẫn bình thản, không hay biết gì con giông sắp đến. Chàng thấy lòng thật buồn.

- Thôi đi chứ, cậu Lâu, tôi phải đưa cậu đến nhà tôi, rồi còn phải ra phi trường nữa.

Vân Lâu ngồi vào xe, nhìn khoảng trời xa ngút trước mắt mà không thấy cái ánh nắng chói chang của mọi ngày. Vì ở xa kia chỉ có những từng mây đen nặng nề vây phủ.

Chương 29 -

Ngồi nơi phòng khác nhà họ Dương, Vân Lâu thấp thỏm, lòng chàng đầy thù hận và phiền muộn. Con giận một năm trước chưa nguôi, bây giờ phiền nhiễu cũ lại tái diễn? Tại sao? Tại sao cha mẹ cố chấp và độc tài coi thường tình cảm và lòng tự ái của con cái? Tại sao không bao giờ chịu hiểu cái hoàn cảnh và hạnh phúc mà con cái đang hưởng? Ai đã cho cha mẹ cái quyền phá vỡ hạnh phúc của con cái? Một năm trước, khi Vân Lâu đang sống hạnh phúc tràn trề, thì cha chàng đã như tử thần mang nàng đi khỏi vòng tay đầm ấm. Bây giờ chàng vừa tìm thấy hạnh phúc thì ông lại lù lù xuất hiện. Tại sao? Tại sao?

- Ông ấy đúng là kẻ thù của hạnh phúc!

Vân Lâu lớn tiếng hét to lên. Chàng không hiểu tại sao mình lại hành động thế. Bà Dương ngồi bên cạnh đan áo, ngừng tay ôn tồn bảo chàng thanh niên nóng tính:

- Tôi thấy tốt nhất là cậu nên ngồi xuống bình tĩnh một chút. Cậu cứ tới lui mãi thế này đầu óc tôi cũng căng thẳng.

Vân Lâu vẫn bực mình:

- Chắc chắn cha cháu cho người theo dõi, dò xét cháu, bằng không làm gì biết chuyện Tiểu My.
- Có thể lắm. Dù sao ông ấy cũng là cha cháu.
- Nhưng cháu không cần.

Bà Dương trách:

- Cậu đừng nói vậy, không phải!
- Bác không hiểu chứ, tình cảm cha cháu...
- Làm sao tôi lại không hiểu? Sợ tôi còn hiểu nhiều hơn cậu nữa là...

Bà Dương vừa cười vừa nói. Vân Lâu chợt nhớ ra mối tình của cha và bà Dương ngày trước, chàng im ngay. Nhưng cái bực bội vẫn không nguôi, Vân Lâu như con thú lồng lộn trong chuồng, hai tay thừa thãi, lúc khoanh ngang ngực, lúc lại chấp ra sau. Bà Dương lo sợ vì tính tình ông Mẫn bà hiểu quá rõ, tính của Vân Lâu bà cũng biết nhiều. Hai cha con mà đụng nhau thì phải biết. Dù thế nào đi nữa, bà vẫn thấy tình cảm mình thiên về phía Vân Lâu.

- Cậu Lâu, cậu cứ yên tâm, lần này cha cậu không thể làm vỡ hạnh phúc của cậu đâu.
- Sao bác biết?

Bà Dương nhìn ra ngoài trời:

- Tôi biết, tất cả mọi sự kiện đều phải theo định luật thiên nhiên, không thể chống lại thiên mệnh. Trời có mắt người cũng có lòng...

Vân Lâu hậm hực:

- Với cha cháu thì không bao giờ có chuyện đó. Cha cháu tự cho mình cái quyền tối thượng đối với con cái.

Ngoài cửa có tiếng còi xe, con giận nửa chừng của Vân Lâu bị cắt ngang. Bà Dương nói ngay:

- Họ đến rồi đấy.

Vâng họ đã đến. Ông Dương vào trước, mang hành lý của ông Mẫn vào, cha của Vân Lâu theo sau. Chiếc bóng cao lớn của ông làm khuất cả ánh sáng chiếu vào phòng. Bà Dương đứng bật dậy, mắt chạm mắt, bao nhiêu năm không gặp nhau, ông Mẫn vẫn không có gì thay đổi, vẫn cao ngạo, tự tin, lạnh lùng. Có điều người đã già đi, mập ra, mái tóc điểm sương tạo cho ông một dáng dấp uy nghi.

Bà Dương bước tới với nụ cười trên môi:

- Anh Mẫn, lâu quá không gặp anh!

Dáng dấp cao quý như một mệnh phụ của bà Dương làm ông xúc động. Thời gian không để lại dấu vết tàn phá nào, trái lại còn tăng thêm vẻ đẹp thiếu phụ của bà.

Điều này chứng tỏ rằng đời sống của gia đình cố nhân của ông đầy hạnh phúc. Đó chính là lý do làm ông Mẫn ghen tức và khó chịu.

- Cô Nhã, cô vẫn đẹp như ngày nào. Hai năm nay chắc cô cũng bực mình với Vân Lâu lắm phải không?

Ông Mẫn vẫn gọi bà Dương bằng tên của bà thời con gái. Nhưng thái độ ông thật nhạt nhẽo khiến bà Dương cảm thấy bị sỉ nhục.

- Cả năm nay Lâu đâu có ở đây. Nếu có ở đây chắc ông cũng không hài lòng đâu,

- Thôi bỏ qua chuyện đó đi. Ông Mẫn gạt ngang - Tất cả đều do lũ trẻ ngu dại gây nên cả. Quay sang Vân Lâu, ánh mắt ông nghiêm khắc trở lại - Vân Lâu!

Vân Lâu đứng yên nơi cửa, lòng buồn vô cùng. Người cha trước mặt là đá, một hòn đá sần sùi đập vỡ nát quả tim của Vân Lâu.

- Cha!

- Cha? Với một đứa con biết vâng lời như mày mà còn biết gọi tao là cha nữa sao?

Ông Dương cản ngăn:

- Thôi anh Mẫn ạ, nghỉ ngơi một chút cho khỏe rồi nói chuyện sau. Ngồi xuống đi nào, anh uống gì? Nóng hay lạnh? Nước cốt dừa nhé?

Bà Dương chen vào:

- Anh ấy không thích uống nước lạnh đâu. Anh Mẫn dùng trà nóng nhé?

Ông Mẫn ngồi xuống ghế, lau mồ hôi trên trán:

- Uống cái gì cũng được.

Nhờ gian phòng có gắn máy lạnh nên không khí bắt đầu dịu hơn. Ông Mẫn ngồi đối diện với ông Dương, nói như phân bua:

- Anh không biết chứ tôi khổ vì thằng Lâu không biết bao nhiêu mà kể. Người ta cũng có con lớn như tôi, nhưng người ta đâu có nhọc lòng như vậy?

Bà Dương chen vào:

- Tôi nghĩ, có lẽ sự hiểu lầm nào đó chẳng? Quay sang Vân Lâu, bà gọi – Lâu, cậu làm gì đứng đây mãi thế? Sang đây hầu chuyện cha cậu đi?

Ông Mẫn nổi nóng:

- Làm gì có chuyện hiểu lầm, tụi nó cứng đầu cứng cổ như vậy đó. Bảo nó học Khoa Học, nó lại không chịu bỏ qua học Mỹ thuật cái quái quỷ gì không biết. Ở nhà chọn Mỹ Tuyên cho nó, nó lại không chịu cứ đòi cưới cho được con Hàn Ni. Bây giờ Hàn Ni chết rồi nó lại cặp bầy cặp bạ với mấy con ca sĩ...

- Cha! Vân Lâu cắt ngang, chàng bước tới trước mặt ông Mẫn với thái độ hùng hổ - Cha đừng nói vậy tội cho người tạ Người ta hành nghề ca sĩ chẳng qua vì miếng ăn, vả lại nghề đó đâu có gì xấu đâu mà cha khinh miệt. Tiểu My sợ còn trong sạch, đứng đắn hơn bao nhiêu đứa con gái con nhà lành khác chứ đừng nói chi.

Ông Mẫn trợn mắt:

- Mà giỏi lắm, tao chưa nói gì mà mày đã hét to như vậy, mày có coi cha mày ra gì nữa đâu!

Bà Dương giảng hòa:

- Thôi mà, có chuyện gì thì từ từ mà nói, chứ làm gì mà la hét như vậy?

Vân Lâu quay sang bà Dương:

- Bác thấy đó, cha cháu coi thường người ta như vậy ai mà chịu cho được.

Bà Dương nhìn ông Mẫn, bà muốn xoa dịu cái không khí căng thẳng:

- Anh Mẫn, theo tôi thấy tốt nhất anh đến gặp Tiểu My xem sao. Bây giờ dẹp chuyện đó sang bên đi, tối này chúng tôi xin mời anh dùng cơm ở nhà hàng Thống Nhất.

Ông Mẫn trừng mắt bảo bà Dương:

- Tôi làm gì mà phải đến gặp mặt con đó chứ? Chuyện này có liên hệ gì đến cô đâu mà cô lại chen vào?

- Anh Mẫn, hai mươi năm rồi mà tánh anh vẫn không thay đổi tí nào cả, vẫn cố chấp vẫn gàn bướng. Tôi không nói giúp Vân Lâu gì đâu, nếu anh gặp Tiểu My, anh sẽ thấy ngay cô ấy không phải là loại gái như anh tưởng. Cô ấy rất dễ thương, biết suy xét và rất xứng đáng với Vân Lâu.

Giương mặt ông Mẫn thật khó chịu:

- Tôi biết mà, lúc xưa gửi con tôi cho ông bà tôi cứ tưởng là... Không ngờ ông bà đã dạy được cho nó quá nhiều điều hay, dạy nó cãi lại mẹ cha, vào phòng trà, vào vũ trường trụy lạc...

Ông Dương bực mình đứng dậy:

- Anh Mẫn, anh đừng nói vậy. Anh hỏi lại con anh xem tôi đối với nó ra sao? Tại sao anh đặt nặng vấn đề như vậy? Với chuyện Hàn Ni chúng tôi đã không muốn nhắc đến, không ngờ hôm nay anh lại khơi lại, dù sao anh cũng phải nể tình bằng hữu trên ba mươi năm của chúng ta chứ.

Ông Mẫn cười lạnh lùng:

- Phải, tôi đã gặp bạn tốt nhất.

Bà Dương đứng dậy, bà khó chịu ra mặt:

- Thôi được rồi! Tình hình này tôi thấy mục tiêu anh sang đây không phải vì Vân Lâu mà là vì muốn trách vợ chồng chúng tôi.

Ông Mẫn dịu xuống một chút:

- Không phải tôi sang đây để trách cứ ông bà. Nhưng tôi đã gửi gắm Vân Lâu thì ông bà phải coi nó như con ruột của mình mới phải chứ. Phải dạy bảo nó chứ sao lại để nó vào phòng trà, mê ca sĩ như vậy? Hôm nay tôi sang đây, để răn dạy nó, ông bà không giúp thì thôi sao lại còn bênh vực nó...

Bà Dương xúc động:

- Chúng tôi bênh vực Vân Lâu là vì Vân Lâu chẳng có tội tình gì cả. Nếu anh bình tĩnh một chút, chịu khó nghĩ lại một chút, tôi chắc chắn anh sẽ thông cảm cho chúng nó ngay.

Ông Mẫn lớn tiếng:

- Tội mê đào hát của nó có thể tha thứ được à? Nó sang đây để học chứ đâu phải để sa đọa?

Vân Lâu lên tiếng biện hộ:

- Nhưng con có bỏ học đâu? Trong lớp con có thua ai đâu? Không tin cha đến trường hỏi sẽ biết. Vả lại lúc gần đây con có đến vũ trường, phòng trà đâu? Tiểu My thôi hát rồi mà!

Ông Mẫn thở khò:

- Thôi bỏ qua chuyện đó đi, bây giờ tao hỏi mày, chuyện mày với con ca sĩ đó mày tính sao?

Thái độ Vân Lâu cương quyết:

- Con sẽ cưới nàng!

- Cái gì? ông Mẫn ngồi ngay lại – Mày nói sao? Mày muốn giết tao hả. Cưới nó? Cưới một con đào hát? Mày dám nói câu đó với tao à?

Vân Lâu vẫn bình tĩnh:

- Con nói là con làm. Vả lại ca sĩ cũng là con người vậy, quan niệm của cha cổ hủ quá rồi.

- Mà mày dám nói thế với tao à? Ngu xuẩn như vậy là đủ rồi. Tao nhất định không chấp nhận đấy, mày phải về Hương Cảng ngay với tao.

Vân Lâu không nao núng:

- Thưa cha, con đã đến tuổi trưởng thành, con có thể quyết định cuộc đời con không cần ai lo cả, có quyền làm chủ đời con chứ!

- Giải lắm, mày lớn rồi, mày trưởng thành rồi, tao không có quyền dạy dỗ mày nữa. Được rồi, nhưng tao cho mày biết, nếu mày không cắt đứt liên lạc với con ca sĩ đó, tao sẽ từ mày ngay. Từ đây mày đừng hòng bước chân vào cửa nhà tao, cũng như đừng hòng xài của tao một cắc bạc...

Vân Lâu ngẩng đầu lên:

- Thưa cha, một năm trời nay con có xài của cha một cắc bạc nào không?

Ông Mẫn cười gằn:

- Hừ, mày tưởng là mày không xài tiền tao à. Mày đã tự lập rồi sao? Đừng làm con ả, con cứ hỏi bác Dương con sẽ rõ, việc con đang làm cho cơ sở quảng cáo kia là do ai giới thiệu? Bác Dương à? Ha! Ha!

Ông Dương khó chịu:

- Anh Mẫn, sao anh lại nói thế?

Đột nhiên, Vân Lâu thấy ớn lạnh cả xương sống, mồ hôi toát ra như tắm. Bây giờ thì chàng đã hiểu rồi, thì ra... Hèn gì có nhiều lúc chàng bỏ bê công việc ở hãng mà chẳng ai phiền trách gì cả? Mẫu quảng cáo vẽ ra thì nhiều nhưng có mấy cái được dùng đâu. Thế mà mỗi tháng lương vẫn đầy đủ. Thì ra... thì ra... Vân Lâu mở to mắt nhìn cha, lắp bắp:

- Tất cả đều... do cha sắp đặt cả à?

- Hừ. Ông Mẫn cười một cách đắc ý – Bây giờ cậu mới hiểu à? Cậu đừng lớn lối trước mặt tôi, công việc đâu có dễ kiếm như cậu nghĩ đâu? Cậu đâu có biết sự liên hệ giữa công ty với tôi thế nào. Cho cậu biết lòng cừu bao giờ cũng lấy từ thân cừu, bây giờ cậu biết rồi chứ?

Vân Lâu cắn môi, đột nhiên chàng thấy choáng váng muốn xỉu ngay.

Khuôn mặt cha càng lúc càng to, lời nói của cha sang sảng vọng mạnh vào màng nhĩ. Vân Lâu rùng mình, cứng miệng không nói gì được cả.

Có tiếng bà Dương nói:

- Anh Mẫn, anh tàn nhẫn quá!

Vân Lâu quay nhanh lại, nhìn thẳng vào vợ chồng ông Dương, nước mắt tràn ra mi, chàng tức nghẹn:

- Hai bác cũng đồng lõa trong vụ lừa gạt cháu nữa sao?

Ông Dương lên tiếng:

- Cậu Lâu, cậu bình tĩnh lại đi. Sự thật không như cậu nghĩ đâu. Lúc đầu quả thật hãng quảng cáo thu nhận cậu là vì thể diện của cha cậu, nhưng sau một thời gian, cậu làm việc quả có tiến bộ, được nhiều khách hàng yêu chuộng nên hãng trọng dụng...

Vân Lâu tuyệt vọng:

- Không, tôi không tin. Thôi được rồi! Vân Lâu quay sang ông Mẫn - Được rồi, tôi sẽ bỏ việc. Tôi sẽ không xài đồng tiền của cha nữa, thử xem tôi có chết đói không!

Ông Mẫn chau mày:

- Mày nói thế là thế nào? Mày nhứt định không bỏ con đào hát đó à?

- Không.

- Mày cười nó?

- Vâng!

- Thôi được rồi, kể như mày có lý đi, nhưng gia đình con ca sĩ đó có bằng lòng không?

- Bằng lòng.

- Nếu nó biết rằng từ đây tao sẽ không cho mày lấy một xu, nó vẫn nhận lời mấy chứ?

Vân Lâu cười buồn:

- Cha, cha đừng có xem thường người ta như vậy. Tiểu My không phải là hạng người chỉ biết có tiền, nàng đã hiểu con nghèo từ lâu rồi.

Ông mẫn cười nhích môi cười nhạt:

- Sợ không phải chứ, đối với hạng ca kỹ tao biết rõ quá mà!

- Vậy thì cha cứ chờ mà xem!

Vân Lâu nói với tất cả tự tin, ông Mẫn chỉ còn biết giận dữ đứng dậy:

- Được, tao sẽ chống mắt xem tụi bay đi đến đâu cho biết.

Rồi ông bỏ ra cửa, ông Dương gọi theo:

- Anh Mẫn, anh đi đâu đấy?

Ông Mẫn xách hành lý lên:

- Đến khách sạn.

Ông Dương giữ lại:

- Làm gì lạ vậy, anh đến Đài Loan để ở khách sạn sao? Nhà chúng tôi biết bao nhiêu là phòng trống? Ở lại đây với chúng tôi đi. Dù sao anh cũng chưa hiểu rõ chuyện Tiểu My với Vân Lâu thì ở lại tìm hiểu thêm rồi hãy quyết định.

Ông Mẫn vẫn cương quyết:

- Tôi không ở lại, cũng không cần tin hiểu thêm. Thằng Lâu cứng đầu cứng cổ thì tôi còn gì để nói với nó nữa đâu!

- Dù sao anh cũng nên ở lại!

Ông Dương cố nói, nhưng ông Mẫn vẫn từ chối:

- Đừng làm tôi khó chịu anh Dương. Tôi thích ở khách sạn vì nó tiện nghi và thoải mái hơn.

Bà Dương giảng hòa:

- Thôi được rồi đừng nài ép anh Mẫn nữa.

Anh Dương anh lấy xe đưa anh Mẫn đến khách sạn Thống Nhất đi.

Ông Dương yên lặng, đưa ông Mẫn ra cửa. Vẫn chưa nguôi cơn giận, ra đến cửa ông Mẫn còn ngoái đầu lại, lớn tiếng với Vân Lâu:

- Tao sẽ chống mắt xem tình yêu của chúng mày kéo dài được mấy bữa cho biết!

Vân Lâu đứng thẳng lưng, chàng nhìn theo bóng cha với tất cả hậm hực. Trong lúc bà Dương bước ra cửa, xe vừa rồ máy, bà cúi người xuống, chồm người vào khung cửa kính nói với theo:

- Anh Mẫn, dù sao anh cũng có một đứa con ngoan, đừng cố chấp quá mà mất nó. Suốt quãng đời anh đã mất mát nhiều thứ rồi, đừng để mất thêm một cái gì nữa, nhất là con anh.

Ông Mẫn ngăn người ra, mấy câu nói của bà Dương như những tiếng nói tạt đáy lòng ông. Ông bàng hoàng. Mối tính cũ ray rức trong tim. Sự cứng rắn đột ngột bằng hoại hóa đá.

Xe chạy xong, bà Dương trở vào nhà nhìn Vân Lâu ngồi yên trong lòng ghế, bà tiến tới đặt tay lên vai cậu thanh niên:

- Đời sống bao giờ cũng đầy gian nan, cậu phải can đảm lên mới thắng được.

- Cháu không phải không có can đảm, nhưng cháu thấy khó chịu không hiểu sao con người lại chẳng chịu cảm thông nhau.

- Làm sao cảm thông nhau được. Khi giữa cha mẹ và con cái có một khoảng cách to!

Chương 30 -

Buổi tối hôm ấy Tiểu My thật bận rộn. Ông Khiêm đột nhiên ngã bệnh, khi nóng, khi mồ hôi đổ ra như tắm, ông lăn lộn trên giường mê sảng. Tiểu My đã biết rõ căn nguyên cơn bệnh vì lần trước bác sĩ bảo đó là hiện tượng trúng rượu, mời bác sĩ đến coi mạch chích thuốc, nhưng bác sĩ bảo phải mang vào bệnh viện. Tiền trong tay không có làm sao dám đưa cha vào bệnh viện chứ. Sau mũi thuốc, ông Khiêm nằm yên, Tiểu My ngồi bên cạnh trông chừng. Sự mệt mỏi làm Tiểu My uể oải.

Đột nhiên có tiếng chuông cửa reo, Tiểu My đứng dậy. Có lẽ Vân Lâu. Tiểu My gọi bà người làm đến bảo trông chừng cha rồi chạy nhanh ra cửa. Trong những lúc rối rắm, bao giờ Tiểu My cũng nghĩ đến Vân Lâu. Với nàng hình như chỉ có sự xuất hiện của Vân Lâu mới giải quyết được vấn đề. Vừa đặt tay lên nắm cửa, Tiểu My vừa nói vọng ra:

- Em lo chết đi được, may là anh đến đúng lúc!

Cửa vừa mở, câu nói chưa dứt đã ngừng lại. Người đứng ngoài cửa không phải là Vân Lâu mà là một người đàn ông đứng tuổi, cao lớn, mắt thật sắc, Tiểu My lúng túng:

- Dạ, xin lỗi, ông tìm ai ạ?

- Tôi tìm cô Tiểu My!

- Vâng... Tôi là Tiểu My đây, ông tìm tôi có việc chi?

- Tôi là cha của thằng Vân Lâu.

- À! Tiểu My chột lúng túng. Thế tại sao Vân Lâu đâu không cùng đến? Gia đình đang lúc bối rối thế này mà mời ông vào nhà quả thật là một chuyện không phải. Nhưng, ông ấy đến đây làm gì? Để xem mắt à? Mối nghi ngờ len nhẹ trong tim. Tiểu My đột nhiên bối rối không biết phải làm sao.

- Sao? Cô không muốn tiếp tôi à?

Ông Mẫn có vẻ bất mãn. Người con gái thật bất lịch sự. Tiểu My như hoàn hồn, nàng hấp tấp nói:

- Dạ, xin lỗi, mời... mời ông vào!

Ông Mẫn vừa bước vào phòng khác đã nghe những tiếng rên bên trong vọng ra, ông ngạc nhiên quay lại bắt gặp ánh mắt ngại ngùng của Tiểu My:

- Mời... mời bác ngồi. Xin lỗi... Vì cha cháu bệnh nặng nên...

Ông Mẫn nhăn mặt:

- Bệnh gì?

Tiểu My nhìn vào trong:

- Dạ... dạ, cha cháu vì uống rượu nhiều quá, nên... dạ mời bác ngồi, cháu vào trong một chút sẽ ra ngay ạ.

Nhìn tình hình ông Mẫn hiểu ngay. Uống rượu say! ông nhìn theo cái dáng dập hất tấp của Tiểu My, rồi quan sát căn nhà nhỏ rách nát. Sự bực bội càng lúc càng to. Không những con bé này là đào hát thôi, mà ông bố nó còn là một gã say rượu. Thằng Lâu ngu thật, ông Mẫn cắn răng. Không thể không chặn đứng một mối tình bất xứng thế này.

Một lúc sau khi tiếng rên ở phòng bên cạnh lắng dần xuống, Tiểu My trở ra, thái độ hối tiếc:

- Xin lỗi bác, để bác ngồi đợi lâu thế này cháu áy náy quá. May là cha cháu đã chịu ngủ yên.

Ông Mẫn lạnh lùng lấy thuốc ra châm lửa hút. Tiểu My rót nước mang đến, rồi đi tìm chiếc gạt tàn. Nàng cố gắng tạo ấn tượng tốt cho người đàn ông trước mặt. Nhưng nàng chỉ đón nhận được sự lạnh nhạt:

- Thôi được rồi, ngồi xuống đây cô My. Hôm nay tôi đến đây có chuyện muốn nói với cô.

Tiểu My lo lắng, nàng thụ động ngồi xuống, ông Mẫn đưa mắt nhìn quanh nhà một lần nữa rồi nói:

- Hoàn cảnh gia đình cô hình như không được khá?

Tiểu My thành thật gật đầu:

- Vâng, cha cháu thất nghiệp đã lâu, đời sống gia đình không được rộng rãi, nhưng dù sao cháu cũng đã lớn, nên...

- Nèn đã biết cách kiếm tiền, phải không? ông Mẫn tiếp lời với nụ cười khinh mạn.

- Dạ... Tiểu My không hiểu rõ dụng ý câu nói của ông Mẫn. Có điều Tiểu My cũng linh cảm được sự bất thân thiện trong thái độ người đối diện. Tại sao anh Lâu không đến? Tiểu My không nén được, nàng hỏi ngay ông Mẫn – Thưa bác, tại sao anh Lâu không đến?

- Nó không đến đâu. Cô Tiểu My, tôi phải đưa cho cô bao nhiêu tiền để cô buông tha thằng Lâu tôi?

Tiểu My sững sốt, nàng không ngờ ông Mẫn lại vào đề nhanh như vậy. Ngồi thẳng người lên, mặt tái hẳn lại, Tiểu My lắp bắp:

- Mục đích của bác đến đây chỉ là thế?

- Vâng. Ông Mẫn gật đầu – Tôi biết cô đang cần tiền.

Tiểu My đột nhiên cười to:

- Thế bác định cho cháu bao nhiêu?

- Tùy cô, cô muốn bao nhiêu cứ nói.

- Một trăm tỷ mỹ kim!

Ông Mẫn giận dữ:

- Cô nói đùa à?

- Tôi mà nói đùa? Tiểu My đứng dậy, dáng hùng hổ như con sư tử cái – Tôi không đùa bao giờ, chỉ có ông mới khéo bày trò thôi. Ông đã dựa vào đâu mà muốn mua tình yêu tôi chứ?

Ông Mẫn không vừa:

- Tôi là cha thằng Lâu, tôi có quyền.

Tiểu My không kém:

- Nhưng làm cha là có quyền phá vỡ hạnh phúc của con sao? ông dùng tiền mua chuộc tôi, tại sao ông không mua chuộc con trai ông trước?

Ông Mẫn thấy khó thuyết phục người con gái trước mặt:

- Cô cũng biết thằng Lâu nhà tôi cứng đầu cứng cổ lắm. Nếu tôi thuyết phục nó được thì tôi còn phải đến đây làm gì?

- Thế thì ông sẽ thấy việc thuyết phục tôi còn khó khăn hơn. Tôi sẽ không bao giờ xa anh Lâu, vì tôi có quyền bảo vệ hạnh phúc riêng tôi, ông đừng mong mua chuộc tôi vô ích.

Ông Mẫn không biết làm gì hơn là nhìn chằm chập vào mặt Tiểu My:

- Cô có quyền giữ hạnh phúc cô, nhưng cô không có quyền làm cho Vân Lâu mất hạnh phúc.

- Làm gì mà có chuyện làm mất hạnh phúc của anh Lâu?

- Vì giai cấp chênh lệch giữa cô và thằng Lâu!

- Ông nói thế là thế nào?

- Cô không hiểu thật à? Gia đình chúng tôi đang hoàng, chúng tôi không muốn con trai chúng tôi lấy ca sĩ. Vả lại thằng Lâu còn cả một tương lai, nó cần một người vợ đứng đắn, có thể giúp nó trên đường sự nghiệp.

Tiểu My xanh mặt, con giận khiến nàng mất bình tĩnh:

- Bộ ông tưởng hành nghề ca hát là hư hỏng cả sao? Vâng, tôi hành nghề ca hát đấy, nhưng tôi làm việc với mục đích kiếm tiền, tôi cũng là con người như bao người khác, làm gì không đứng đắn? Làm gì không trong sạch chứ? Chỉ có các ông, các người thừa tiền thừa bạc như các ông mới bẩn. Thử hỏi xã hội này có sự xuất hiện của cái nghề ca hát, khiêu vũ này là do ai? Có phải là vì nhu cầu của các ông không? Đừng tưởng thế giới thượng lưu của các ông là trong sạch, cũng đừng tưởng những người hành nghề hát xướng là dơ bẩn, sa đọa. Tôi không thấy nhục với cái nghề của tôi bao giờ, tôi cũng không thấy tôi thua kém ông, tôi thấy tôi vẫn ngang hàng ông. Dù biết là ông không muốn có người con dâu như tôi, nhưng tôi cho ông biết là ông đừng hòng bắt tôi bỏ rơi Vân Lâu.

Ông Mẫn không ngờ một đứa con gái như Tiểu My lại có thái độ ngang bướng như vậy. Những câu nói hời xược nhưng không hẳn là không có lý. Ông biết mình gặp phải một địch thủ không

vừa.

Ông cố gắng một lần chót:

- Thế cô không nghĩ đến tương lai thằng Lâu sao? Xã hội bất công và coi thường nghề nghiệp cô, nếu cô cương quyết đeo đuổi theo thằng Lâu tôi sợ nó sẽ khó có một tương lai tốt đẹp.

- Tôi xin nói cho ông biết, sự hiện diện của tôi không những không làm cho Vân Lâu phiền toái, trái lại tôi còn giúp đỡ, khuyến khích anh ấy thành công. Ông bảo rằng ông là cha của anh Lâu, ông hiểu anh ấy, thế mà một năm trước, suýt tí nữa ông đã làm anh ấy nản lòng. Bây giờ ông lại muốn cảnh đó tái diễn nữa sao? Đừng đem tương lai, sự nghiệp của Vân Lâu ra dọa tôi. Đừng đem vở kịch “Trà Hoa Nữ” ra dọa dẫm tôi. Thế hệ đó đã qua rồi. Nghề ca sĩ không có gì đáng chê trách. Tôi không ăn cắp, ăn trộm của ai thì tôi không sợ ai khinh tôi cả, tôi chỉ cần biết Vân Lâu thương tôi là được rồi. Tôi không thấy ân hận gì cả.

Ông Mẫn lớn tiếng:

- Nhưng Vân Lâu nó sẽ hận cô, sau này khi ra đời nó không làm ăn nên được nó sẽ hận cô suốt đời.

- Ông lầm rồi, nếu anh Lâu có tài anh ấy sẽ nhờ tài sức của mình mà tiến thân chứ không cần nhờ vả vào một ai cả.

- Cô chỉ biết cãi bướng, không một ai muốn tiến thân mà chỉ dựa vào tài riêng mà thành công được.

- Nhưng con người còn cần nhiều thứ khác chứ không hẳn chỉ danh vọng không thôi. Con người còn cần ánh nắng mặt trời, nước, không khí... Và tình yêu là tất cả những thứ đó.

- Tóm lại là cô không chịu xa thằng Lâu phải không?

Ông Mẫn đứng dậy hỏi một câu cuối cùng, Tiểu My gật đầu:

- Vâng!

- Cô biết là nếu thằng Lâu lấy cô, tôi sẽ từ nó, và nó... nó sẽ không còn một xu dính túi.

- Vậy là ông làm tọ Tiểu My cắt ngang – Không bao giờ anh Lâu nghèo được, anh ấy có tài, đối với tôi anh ấy rất giàu, anh ấy biết suy nghĩ, tự tin, bao nhiêu đó mà ông bảo nghèo, nghèo sao được? Dù anh ấy không có một xu dính túi, dù phải sống cực khổ, tôi vẫn tình nguyện chăm sóc anh ấy trọn đời. Nếu anh Lâu thành công tôi sẽ được hưởng vinh quang, còn thất bại, thì tôi sẽ cùng chàng gánh. Có gì đâu mà phải sợ? Ông đừng mong chia cách chúng tôi, tôi không phải là Hàn Ni, tôi có một trái tim cứng như đá, ông đừng mong làm tôi nản lòng.

Những câu nói của Tiểu My như dòng nước tuôn trào, bao nhiêu uất hận, giận dữ, buồn phiền được dịp tuôn ra hết, nàng nói một cách khoan khoái.

Ông Mẫn không ngờ người con gái trước mặt cứng cỏi như vậy. Giữa lúc đó, đột nhiên có một bóng người từ bên ngoài xông vào gọi lớn:

- Tiểu My!

Đó là Vân Lâu, không một ai để ý đến tiếng chuông cửa, cũng không ai hay bà người làm đã ra mở cổng tự bao giờ. Chàng bước vào đã lâu và đã nghe hết tất cả. Bây giờ không dùng được chàng mới xông vào, đôi tay mở rộng:

- Tiểu My, em có bằng lòng lấy anh không? Lấy một thằng học trò nghèo vừa mới thất nghiệp?

Tiểu My sung sướng:

- Anh Lâu, anh đến từ bao giờ, anh đã nghe hết rồi phải không?

- Vâng, anh chính thức cầu hôn đây, nhưng trước khi trả lời, em hãy suy nghĩ kỹ, vì anh vừa mới thất nghiệp. Em vẫn còn yêu anh chứ?

- Vâng, vâng... Tiểu My đáp – Em sẵn sàng lấy anh ngay bây giờ, ngày mai hay bao giờ cũng được.

Và đôi tình nhân tay trong tay, mắt trong mắt, họ đã bỏ quên một người đang đứng ngẩn ngơ bên cạnh. Đó là một ông già. Phải, ông Mẫn đột nhiên thấy mình đã già. Một chút xúc động trong tim, ông nhìn đôi trẻ với một niềm hy vọng vừa lóe lên. Nước mắt đột nhiên lăn ra má ông.

Chương Kết -

Câu chuyện đã có thể kết thúc tại đây.

Nhưng chúng ta thử nhìn thêm một chút nữa xem sao! Xem gia đình của một người sau hai năm thử xem!

Họ sống trong một chung cư, ở tận lầu ba. Nhà gồm bốn phòng, tuy không rộng lắm nhưng cách bài trí thật vén khéo. Trên tường phòng khách được dán bằng loại vải cao su màu sữa có những sọc kim tuyến. Từ cửa ngoài nhìn vào là thấy ngay một bức tranh hình hai thiếu nữ với nụ cười ẩn hiện trên môi. Nếu ta hay đọc báo thì hẳn bức tranh này không có gì xa lạ. Đây là bức “Nụ Cười” đã được phòng triển lãm tranh tại Pháp tuyển chọn làm tác phẩm xuất sắc nhất. Nhà họa sĩ trẻ ngoài vinh dự lớn trên còn được số tiền thưởng lớn. Bên cạnh bức đó còn một bức khác cũng được vào chung kết. Dưới hai bức tranh, là chiếc đàn dương cầm, chiếc đàn mà ngày xưa Hàn Ni thường ngồi đàn cho Vân Lâu nghe. Một chú chó Bắc Kinh, nằm dưới chân đàn, và một người đàn ông ngoại ngữ tuần đang ngồi đó. Đó là ông Khiêm, một người đàn ông hoàn toàn khác hẳn năm xưa, một con người đường bệ đang ngồi chăm chú đàn một bản nhạc vừa được sáng tác.

Ngoài chiếc đàn ra, trong phòng khách còn một bộ sa lông ba ghế màu đen, màn cửa màu xanh nhạt. Một bình hoa hồng đỏ trên nắp đàn làm ấm hẳn cái vẻ lạnh lẽo gian phòng.

Đây là một buổi chiều mùa hạ, nắng tốt. Ông Khiêm ngồi bên đàn dạo đi dạo lại khúc nhạc đặc ý. Một thiếu phụ trẻ tuổi trong chiếc áo xanh, đầu thắt nơ vàng bước tới, ân cần hỏi:

- Cha không thấy mệt sao?

- Tiểu My, con nghe bản nhạc này thế nào? Đoạn khúc thứ hai có cao lắm không?

- Hay lắm cha ạ.

Tiểu My sung sướng nhìn cha. Cảm ơn trời phật! Nàng nhớ lại những nỗi khó khăn lúc cùng Vân Lâu đưa cha đến bệnh viện, những giây phút bực mình khổ sở... Nhưng rồi mọi việc cũng qua đi. Bây giờ ông Khiêm đã cai được rượu. Việc sáng tác lại bắt đầu. Những bản nhạc do ông Khiêm sáng tác tuy không được hoan nghênh lắm, nhưng cũng có một vài bản được đưa lên đài phát thanh, đó là niềm an ủi lớn của ông. Gần đây, một công ty điện ảnh đã mời ông làm nhạc đệm cho phim. Đối với ông Khiêm, một chân trời mới bắt đầu, và ông mê sáng tác trở lại.

- Chùng nào thì thằng Lâu về?

- Anh ấy bảo nếu sớm thì một giờ và nếu trễ khoảng ba giờ. Ngung một chút, đột nhiên Tiểu My nhìn ông Khiêm hỏi – Cha có biết hôm nay họ định làm gì không?

- Làm gì?

- Con không hiểu sao mới tờ mờ sáng Thúy Vi chạy đến đây kéo Vân Nhi đi mất, bỏ cả học hành. Hai vợ chồng bác Dương lại gọi điện thoại mấy lần đến hỏi bao giờ anh Lâu về. Bây giờ

cha lại hỏi nữa. Con nghi có chuyện gì đây?

Ông Khiêm quay mặt sang nơi khác, dấu một nụ cười:

- Tao... tao có biết chuyện gì đâu?

- Con biết mà, mọi người đang dấu con chuyện gì đây.

- Ai dấu cô cái gì mới được chứ? Vân Lâu với nụ cười tươi bước vào. Trên tay chàng là một gói giấy to. Bây giờ chàng không còn là một anh sinh viên nghèo hốc hác nữa, chàng đã trở thành con người lúc nào cũng bận rộn, là đứa con cưng trong giới hội họa.

Mỗi bức tranh đều có một giá tương xứng thật cao, mọi người đổ xô nhau mua tranh của chàng như một cái "mốt". Ngoài công việc hội họa, chàng còn dạy học. Công việc tuy bận rộn hơn, nhưng Vân Lâu vẫn béo, vẫn khỏe.

- Máy người đang nói lên tôi chuyện gì đó?

- Có nói gì đâu! Tiểu My cười đáp – Sáng nay không hiểu có chuyện gì mà Thúy Vi đến kéo Vân Nhi đi mất, em không hiểu họ định bày trò gì đây.

- Có lẽ họ đi chơi đấy mà, chúng nó có vẻ thân nhau dữ hả em.

- Cô Thúy Vi vui tính đấy chứ, có điều lạ là em không hiểu sao lúc xưa anh không yêu cô ta, nếu em là đàn ông chắc em...

- May mà em không phải là đàn ông. Vân Lâu hốt lời, đi vào trong chàng hỏi vọng ra – Còn bé Hàn đâu em? Ngủ rồi hở?

Tiểu My đuổi theo sau:

- Anh đừng hôn con, nó giết mình đấy. Nó sợ nhất là hàm râu anh, đâm đau thấy mồ.

- Được rồi, không cho anh hôn con thì anh hôn mẹ nó vậy.

- Đùng... đùng... Anh Lâu!

Ông Khiêm ngồi trong phòng khách, nghe những lời âm yếm kia bất giác cười to. Đã làm cha làm mẹ rồi mà vẫn nồng như ngày mới cưới!

Có tiếng chuông của reo, Tiểu My bế con chạy ra, đứa bé kháu khỉnh trên tay vừa độ năm tháng trông thật dễ thương vô cùng. Vân Lâu cứ mãi tiếc sao Tiểu My chẳng sinh đôi để chàng đặt tên như ngay nào ước nguyện. Đứa bé được đặt tên là Tư Hàn để tưởng nhớ đến Hàn Ni. Vân Lâu thường đùa với vợ:

- Em cố gắng sinh đôi đi chứ, sinh một thế này mãi thì phải kết thúc bằng một lần sinh đôi mới được.

Tiểu My trách yêu:

- Anh chỉ tỏ nói nhảm.

Bước về phía cửa Tiểu My định mở, thì có tiếng Vân Lâu hỏi phía sau:

- Ai thế? Vân Nhi phải không?

Năm ngoái Vân Nhi đến Đài Loan học, nàng ở chung với anh ruột và chị dâu.

Cửa mở, bên ngoài cửa không hẳn chỉ có một mình Vân Nhi, mà còn có cả một đám đông ồn ào. Ông bà Dương, Thúy Vi... Ngoài ra còn có một đôi vợ chồng già khác với nụ cười hớn hở trên môi, đây là vợ chồng ông Mẫn.

Tiểu My ngạc nhiên, Vân Lâu cũng ngạc nhiên, chỉ có ông Khiêm là bình tĩnh đứng cười. Vân Lâu gọi lớn:

- Cha mẹ! Cha mẹ đến từ bao giờ, sao chẳng cho con hay để con ra phi trường đón?

Ông Mẫn cười thật tươi:

- Bọn này sang đây từ sớm rồi, nhưng muốn dành cho chúng bay một ngạc nhiên nên không báo trước. Dâu cô dâu với cháu nội dâu, mẹ mày nóng lòng muốn nhìn mặt chúng nó từ sớm.

Tiểu My chột tỉnh, bé con bước tới trước, nàng trao đứa bé cho người đàn bà lớn tuổi, đôi mắt đang nhòa lệ.

- Mẹ!

Tất cả bước vào gian phòng, bấy giờ Vân Lâu mới phát giác ra một điều là trên tay Thúy Vi là một chiếc bánh cưới ba tầng, bên trên có cắm hai ngọn hồng lạp. Chàng ngạc nhiên:

- Cái này... cái này là cái gì đây?

Ông Mẫn cười trách yêu:

- Sao đãng trí thế? Hôm nay là ngày thành hôn hai mươi năm của chúng bay, bằng không tao với mẹ mày sang đây làm gì?

- À! Thì ra...

Vân Lâu quay sang nhìn Tiểu My. Tiểu My đang đứng dưới bức tranh Hàn Ni, mắt mờ lệ vì cảm động. Chàng bước tới nắm chặt tay vợ.

Thúy Vi và Vân Nhi vỗ tay rồi mọi người vỗ tay theo. Ngay cả cô bé mới năm tháng cũng đưa những ngón tay bụ bẫm lên đón mừng.

Giữa khung cảnh như thế, chúng ta có thể rút lui để họ hưởng trọn hạnh phúc và niềm vui mật ngọt. Ai dám bảo trên đời không có tình yêu và tình người chứ? Thế gian này được kết thành từ tiếng Yêu.

Nếu bạn còn bịn rịn chưa muốn rời, thì tối đến, mời bạn trở lại. Đứng tựa vào khung cửa sổ, bạn sẽ nghe tiếng đàn vọng ra và tiếng hát của Tiểu My:

"Tình như chim liền cánh

Em chẳng sợ đường dài

Dù gian nan trắc trở?

Vẫn có nhau trong đời...”

Hết